image
not
available

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

529.5
V711
v.19-21

Digitized by Google

Digitized by Google

529.5
V711
v.19-21

Digitized by Google

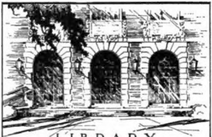

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY
OF ILLINOIS

529.5
V711
v.19-21

Digitized by Google

JOSEF KOVÁŘ
KNIHAŘ
V LOŠTICÍCH

Digitized by Google

1902-1904

529.5
V711
v.19-21

Vilímkův

Humoristický

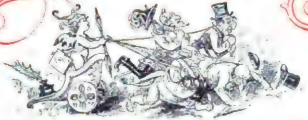

KALENDÁŘ

NA OBYCEJNÝ ROK

1902

Uspořádal
Fr. S. Procházka.

Ročník XIX.

Vydává
Jos. R. Vilímek.

V PRAZE.

NAKLADATELSTVÍ · JOS. R. VILÍMEK · KNIHKUPECTVÍ

Digitized by Google

1902-1904

529.5
V711
v.19-21

Vilímkův Humoristický

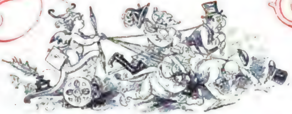

KALENDÁŘ

NA OBYCEJNÝ ROK

1902

Uspořádal
Fr. S. Procházka.

Ročník XIX.

Vydává
Jos. R. Vilímek.

V PRAZE.

NAKLADATELSTVÍ * JOS. R. VILÍMEK * KNIHKUPECTVÍ

zed by Googl

Pánům přispěvatelům!

Do **Humor. Kalendáře** může přispívati **každý**. Pošle-li věci **nové, nikde netištěné a vtipné,** budou mu uveřejněny a velmi dobře honorovány. Je žádoucno, aby se **příspěvky** psaly **pérem**, hezky **čitelně** a pouze po **jedné straně** papíru. Kdo má dobrý nápad, nebo slyšel dobrý vtip, neostýchej se poslati proto, že nejsi, jak se říká, „honěn v péře“. Redakce vše vhodné upraví pro tisk sama. Zbytečno je však zdržovati nás opisováním starých anekdot a pod. **Zvláštními dopisy** o přijetí neb nepřijetí něčeho odpovídati nemožno. Přispěvatelů jsou **sta**, a do poslední chvíle se stále mění dle různých okolností obsah kalendáře. Kalendář sám je nejlepší odpovědí k dotazům, co přijato. Příspěvky vyprošujeme si **nejpozději do 10. prosince. Jednotlivé** vtipy možno však i potom zaslati, neboť podařeným hledíme **vždy** zjednati místa.

Příspěvky zaslány buďtež **redakci Vilímková Humor. Kalendáře v Praze, Spálená ulice č. 13. n.**

Rukopisy se nevracejí, aniž zpět poštou zasílají.

Vydavatelstvo

„Vilímkova Humor. Kalendáře“.

Tiskem České grafické společnosti „Unie“ v Praze.

JARO

Hlas flétny, setlelé kdes v zastavárny tmách,
se rozlil žlutavě po modrých [illegible],
mdlá vůně tuberos, o kterých nikdo neví,
dýchala skromností, jak básně z modní revue.

V to ticho hlasité, jež slyšet bylo kol,
hlas flétny zlomené lkal suggestivní bol,
a touha mystická konvenčním jarem plála,
taková nádherná, jak purpur kardinála.

Na borovicích se nehnul ani list.
Já, hrdý suverén, šílený ironist
v tom tichu zlomeném jsem s tebou chápal ztěžka
balasty chorého a zbahnělého dneška.

V tom tichu [illegible] se t'aimez tvůj šeptal ret
ve vůni tuberos a v dýmu cigaret,
a vůně jejich mdlá se nesla žlutým tichem,
že sytá závodit s buržoa mohla [illegible].

Nic, fialové nic! Já hleděl do dálek,
tvé ruce škubaly hrst rudých fialek,
hrst modrých lilií já natrhal jsem zlomen,
já, hrdý suverén Neznámých, Smutných domen.

Jen smutně, markýzo, jsme v dálky hleděli
za smutné Obzory, v kraj lásky zfádnělý —
šlo kolem Tajemství a zavzdychla si zdlouha,
v Průvanu Věčnosti ustydlá naše Touha.

Nic, fialové nic! My vrátili se zpět
v té nostalgii své a v dýmu cigaret,
a flétna setlelá ta bez nás venku dolká
své touhy svitivé a modré jako šmolka.

Digitized by Google

LEDEN

1	Středa	Nový rok
2	Čtvrtek	Makaria
3	Pátek	Genovefy
4	Sobota	Tita b.
5	Neděle	Telesfora
6	Pondělí	Sv. 3 králů
7	Úterý	Luciana
8	Středa	Erharda
9	Čtvrtek	Basilíše
10	Pátek	Agatona
11	Sobota	Hygina
12	Neděle	Proba
13	Pondělí	Leontina
14	Úterý	Hilaria
15	Středa	Pavla poust.
16	Čtvrtek	Marcela
17	Pátek	Antonína p.
18	Sobota	Prisky p.
19	Neděle	Jména Ježíš
20	Pondělí	Fab. a Šeb.
21	Úterý	Anežky
22	Středa	Vinc. a Anast.
23	Čtvrtek	Zasn. P. M.
24	Pátek	Timotea
25	Sobota	Pavla obr.
26	Neděle	Polykarpa
27	Pondělí	Jana Zl.
28	Úterý	Karla Vel.
29	Středa	Frant. Sal.
30	Čtvrtek	Martiny p.
31	Pátek	Petra Nol.

ÚNOR

1	Sobota	Ignáce m.
2	Neděle	Očišť. P. M.
3	Pondělí	Blažeje
4	Úterý	Veroniky
5	Středa	Háty
6	Čtvrtek	Doroty
7	Pátek	Romualda
8	Sobota	Jana z M.
9	Neděle	Apoleny
10	Pondělí	Školastiky
11	Úterý	Eufrosiny
12	Středa	Popelec
13	Čtvrtek	Jordána
14	Pátek	Valentina
15	Sobota	Faustina
16	Neděle	Juliany p.
17	Pondělí	Simeona b.
18	Úterý	Mansveta
19	Středa	Konrada
20	Čtvrtek	Eleuthera
21	Pátek	Eleonory
22	Sobota	Petra stol.
23	Neděle	Eberharda
24	Pondělí	Matěje ap.
25	Úterý	Valburgy
26	Středa	Alexandra
27	Čtvrtek	Leandra
28	Pátek	Romana

BŘEZEN

1	Sobota	Albina
2	Neděle	Simpl. sdp.
3	Pondělí	Kunhuty
5	Úterý	Kazimíra
5	Středa	Tolety
6	Čtvrtek	Bedřicha
7	Pátek	Tomáše A.
8	Sobota	Jana z B.
9	Neděle	Františky
10	Pondělí	40 mučed.
11	Úterý	Konstantina
12	Středa	Řehoře
13	Čtvrtek	Rosiny
14	Pátek	Matildy
15	Sobota	Longina
16	Neděle	Patricia
17	Pondělí	Gertrudy
18	Úterý	Eduarda
19	Středa	Josefa pěst.
20	Čtvrtek	Joachima
21	Pátek	Benedikta
22	Sobota	Oktaviana
23	Neděle	Otta
24	Pondělí	Gabriele
25	Úterý	Zvěst. P. M.
26	Středa	Haštala
27	Čtvrtek	Zel. čtv.
28	Pátek	Velký pát.
29	Sobota	Bílá sobota
30	Neděle	Hod B. Vel.
31	Pondělí	Velikonoční

Digitized by Google

LÉTO

Ve vodách mystických — a nikdo neví proč —
zraněných labutí šílený kolotoč
se v nocích probouzí, jak revolta a vzpoura
se kdysi probudí a světem bludně courá.

Na černém sametu jezera zprahlých vod
šílených labutí slyš smutný chorovod,
jenž v ticho banální zní bez ozvěny, hluše,
jak výkřik z gothické, vypjaté hrdé duše.

Co líný buržoa těch příliš starých měst
jde z brasserie své v prohnilém přítmí hvězd,
a intelligent kýs, člen society zpupné,
v těch příliš intimních nedbalkách sobě zchrupne —:

Ty bílé labutě ke hvězdám šíje pnou,
ty nesvlékají se a nikdy nezchrupnou,
na černém sametu vod smutných, v kterých žijí,
noc hvězdnou nedaly by za puch brasserií.

Ty bílé labutě, šílené labutě
se šinou dokola a plují nehnutě,
chansony pějíce, že dech se v prsou úží,
tak jak je slýchaly u Liany de Pougy.

Tak víří nehnutě ni času etappy,
ni starost o činži jich duši netrápí,
jen zítřkem umdleny v své neznámé jdou cíle
labutě šílené, labutě příliš bílé.

Jen z řady poetů kdo nejvýš vypjat jest,
chansony labutí uslyší do svých cest,
že náhle jako jim i jemu hruď se úží
tím Smutkem zbytečným po Lianě de Pougy.

DUBEN

1	Úterý	Hugona ☾
2	Středa	Frant. de P.
3	Čtvrtek	Richarda
4	Pátek	Isidora
5	Sobota	Vincence
6	Neděle	Celestina
7	Pondělí	Heřmana
8	Úterý	Alberta ●
9	Středa	Kleofáše
10	Čtvrtek	Ezechiela
11	Pátek	Lva p.
12	Sobota	Julia
13	Neděle	Hermeneg.
14	Pondělí	Tiburcia
15	Úterý	Theodora ☽
16	Středa	Kalixta
17	Čtvrtek	Rudolfa
18	Pátek	Vernera
19	Sobota	Krescence
20	Neděle	Sulpicia
21	Pondělí	Anselma
22	Úterý	Sot. a Kaj. ○
23	Středa	Vojtěcha
24	Čtvrtek	Jiřího
25	Pátek	Marka ev.
26	Sobota	Kleta
27	Neděle	Jaroslava
28	Pondělí	Vitališe
29	Úterý	Petra
30	Středa	Kateřiny S. ☾

KVĚTEN

1	Čtvrtek	Filipa a Jak.
2	Pátek	Zikmunda
3	Sobota	N. sv. kř. †
4	Neděle	Floriana
5	Pondělí	Křížové: Gotharda
6	Úterý	Jana Dam.
7	Středa	Stanisl. ●
8	Čtvrtek	Na n. vst. P.
9	Pátek	Řehoře
10	Sobota	Gordiana
11	Neděle	Mamerta
12	Pondělí	Pankráce
13	Úterý	Serváce
14	Středa	Boniface ☽
15	Čtvrtek	Žofie
16	Pátek	Jana Nep.
17	Sobota	Ubalda
18	Neděle	Hod B. Sv.
19	Pondělí	Svatodušní
20	Úterý	Bernarda
21	Středa	Felixe
22	Čtvrtek	Julie ○
23	Pátek	Desideria
24	Sobota	Johany
25	Neděle	Nejsv. Trojice
26	Pondělí	Filipa N.
27	Úterý	Magd. z. P.
28	Středa	Ivona a Petra
29	Čtvrtek	Božího Těla
30	Pátek	Ferdinanda ☾
31	Sobota	Petron.

ČERVEN

1	Neděle	Fortuna
2	Pondělí	Erasma
3	Úterý	Klotildy
4	Středa	Frant. C.
5	Čtvrtek	Bonifáce
6	Pátek	Norberta ●
7	Sobota	Roberta
8	Neděle	Medarda
9	Pondělí	Feliciana
10	Úterý	Olivy p.
11	Středa	Barnabáše
12	Čtvrtek	Basilida
13	Pátek	Ant. P. ☽
14	Sobota	Basilia
15	Neděle	Vita m.
16	Pondělí	Benona
17	Úterý	Adolfa
18	Středa	Marcela
19	Čtvrtek	Gerv. a Prot.
20	Pátek	Silveria p.
21	Sobota	Aloisia z G. ○
22	Neděle	Pavliny
23	Pondělí	Edeltrudy
24	Úterý	Jana Křt.
25	Středa	Ivana
26	Čtvrtek	Jana a Pavla
28	Pátek	Ladislava
28	Sobota	Lva II. p. ☾
29	Neděle	Petra a Pavla
30	Pondělí	Pavla pam.

Digitized by Google

PODZIM

Po duhách vysokých, co zatím líně vleče
otylý buržoa nacpaný žaludek
zhnuseným životem, sám suverén a despot,
utíkám ke slunci, ať dav si čumí zespod.

Svou dobou ubohou za Pyšný slávy Práh
ve smutcích nahořklých jdu v líných etappách
v Staletí Budoucí, kde čeká na Mne sláva,
jdu z věku přítomna, jenž jak pes dokonává.

Za slunci pyšnými daleko lidských cest,
znaivnělých diskantů i znaivnělých gest
jdu Pyšný — hluboko kdes pode mnou se rodí
prohnilé oranže v skladištích mrtvých lodí.

Ach, ty dny šedivé, ten příliš mrtvý čas,
než já jsem přišel v svět syn abnormálních rac,
než v Dálné Obzory mé Pyšné zpěvy zněly,
jež zpíval do Dálek můj diskant znaivnělý.

Já vpadl do světa přílivem sladkých dós,
v zbahnělé ovzduší ve vůni tuberos,
v své hrudi znuděné svých písní bílé zlato —
však abych spasil svět — ten stál by mi tak za to!

A zatím sestár svět — v Alhambře duše mé
vysvitlo poznání, Veliké, Neznámé,
že rozviklaný svět vždy stejně dál se točí
jak příliš mrtvý kůň v dřevěném kolotoči.

Svět pouze slza je, skanulá na botu,
jest nářek zmrzlého, hluchého fagotu,
pikola zazděná pod flegmatickým býlím —
po duhách vysokých já zatím k slunci pílím...

Digitized by Google

ČERVENEC

1	Úterý	Theodoricha
2	Středa	Kamila
3	Čtvrtek	Heliodora
4	Pátek	Prokopa
5	Sobota	Cyr. a Met.
6	Neděle	Navšt. P. M.
7	Pondělí	Vilibalda
8	Úterý	Kiliana
9	Středa	Brikcího
10	Čtvrtek	7 bratrů
11	Pátek	Pia pap.
12	Sobota	Jana Kvalb.
13	Neděle	Markéty
14	Pondělí	Bonaventury
15	Úterý	Jindřicha
16	Středa	Marie K.
17	Čtvrtek	Alexia
18	Pátek	[illegible]
19	Sobota	Vinc. z P.
20	Neděle	Eliáše pr.
21	Pondělí	Daniele
22	Úterý	Maří Magd.
23	Středa	Apolináře
24	Čtvrtek	Kristiny
25	Pátek	Jakuba ap.
26	Sobota	Anny
27	Neděle	Pantaleona
28	Pondělí	Innocence
29	Úterý	Marty
30	Středa	Abd. a Sen.
31	Čtvrtek	Ignáce z L.

SRPEN

1	Pátek	Petra v ok.
2	Sobota	Alfonsa
3	Neděle	Štěpána n.
4	Pondělí	Dominika
5	Úterý	Marie Sněž.
6	Středa	Pr. Krista P.
7	Čtvrtek	Kajetána
8	Pátek	Cyriaka
9	Sobota	Donata
10	Neděle	Vavřince
11	Pondělí	Zuzany
12	Úterý	Kláry p.
13	Středa	Hipolyta
14	Čtvrtek	Eusebia
15	Pátek	Na n. vz. P. M.
16	Sobota	Rocha
17	Neděle	Liberáta
18	Pondělí	Heleny
19	Úterý	Ludvíka T.
20	Středa	Bernarda
21	Čtvrtek	Anastasie
22	Pátek	Timothea
23	Sobota	Filipa b.
24	Neděle	Bartolom. ap.
25	Pondělí	Ludvíka kr.
26	Úterý	Zefyrina
27	Středa	Josefa Kal.
28	Čtvrtek	Augustina
29	Pátek	Jana stětí
30	Sobota	Rosy p.
31	Neděle	Raimunda

ZÁŘÍ

1	Pondělí	Jiljího
2	Úterý	Štěpána
3	Středa	Mansveta
4	Čtvrtek	Rozálie
5	Pátek	Viktorina
6	Sobota	Zachariáše
7	Neděle	And. Str.
8	Pondělí	Nar. P. M.
9	Úterý	Gorgona
10	Středa	Mikuláše T.
11	Čtvrtek	Pafnuce
12	Pátek	Kvidona
13	Sobota	Tobiáše
14	Neděle	Jm. P. M.
15	Pondělí	Nikodema
16	Úterý	Ludmily
17	Středa	Lamberta
18	Čtvrtek	Tom. V.
19	Pátek	Januara b.
20	Sobota	Eustacha
21	Neděle	Mat. ev.
22	Pondělí	Maurice
23	Úterý	Tekly p.
24	Středa	Gerharda
25	Čtvrtek	Kleofáše
26	Pátek	Cypriana
27	Sobota	Kos. a Dam.
28	Neděle	Václava
29	Pondělí	Michaela
30	Úterý	Jeronyma

Digitized by Google

ZIMA

Do dálek rozteklých, v kraj, pole, na lada
sníh ztěžklý náhle pad', tak jako opadá
opilý dráteník, když příliš mnoho pije
ve smutcích vzbouřených své zhořklé nostalgie.

Tak padal pomalu, jak zbytek cigára
z mdlé ruky vychladlé, v níž život dohárá,
jak ten, či sněhem je zavátá ranní stopa,
když zpitý bolestí upadne do příkopa.

Tak padal pomalu, tak zvolna, čekavě,
jak vandrák, když si chce pohovět ve trávě,
v trávníku zdupaném, kde rej dřív bouřil prudký,
když krajem letěly — v plurálu — hořké smutky.

A padal pomalu, jak padá mrtvý kdos,
a fialový **byl, jak** příliš velký nos
těch, **kteří psanci** jsou, ti vyděděnci světa
a jež zve šupáky prohnilá societa.

Tu Centaur comme il faut, ten balast řečtiny,
parasit kultury, tak sám a jediný
si měkce vzpomínal na dávno mrtvou chvíli,
když ještě **padával sníh naivně tak bílý . . .**

Sníh bílý tenkrát byl po pláni, po lese
v těch dobách mystických, když ještě Secesse
ve světě nebylo. Ta právem Pyšných žádá,
sníh padej nahnědlý jak řídká čokoláda.

Tu lítost žlutavá jak peří kanára
a žhavá jako žár krátkého cigára
a měkce subtilní v hruď Centaura se nese,
jak celé věky tu žít mohly bez secesse . . .

Digitized by Google

ŘÍJEN

1	Středa	Remigia
2	Čtvrtek	Leodegara
3	Pátek	Kandida
4	Sobota	Frant. S.
5	Neděle	Slavn. růžen.
6	Pondělí	Brunona
7	Úterý	Justiny p.
8	Středa	Brigity
9	Čtvrtek	Dionysia
10	Pátek	Františka B.
11	Sobota	Emiliána
12	Neděle	Maximil.
13	Pondělí	Kolomana
14	Úterý	Burkharta
15	Středa	Terezie
16	Čtvrtek	Havla
17	Pátek	Hedviky
18	Sobota	Lukáše ev.
19	Neděle	Posv. chrámu
20	Pondělí	Vendelína
21	Úterý	Voršily
22	Středa	Korduly
23	Čtvrtek	Severina
24	Pátek	Rafaela a.
25	Sobota	Kryšpína
26	Neděle	Evarista
27	Pondělí	Sabiny
28	Úterý	Šim. a Judy
29	Středa	Narcisa
30	Čtvrtek	Marcela
31	Pátek	Volfganga

LISTOPAD

1	Sobota	Všech Sv.
2	Neděle	Caesaria
3	Pondělí	Památ. duš.
4	Úterý	Karla Bor.
5	Středa	Emericha
6	Čtvrtek	Linharta
7	Pátek	Engelberta
8	Sobota	Bohumíra
9	Neděle	Theodora
10	Pondělí	Př. sv. Ludm.
11	Úterý	Martina b.
12	Středa	Martina p.
13	Čtvrtek	Stanislava
14	Pátek	Serapiona
15	Sobota	Leopolda
16	Neděle	Otmara
17	Pondělí	Řehoře D.
18	Úterý	Odona
19	Středa	Alžběty
20	Čtvrtek	Felixe V.
21	Pátek	Obět. P. M.
22	Sobota	Cecilie
23	Neděle	Klementa p.
24	Pondělí	Chrysogona
25	Úterý	Kateřiny
26	Středa	Konráda
27	Čtvrtek	Achace
28	Pátek	Rufa
29	Sobota	Saturnia
30	Neděle	Ondř. ap.

PROSINEC

1	Pondělí	Eligia
2	Úterý	Bibiány
3	Středa	Františka X.
4	Čtvrtek	Barbory
5	Pátek	Judity
6	Sobota	Mikuláše
7	Neděle	Ambrože
8	Pondělí	Poč. P. M.
9	Úterý	Leokadie
10	Středa	Melchiada
11	Čtvrtek	Damaše
12	Pátek	Sinesia
13	Sobota	Lucie p.
14	Neděle	Nikasia
15	Pondělí	Irenea
16	Úterý	Albíny
17	Středa	Lazara
18	Čtvrtek	Grac.
19	Pátek	Nemesia
20	Sobota	Kristiny
21	Neděle	Tomáše ap.
22	Pondělí	Zenona
23	Úterý	Viktorie
24	Středa	Adam. a Evy
25	Čtvrtek	Nar. Páně
26	Pátek	Štěpána m.
27	Sobota	Jana ev.
28	Neděle	Mláďátek
29	Pondělí	Tomáše b.
30	Úterý	Davida kr.
31	Středa	Sylvestra

Digitized by Google

Na honbě za plnomocenstvím.

Humoreska *K. Legera.*

Už je tomu dávno, velmi dávno. Bylo to v oněch neblahých dobách, kdy v Žandově potýkaly se dvě politické strany na život a na smrt. Chvála Pánubohu, smutná ona léta uplynula, ani Žandov neubránil se pokroku.

Místo dvou stran máme jich už, chvála Pánubohu, dvacet pět, a dvě nejmladší ještě se líhnou. Pomalu se bude nedostávat hospod pro ně.

S uplynulými lety odešli také lidé. Mnohý bojovník padl a leží pod vrstvou nánosu, který na břeh vrhají kalné žandovské vody. Na štěstí pro Žandov jsou tu však zkušení plavci, kteří dovedou plavat v každém proudu a jen se houpají na zpěněných vlnách. Klesá-li jedna vlna, chytnou se druhé a zase plovou. — Ne každý to dovede.

V zapomenutí utonul i Bartoloměj Kloubek, muž znamenitý, duše poctivá, ruce neunavné. Nevím, před kterými volbami poprvé se vynořil nad rozčeřenými vodami, kdy poprvé uznán byl veřejně jeho vzácný talent, ale svědectví možno mu dát, že ne křikem a prázdnými frázemi, jako tak mnohý žandovský politik, ale poctivou prací svých rukou zjednal si toto zasloužené uznání.

A pan Kloubek měl vám ruce! Opravdu pozoruhodné, mozolovité, široké, masité. Zatleskal-li rukama, znělo to jako hromobití. Pro tyto své ohromné

Digitized by Google

ruce, pro široké dlaně stal se hledaným mužem, on, který žil doposud tiše v ústraní, hleděl si svého hokynářského krámku a nestaral se pranic o politiku. Dobrák od kosti, starý mládenec, ale zachovalý, kulatý jako melounek.

Tehdy, před volbami, když do boje musila domobrana, nemocní ano i mrtví, kteří ještě nebyli vymazáni ze seznamu voličů, naverbován byl i pan Kloubek. Nezáleží už na tom, která strana jej získala, ale konal jí výborné služby. Řečnil-li některý z předáků strany, ihned posíláno pro Kloubka, aby rukama svýma pomohl osvědčovati důvěru vůdcům a odměňoval hřímavým potleskem všechny blysknavé fráze. Pan Kloubek brzy se zdokonalil v plácání tak, že překonal i osvědčené řečníky. Za své namáhání odměňován byl známkami na pivo v městském pivováře podle toho, jakého řečníka musil vyslechnout, za ty nejhorší platilo se nejvíc, zcela přirozeně. A tak vstoupil pan Kloubek do života veřejného, aby hřivnou svojí prospěl národu.

Neunavnou prací získal si vděk své strany, která měla hodně řečníků, — více špatných než dobrých, jako každá strana. Čím více se blížily volby, tím více se řečnilo, a tím více oceňovány byly požehnané dlaně Kloubkovy. Zajisté, že by to byl vbrzku vysoko přivedl, snad by se byl zaleskl mezi nejslavnějšími politiky našeho Žandova, — kdož ví? Veliké ruce v politické práci mají někdy takovou cenu jako veliká huba.

Bohužel, uprostřed cesty zarazilo jej cosi, — o čem chceme vlastně vypravovat.

Byla schůze důvěrníků strany před volbou. Pana Kloubka také pozvali, — jasný to důkaz, jak jeho vážnost stoupala. Být důvěrníkem! Přišel do schůze, toť se ví, své dlaně vzal s sebou pro případ, kdyby snad některý z pánů spustil řeč. Ve schůzi byli sami vzácní páni, z polovičky ředitelé. (V Žandově jest — dobře počítáno — 156 ředitelů.) Kloubkovi i s jeho zasloužilýma rukama bylo jaksi nevolno uprostřed tak vzácné společnosti, krčil se skromně do kouta a mačkal čepici. Ale pánové naň nezapomněli, cítili vděčnost k těm jeho upracovaným dlaním.

Dnes jich ovšem nepotřebovali, nikdo neměl zadrženou řeč, ani pan okresní starosta; sešli se za jinou příčinou. Bylo třeba sebrat plnomocenství k volbám a bylo osvědčením důvěry, že povolali k tomu i pana Kloubka.

»Pojďte sem, Kloubku!« zavolal jej pan předseda. »Tady máte seznam vdov a sirotků, tady vyplněná plnomocenství, jen podpisů je třeba. Jděte podle toho seznamu, seberte podpisy, — za každou ulovenou dušičku dostanete zlatku. Čiňte se!«

Kloubek řekl: »Poníženě děkuju!« byla to veliká čest pro něj. Sebral seznam i blankety a šel. Neodkládal, srdnatě pustil se na lov. Klepal na dvéře nastrkuje plnomocenství k podpisu.

Někde jej vyhodili zcela mlčky, někde přidali nějaké epitheton ornans. Nejčastěji však mu řekli: »My to sice podepsali už jednou pro druhou stranu, ale to nic nedělá, vám to podepíšeme taky.« Docela po Žandovsku, — je dobře, sloužit Pánubohu, ale při tom si čerta nerozhněvat.

Tak chodil pan Kloubek, chodil a chodil. Najednou stojí před ním pěkný baráček. Číslo 599 čte nade dveřmi. Koukne do seznamu: číslo 599 Anastásie Fialová, vdova. Připraví si blan-

ket, vejde do baráčku, zaklepá. »Herajn!« ozve se příjemný hlásek. Kloubek otevře, vstoupí do světlé kuchyňky. Kolem plotny se otáčí mladá, hezounká, boubelatá vdovička. Před sebou čistou zástěrku, rukávy vykasané přes buclaté lokty, v růžových tvářičkách důlky, — »inu, rozkošná vdovička!« myslil si občan Kloubek. Sotva vykoktal: »Pan ředitel se dává poroučet, abyste podepsala tuhle tohle!« Vdovička pohlížela na hosta, bezpochyby se jí líbil, aspoň se usmála a začervenala se jako růžička.

»To jako chcete plnomocenství?« ptala se, žmolíc v prstech zástěrku. »Už tady byli asi čtyři.« Trochu se zamyslila. Čím déle na Kloubka hleděla, tím sladčeji se usmívala. On osmělen přistoupil blíže a škemral: »Ale mně to přece podepíšete?« Sklopila stydlavě očka a řekla: — »Nu, že jste to vy —« V tom se zarazila a podívala se na své ruce. »Jejej! vždyť mám ruce od mouky umazané, — to víte, při plotně, ještě bych vám ten lístek zkazila. Víte co, přijďte až na večer, asi v sedm hodin, — ano?« Koketně se naň podívala. V Kloubkovi srdce plesalo. »Tedy mi to podepíšete?«

Usmála se. »To víte! jenom přijďte!«

Kloubek odešel plný naděje a div se zdržel, aby na ulici hlasitě nezajásal.

»Má je! oh, zase jedna!« Myslil při tom na zlatku, kterou za podepsané plnomocenství dostane.

Smál se v duchu, když potkal mladého Zlatohlávka, toho, který sbíral plnomocenství pro druhou stranu. »Eh, ty jestřábe! tuhle tu holubičku nechytíš, ba ne! ta jest už má!« Večer klepal na dvéře číslo 599. »Ťuk, ťuk, ťuk!« Dvéře se ochotně otevřely, a líbezná vůně zavála mu vstříc. Čichal dychtivě. »To je punč!« hádal. Uprostřed vonné páry stála vdovička v lehounkých šatečkách, které jí velice slušely, červenala se jako neviňňátko, klopila očka a usmívala se, jak jen třicetiletá vdovička umí. Na stole byl prostřen sněhobílý ubrus, lampa jasně hořela.

Pamětliv své povinnosti, Kloubek vytasil se nejprvé s plnomocenstvím,

Digitized by Google

ale vdovička se zasmála: »Nechte toho, až potom!« posadila si ho za stůl a hostila jej věru královsky. Zdálo se mu, že je v devátém nebi. Pil punč, chrupal »boží milosti« a pochutnával si na líbezně vonící pečínce.

Ve starém mládenci div blahem neroztálo zkamenělé srdce! Sličná hostitelka jen se točila kolem něho, pobízela jej: »Pijte jen, pane Kloubku!« a Kloubek pil, až se mu hlava zatočila. Ale ne po punči, to její čarovné oči ho omámily. Jakživ tak blažené chvilky nepoznal! Vždycky se žen bával, ale dnes vidí, že nejsou tak zlé. Ani nevěděl, jak najednou vztyčil prst a dotekl se jejího ramena, docela zlehounka, aby ji nepohněval.

Upýpala se: »Jděte, vy ošklivý!« a pleskla jej přes ruku. Blažeností se zachechtal a chtěl jí nesměle pohladit kulatou bradičku.

»Vida, jak je rozpustilý!« vykřikla rozmazleně, odstrčila jeho ruku a odběhla jako motýlek do vedlejší světničky. Ještě na prahu se obrátila a zasmála se na pana Kloubka.

Kloubkovi ruka sklesla. »Je zle!« myslil si. »Byl jsem moc opovážlivý. Rozhněvala se holubička!« Pohledl několikrát ke dveřím, kde hostitelka zmizela. Zůstaly otevřeny dokořán, ale vdovička se nevracela. »Rozhněvala se, rozhněvala!« Zakýval hlavou, zavzdychal a pak v resignaci pustil se znovu do »božích milostí«, do pečínky a do punče.

A za chvíli objevila se vdovička ve dveřích, opravdu rozhněvaná, zamračená.

Kloubek ihned vstal a uctivě se k ní přiblížil. »Prosím vás, odpusťte mi to,« prosil snažně, »já jsem to nechtěl udělat.«

»Co jste nechtěl udělat?« zeptala se mrzutě.

»Totiž to — se vás opovážlivě dotknout. Já nejsem takový!«

»Jaký?«

»Nu, takový, — abych nenechal ženské. Věřte mi to. Nikdy mi ani nenapadlo, abych — totižto — to jen dnes ten punč! Já nejsem takový!«

Digitized by Google

Ušklíbla se a řekla: »Ale, pane Kloubku, takový svobodný pán! proč se neoženíte? Věru, že byste neměl nouzi o nevěsty!«

Mnul si radostně ruce. »Nu, vidíte, já nejsem takový! A vy jste opravdu myslila, že jsem takový? Ne, mne se nemusíte bát! Přikročila k němu o krok blíž, ale pan Kloubek odstrkoval svoji židli dále před ní. »Ne, já nejsem takový!« A se židlí objel už celý stůl.

»Ne, nebojte se, zlatá paní. Já přece nepřišel za žádnou darebností, to víte, já nejsem takový. Jen pro tu plnou moc.«

Vdovička si vzdychla a podal všecek pomaten. Vdovička naň hleděla a jedovatě se usmívala.

»Nu, tak vidíte, vždyť ani nevypadám podle toho!« zasmál se Kloubek dodávaje si kuráže. »Nebojte se, věřte mi, ani se vás už nedotknu. Jen si hezky zase hačněte u mne — hahaha! A vy jste se mne tedy opravdu bála?« divil se. »Opravdu jste myslila, že jsem takový? Ale kde pak! Kde pak já!« Vdovička hryzla se do rtů.

»Vždyť já, jestli poroučíte, sednu si až na druhý konec stolu, abyste se mne nebála!« pokračoval a ochotně odstěhoval se i se židlí daleko od domácí paní.

hleděši na hodiny pravila ledově: »Už je půl deváté!« Chvilku bylo trapné ticho. Kloubek sice pochopoval, že už jest čas k odchodu, ale na stole ještě zbývala pečeně, byl nedopit punč. Bylo mu toho všeho líto, ale jakáž pomoc! Vzdychl si také. Ano, cítil, že vyvedl tady velikou hloupost. »Neměl jsem ji brát za bradičku. Byl jsem moc opovážlivý!« šeptal si hledaje svoji čepici.

Vdovička zamračená se založenýma rukama dívala se, jak se chystá k odchodu, neřekla ani slova.

»Jen ještě tu plnou moc!« zaškemral podávaje jí blanket. »Prosím vás! jen svoje vzácné jméno tadyhle napište! Budu vám velice vděčným!

»I dejte mi svatý pokoj!« utrhla se, »jsem už dnes ospalá!«

»Prosím vás! —«

»Nic nepodpíšu!« ještě mocněji odsekla.

»Tedy snad zítra smím přijít?« zeptal se ještě Kloubek už na prahu.

Pokrčila jen rameny a přirazila za ním dvéře. Pak mladá vdovička sepjala ruce nad hlavou a zvolala: »Bože, to je dřevo!«

Tohle to pan Kloubek nezaslechl. Ubíral se k domovu temnými ulicemi vrtě hlavou a nespokojeně si v duchu opakuje: »Byl jsem moc opovážlivý, neměl jsem ji brát za bradičku. Všechno jsem pokazil.«

Druhého dne ještě jednou se pokusil o štěstí, ještě jednou zamířil k mladé vdovičce pro plnomocenství. Ale když přišel k domku, — běda! — uzřes, jak agitátor nepřátelské strany, zpropadený Zlatohlávek, právě vychází ze dveří s vítězoslavným úsměvem na rtech, podepsané plnomocenství v rukou. A vdovička chechtajíc se jako hrdlička vyprovázela jej až na práh a docela nic se nemračila, když ji ten opovážlivý štípl do buclaté tvářičky. Ale docela nic!

»Vida ji!« pomyslil si Kloubek. »Včera dělala takovou svatou a dnes — fi! jsou to ženské!« —

Když o své nehodě panu řediteli vypravoval, pan ředitel se rozkřikl: »I voni jedno vacuum!« a smál se celým hrdlem.

Kloubek do dnes neví proč? Ale to byl konec jeho politické kariery.

Moderní vychování.

Mladá žinka poprvé vaří. Pojednou něco kypí. »Mužíčku, pojď honem,« volá hospodyňka, »mléko utiká.« —*trt*—

× × ×

Ze zvyku.

Obchodník v seně: »Takra, to je seno, na to *bych měl chuť*.« —*trt*—

× × ×

Jak?

Bezzubá babička kupuje okurku močenou. »A láku mi dejte!« — Ale Božíčku, ten je hustý.« »Tak pijou *skrz zuby*.« —*trt*—

× × ×

Dcera: »Mami, mě *štípe* nos«,

Otec (o tom štípání často slýchající) ze zvyku: »Fany, podejte sem *sachrlin*.« —*trt*—

× ×

První pán: »Koukejte zde tu mladou hezkou dámu! Má doma starého, mrzutého a chorého muže. Není-liž k politování!«

Druhý pán: »Není; k politování by byla, kdyby ho měla zde.« *D.*

Digitized by Google

Jak pomahá si Li-Čang-Ni, když chce si přečíst noviny, a když děti ho zlobí.

1.

2

3

Kup. I.

Vážný důvod.

Sedmdesátileté stařeně, která se chtěla ještě provdati, domlouvali příbuzní, aby od zamýšleného sňatku upustila. Tato jim odpovídala: »Achich, Božinku, když jsem tak samotinká ve světě! *Když kýchnu, ani mně nikdo neřekne: Pozdrav Pán Bůh!*«

Lad. Frčk.

× × ×

Hostitelka: »Co tu děláte, strýčku, v kuchyni?«

Strýček: »Ale vyšel jsem trochu z pokoje ven, začala se mi nějak *po* víně točit hlava.«

Hostitelka: »Hm, netočí se ta hlava spíše *po* kuchařce?«

D.

× × ×

Digitized by Google

Důmyslný vynález.

Pan Kanárek, takto starý mládenec v uvozovkách, dostal novou hospodyni. Vařila, smažila, prázdnila pánovu tobolku atd. znamenitě. Ale prožluklá věc. První noc utrhl pan Kanárek při návratu kolem půlnoci drát i se zvonkem, rozbil kolik tabulí v oknech, ale — domů se přece nedostal.

Druhou noc zase tak.

Třetí noc. Je půlnoc, doba obvyklého mládencova návratu. Mládenec nejde však rovnou domů, shání — flašinetáře.

Sebral tři a hnal je před svůj dům.

»Tak a teď hrejte najednou, každý jinou.«

»Krista Pána,« bránil se nejstarší muzikus, »*vždyť to bude táhat za uši.*«

»Inu bodejtže, sic jinak by mi hospodyně nešla otevřít, *když je hluchá.*«

—*trt*

* * *

Moderní.

Prstýnek ten zlatý,
který jsi mi dal,
v zastavárně padl;
aby ďas to vzal.

Teď ať lásku tvoji
také vezme ďas,
nový hoch mně nový
prstýnek dá zas.

K. Karsem.

* * *

Ozvěna.

Co zůstalo by učitelstvu, kdyby zrušeny byly vedřiny? *M. Kar.*

(Dřiny).

* * *

Různý počet.

Mleč: »Ale to vám musím říci, pane otče, já počítal, že z desíti korců pšenice bude mouky mnohem více.«

Mlynář: »Hm, také já počítal, že jí budu mít víc.«

D.

* * *

Vesnická rarita.

Turista k venkovanovi: »Pantáto, co jest u vás takhle zvláštního vidět?«

Sedlák (vzpomíná): »Nevím, co by zde tak zvláštního bylo, ale přec'; máme v pastušce jednoho žebráka, k práci není, ale sní za čtyři.«

—*anz.*

* * *

Muž: »Stará, já mám s tebou kříž!«

Žena: »Ty ho zasluhuješ — to je záslužnej.«

J. H.

* * *

Žena (k muži, jdoucímu do hostince u »zlaté husy«): »Muži, zas už jdeš k »huse«? Já ti ji nedovedu nahradit?«

J. H.

Digitized by Google

Vychovatelka: »Dnes půjdeme do Stromovky na procházku, Richardku.«

Richardek: »A nebudou se lidé domnívat, že tam máme, slečno, spolu rande?« *D.*

× × ×

Jemný pokyn.

Žena (u oběda): »Ale, muži, co pak to pořád v tom zelí hledáš?«

Muž: »Ale pomysli si! Minule střelil myslivec zajíce, a on se schoval v našem zelí!« *J. M.*

× × ×

Katecheta: »Hledíme-li na krásné hvězdnaté nebe, jaká myšlénka nám mimovolně připadá?«

Žák: »Že nebude pršet.« *J. M.*

× × ×

Žena: »Tebe, starý, jednou peklo nemine!«

Muž: »To by mě neminulo dvakrát — jednou mě neminulo, když jsem si tě vzal.« *J. H.*

× × ×

U buffetu.

Matka: »Lizi, přijde ti vhod *sulc*?«

Dcera (nahlas): »I ano.« (Potichu): »Ale pan *Šulc* by mi byl milejší.« *—trt—*

× × ×

Učitel: »Jmenuj mi nějakého »masožravce!«

Žák (mlčí).

Učitel: »Což neznáš ani domácího«?

Žák: »Znám. Náš domácí má maso každý den.« *J. H.*

× × ×

»Dají mi dvě škatulky egyptských cigarett »Cairo« pro milostpána — bez náhubku — a pro milostpaní s náhubkem.« *Orf.*

* * *

Jistá paní byla přísná na služky, stále vynalézala chyby nějaké a zbytečně služky týrala. Měla služku, které vynadala pro jakousi maličkost a na hodinu ze služby ji vyhnala. Služka srovnala vše do kufru a loučila se s paní, která byla v jiném stavu: »Tak jsou tu s Pánem Bohem, a přeju tomu jejich chlapečkovi, co se jim narodí, mnoho štěstí!« Paní se na ni obořila: »Vy jedna osobo nestydatá, co pak vy víte, že se mně narodí kluk?« Služka: »Ba jo, milostpaní, vím, protože by holka u nich 9 měsíců nevydržela!« *L.*

* * *

V zamyšlení.

Ona (švitoří): »Hleď, od předešlé lásky své mám dosud zlatý prstýnek. Zevně je sic již omšelý, nelesklý, ale vespod leskne se dosud jako nový.«

On (krejčí): »Tak ho dej obrátit!« *J. Kupido.*

* * *

Pod svícnem tma.

»Pane hostinský, to maso je mizerné. Nemáte zde tržního dozorce?« — »Máme, jak by ne. To je právě od něho« *V.*

* * *

— »Zimhou she, Icík', všecinko stahuje.«
— »Thátelebn, dejte metr do thý zhimy, ať nejní thak dlouhej.« *J. H.*

Digitized by Google

Vrchol neštěstí.

Pohořelý k domácímu pánu: »Poníženě prosím, kdyby se také smilovali nad ubohými pohořelými a darovali nám něco do domácnosti.«

Domácí pán: »Máte nějaké potvrzení od obce, že jste vyhořeli.

Pohořelý: »Poníženě prosím, nám shořelo do mrtiny všecko, ani to povolení jsme neuchránili.« *A. B.*

* * *

Prozíravost.

Řečník: »Konečně, pánové, je třeba, abychom novému časopisu nějaké jméno dali — beztoho ostatní nebudou mu moci — přijít na jméno.« *J. M.*

* * *

Ty ženské.

Při posvícenském obědě svalil se starý Složil všecek modrý náhle se stolice, a dcera jeho Kačka div se leknutím neskácela též. Stála jako sloup — mělať tátu nade všecko ráda. V tom však někdo vykřikl: »Studenou vodu!« Kačka polo bezvědomky chytila džbán a letěla přes náves na Horákův sad pro vodu.

Nabrala ze studánky hodně z hluboka, aby byla voda studená, a řítila se jako šílená zpět. Div nevrazila cestou do hezkého mladíka, vystrojeného po městsku v modrých šatech a žlutých botkách, který šel přes náves.

Doletla domů, pokropila třesoucí se rukou tátu, dala mu napít — a za půl hodiny seděla společnost již zase vesele i se starým Složilem za stolem, jakoby se jakživo nic nebylo přihodilo.

Hovořilo se sem, hovořilo se tam, a kdosi se zmínil, že k starostovi přijel synovec, právník z Prahy.

»Je to mladík v modrých šatech a žlutých botkách. Prve šel přes náves. Má modré oči...«

A švarná Kačka vyhrkla: »Ba ne, černé, *však jsem si ho dobře všimla.*« *Alfred.*

* * *

Venkovan: »Tuhle, velebný pane, přinášíme jim na jejich svátek trochu vajec.«

Pan farář: »Ale, ale, tolik! Kdepak jste jich nabrali?«

Venkovan: »No, ráčejí odpustit, od jedné slepice nejsou, ale naše paňmámy snesly je dohromady...« *P.*

Milovník pohodlí.

Syčák A. »No, no, jak vidím, Ferdo, na svobodě, už ti Pankrác nevoní; naposled ses napravil?«

Syčák B. »Eh co, na Pankráci hej! Ale já si umínil, dokud nebude v Praze nová porotní síň, že se nedám soudit, kdo pak by se tam potil.« *I. Kupido.*

* * *

Professorský sbor bývalého obecního reálného gymnasia v Plzni měl rozhodovati o žádostech studujících za osvobození od školního platu. Došlo na žádost sekundána Vařečky. Všichni členové sboru se usmívali, ponévadž všem bylo známo, že Vařečkův otec před 14 dny koupil za 160.000 zl. pravovárečný dům.

Jak naložiti se žádostí? Vyhověti jí, to přece nešlo! A zamítnouti ji — to znamenalo rozhněvati si starého pana Vařečku, který byl mocným městským radou!

Známý vtipkář professor Knor, využitkoval okamžik této trapné situace a navrhl:

»Pánové, víme všichni, že pan rada Vařečka koupil před nedávnem pravovárečný dům za 160.000 zl. *Tím zajisté vydal se z peněz! A proto navrhuji, aby Vařečka junior byl od placení školného osvobozen!*«

Lad. Frčk.

× × ×

Potrestaná touha po nadbytku štěstí.

Podle dávné pranostiky
pouhý *čtyřlist jetele*
štěstí nával převeliký
v cestu lidem vestele.

Tamhle strýc Plch však hned poví,
výjimky že jsou všady:
měltť pro čtyřlist jetelový
opletačku s ouřady.

Ovšem — i tu »proč« má »proto«,
jak se čtenář dotuší:
milý scused pro kouzlo to
šel na panské — *s loktuší!* *Jušk.*

× × ×

Malý diplomat.

Učitel: »Kolik druhů opic znáš, Karásku?«

Karásek: »Prosím, pane učiteli, my již neprodáváme kořalku.«

—anz.

× × ×

Kdo má nejbystřejší zrak?

Mladý spisovatel, jenž v časopise pátrá po *svém* příspěvku. *J. M.*

× × ×

Rodozměna od děda k vnuku.

Digitized by Google

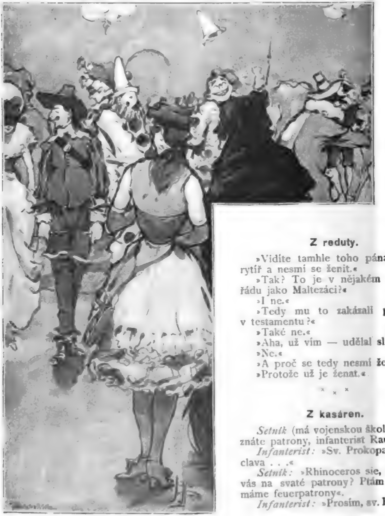

Z reduty.

»Vidíte tamhle toho pána? To je rytíř a nesmí se ženit.«

»Tak? To je v nějakém takovém řádu jako Maltezáci?«

»I ne.«

»Tedy mu to zakázali předkové v testamentu?«

»Také ne.«

»Aha, už vím — udělal slib, ne?«

»Ne.«

»A proč se tedy nesmí ženit?«

»Protože už je ženat.« *a.*

× × ×

Z kasáren.

Setník (má vojenskou školu): »Jaké znáte patrony, infanterist Raubiček?«

Infanterist: »Sv. Prokopa, sv. Václava . . .«

Setník: »Rhinoceros sie, ptám se vás na svaté patrony? Ptám se, jaké máme feuerpatrony«.

Infanterist: »Prosím, sv. Floriána.« *L.*

× × ×

A. »Tuhle jsem četl v novinách, že člen společnosti Čamrdka je *zasloužilým hercem.* Proč to?«

B. »Inu, proč to. Proto, že vždycky, kdykoliv hrál, byl by zasloužil...« *a*

× × ×

Panička: »Jak řečeno, ta komorná nemusí být ani mladá ani hezká.«

Dohazovačka služek: »K službám, mileráda obstarám. Milostivá paní ráčí být už déle provdaná?!« *D.*

× × ×

Odkvétající: »Proč za mnou pořád běžíte, chlapečku? Už toho mám dost.« — *Šeladonek*: »Ach, odpusťte tisíckrát, omýlil jsem se. Myslil jsem, že je to moje babička.« -*P.*

Agronom k (nově přijatému čeledínovi): »Tak, Matěji Vosmičko — vy jste byl posledně na vedlejším panství — doufám, že svému povolání dobře rozumíte — a dobře že budem spolu vycházet....«

Matěj: »I jó, pantáto — dobytku já rozumím a s volama umím dobře zacházet....« *Ocf.*

Ze školy:

Učitel k žáku: »Který člověk byl nejprvé na světě?

Žák: »Prosím, Karpeles«.

Učitel: »Vysvětli to!«

Žák: »Když jsem šel do školy, četl jsem jednu firmu: »Josef Adam, dříve Karpeles!« *L.*

× × ×

»Jak je to v tom světě podivně zařízeno. Jedni mrou starostí o živobytí a druzí následkem bezstarostného živobytí. Jak si mám tedy to zdravíčko udržet?« ptal se filosof na fleku u Fleků. *St.*

× × ×

Setník vsadil se s majorem, že pozná trubače od svého pluku, když bude troubiti general-marš, třeba mezi dvaceti trubači, aniž by ho viděl. Major tomu neuvěřil, a udělali zkoušku. Postavil více trubačů za stěnu a nařídil, by jeden po druhém troubil general-marš. První začal: »Trada, trada, tradada-dá. *Setník:* »To není on!« Druhý začal. *Setník:* »To není také on!« Podobně při třetím a čtvrtém a tak dále až při patnáctém setník povídá: »To je on!« *Major*: »A prosím vás, jak jste ho poznal?« *Setník:* »Můj trubač je žid a ten troubí general-marš ne trada, trada, nýbrž thrada, thrada, thradada-dhá!« *L.*

× × ×

Synek: Dnes nám ve škole pan učitel povídal, že kočka má na předních nohách 5 prstů s drápy, na zadních 4.«

Otec: »Tak mě stará, když přijdu pozdě domů, škrábe přednima, protože jich mám v obličeji vytištěno vždycky pět.« *J. H.*

× × ×

Soudce: »Vy jste ukradl vejce i s kvočnou —«

Obžalovaný: »I chtěl jsem vzít jen vejce, ale když jsem je bral, ona chudinka kvočna tak naříkala, že jsem ji vzal taky.« *J. H.*

× × ×

Digitized by Google

»Já nechápu, že tu nejste spokojena. Máte vše, co si přejete, váš manžel vám posýlá dost peněz. Máte úplnou svobodu.«

»Ano, ale vykoupenou velkou obětí. On ji má beze mne doma také.« *D.*

Digitized by Google

Do výčepu přišel host: »Plzeňskou!«

»Ty cápku,« myslil si sklepník a nalil z levého kohoutku, kde čepovalo se obyčejné jak boží vodička.

Host vypil s libezným ušklíbnutím.

»Teď mi dejte obyčejnou.«

Sklepník točí opět z levého kohoutku.

»Holt, příteli,« volá host, »nešiďte se, tam je plzeňské«.

Chtě nechtě musí točit sklepník z kohoutku pravého, kde je pravé a dobré — plzeňské.

»Tak, příteli,« chválí host, »obyčejné je skoro lepší a lacinější, to si popiju.« A vypil jich dvanáct. *—trt—*

× × ×

Kdo dostává stářím zuby?

(Břitva.) *x*

× × ×

»Upozorňuji vás, pane poručiku, že můj choť nosí při sobě nabitý revolver, víte, co to může mít za nemilé následky?«

»Zajisté, 10 korun pokuty, nemá-li zbrojní list.« *D.*

Sekretář pojišťovny: »A jak se u vás chytlo?«

Venkovan: »Já jsem přišel pozdě domů z hospody — žena se dala do mně — a oheň byl na střeše.« *J. H.*

× × ×

»Co, vy kafíci, vy něco víte,« zlobil se Voškrd na chasu. »Byli jste v šestašedesáté? Nebyli. Tak! A já byl u Hradce. Celý náš regiment tam pad'.«

»To jste asi scházel v tom ‚našem' regimentu. Za to jste nescházel možná někde za mezí.«

»Já za mezí! Vy jedna! Šikovnost! To je všecko. A ten nápad! Když koule nejhustěji lítaly a kamarádi většinou do noh trefení padali, povídám si: Voškrde, *rozkroč se.* Rozkročím se a vidíte: *Koule proletovaly mi mezi nohavicemi,* a já zůstal živ a zdráv.« *—trt—*

× × ×

Učitel: »Kůň má nejvíce chyb —«

Žák: »Však náš Honza, když šel k odvodu, měl jich taky dost!« *J. H.*

× × ×

Digitized by Google

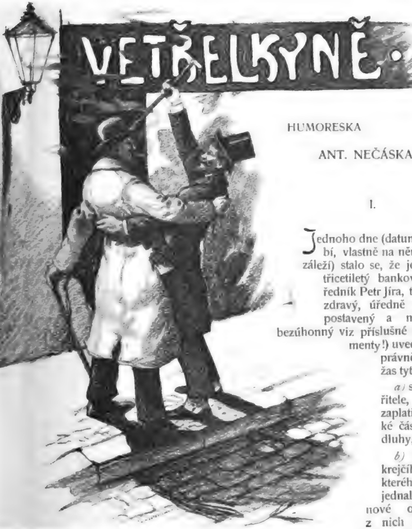

HUMORESKA

ANT. NEČÁSKA.

I.

Jednoho dne (datum chybí, vlastně na něm nezáleží) stalo se, že jedenatřicetiletý bankovní úředník Petr Jíra, tělesně zdravý, úředně dobře postavený a mravně bezúhonný viz příslušné dokumenty!) uvedl v oprávněný úžas tyto lidi:

a) své věřitele, jimž zaplatil z velké části své dluhy,

b) svého krejčího, u kterého objednal tři nové obleky, z nich jeden frakový,

c) svou domácí, které dal na dva měsíce výpověď,

d) svého přítele oficiála Sojku, s kterým bydlel a jemuž řekl, že už toho cikanění má dost, že zamýšlí zahájiti spořádanější život atd., krátce, že za krátký čas jejich cesty se budou rozcházeti. Trvalo to dosť dlouho bez toho, než se Jíra odvážil Sojkovi naznačiti svůj úmysl. Léta nezlomného a neporušeného přátelství je k sobě poutala. Spolu ráno vstávali, snídali,

Digitized by Google

v poledne obědvali a večer sedávali v Platejsu, kde patřili k typickým, starousedlým zjevům, inventárním kusům. Jestliže kde objevil se Sojka, jistě pátraly mimoděk zraky všech, kde je Jíra. A potkal-li kdo Jíru samotného, otázal se ihned sám sebe: Což pak Sojka stůně? Tak pevné bylo přátelství obou, přátelství, které rodí se jen v mladých letech a sílí lety jako tmelem, který čím je starší, tím je také pevnější. Když večer uvelebili se pohodlně pod klenutým stropem hostinským, nikoho kolem sebe si nevšímali, stačujíce si úplně sami sobě. K přátelům ostatním, které dříve měli, chovali pocit smíšený z útrpnosti a lehkého pohrdání. Bylť stůl, u kterého sedali, kdysi útočištěm hrdé družiny paniců, kteří přísahali, že žádný tvor druhého pohlaví jich nezláká. Pohříchu osvědčila se na většině jich příliš křiklavě stará pravda, že pokušení a okolnosti jsou někdy silnější než nejkrásnější a nejpevnější úmysly. A tak naši přátelé dva byli smutnými svědky, jak každého roku přibývalo trhlin do jejich mládeneckého korábu, jak přibývá zběhů zradivších bídně a slabošsky mládenecký stůl, až konečně zbyli sami dva jako trosečníci z potopené lodi, osamělí Robinsonové útulného ostrůvku. Když pak poslední, prokurista Lejsek, podlehl nakažlivému moru, a oba přátelé octli se jednoho večera sami, pohlédli na sebe očima, ve kterých chvěly se slzy.

»Tady vidíš zásady!« povzdechl s melancholickým opovržením Jíra.

A Sojka dodal:

»Ano, zásady! Ale k těm patří také celý muž!«

Ten večer byli oba přátelé málomluvni. K půlnoci pak, vracejíce se k domovu zašli do vinárny, kde uspořádali malou smuteční slavnost při mělničině. Když pak vyšli na ulici, stanuli proti sobě a při světle blikající lampy pohlédli si do očí. Učinili tak skoro se strachem, aby snad jeden nevypátral v očích druhého nebezpečný nějaký přízrak zpronevěry. Ale jejich oči hořely poctivou důsledností.

»Petříku!« zvolal měkce Sojka, »viď, my se neopustíme.«

A objal horoucně Jíru, který odvětil slavnostně, jako by skládal korunovační přísahu.

»Nikdy!«

A ležíce si v objetí, oči vlhké pohnutím opakovali oba se skalopevným přesvědčením a slavnostním tonem:

»Nikdy!«

A od těch dob přilnuli k sobě ještě vřeleji, bylo-li to vůbec možno. Jejich život splynul téměř v jedno. Nic nezdálo se dosti silnou mocí, aby je od sebe odtrhlo. A ve své osamělosti žili příjemný život dvou oddaných přátel, schopných každé vzájemné oběti. Zapomněli konečně i na ty, kteří kdysi je zradili, odpustili i jejich ženám a dětem. Kouzlu přátelství jako lásky daří se nejlépe mezi dvěma, a tak dva naši přátelé žili spokojený, ba téměř šťastný život.

Lze si proto živě představiti úžas Sojkův, když onoho dne, jehož datum jest neznámo, Jíra mu ostýchavě, ale určitě sdělil, že hodlá začíti nový způsob života. Stalo se to jednoho večera postního v známém koutku jejich Robinsonského ostrůvku. Jíra dlouho otálel, sbíral odvahu a důmysl, jak by osladil toto špičaté sousto, aby hladčeji mohlo proklouznouti jícnem Sojkovým. Konečně při páté sklenici, zadívaje se jako školák a koktaje jako nepřipravený obžalovaný před soudem,

to Sojkovi stručně, jak mohl, oznámil. Ani netroufal si pozvednouti své zraky ke kamarádu, na kterém páchal mrzkou, ošemetnou zradu. Bál se, maje svědomí přetížené vědomím viny, jakým hněvem a pohrdáním zaplanou oči Sojkovy. Konečně po chvilce odvážil se k němu pohlédnouti. Ale ku podivu! V Sojkových očích neplanula ani nenávist ani pohrdání. Jen cosi jako lehoučká mlha na očích, podobna jemnému soumraku, se tmělo pod obocím, cosi jako účast a soustrast, jakou cítíme s člověkem chorým. Položil pak Sojka náhle ruku svou na dlaň Sojkovu a zašeptal tiše:

»Nešťastníku!«

Jíra si oddychl hluboce. Dopadlo to lépe než si myslil. Snad že ta rána nepřišla náhle, snad Sojka tušil? Jíra nebyl daleko pravdy. Sojkovi neušla již po několik neděl jistá změna v životě Jírově. Tři bály prodělal za masopust! Udělá tohle řádný, starý mládenec s poctivými úmysly? Ne, nikdy! Sojka pozoroval, jak z tohoto jezevce stává se náhle živý chlapík. Nic neříkal, jen tiše pozoroval a povážlivě kroutil hlavou. A při tomto pozorování bylo mu úzko. Tento muž v zatvrzelém svém sobectví, kterým vynikají všichni starší mládenci, náhle cítil, že nebezpečí hrozící svobodě Jírově dotýká se i jeho. Se skutečnou úzkostí představoval si nyní, že zůstane sám, opuštěn posledním svým přítelem, že osiří v jezevčím svému útulku doma, že osamotní v hostinském svém koutku. A myšlénka tato zdála se mu obludnou. Bylo tedy v tom soucitném tonu, s jakým vyřkl slovo »nešťastníku« hodně soucitu nejen k Jírovi, ale k sobě samu. Dívaje se dále na Jíru, který byl nervosně roztržit, mluvil Sojka s mrzutým, zdánlivým klidem »Tak, tak hochu! Však, ať mně hrom zabije, jestli že jsem tohle nečekal!« A dodal jako tehda, když ztráceli ze svého kruhu disponenta Lejska:

»Zásady, ano zásady! Ale k těm patří také celý muž!« Jíra byl tím trochu popuzen:

»Zásady! Jdi k ďáblu se svými zásadami. Člověk se brání, zuřivě brání, ale marná všechna námaha!«

A náhle jakoby tomuto suchoparnému bankovnímu úřadníku narostla křídla zašveholil více než řekl snivě Jíra:

»Stáňo, kdybys ji viděl! To je obraz, povídám obraz!«

A oči jeho mlsně se zabodly do jednoho bodu na prostoru, jakoby tam viděl onen »obraz«.

»Obraz, obraz!« rozchechtal se

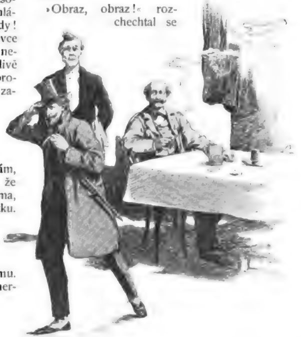

Digitized by Google

Sojka přímo s mefistofelskou jedovatostí a jízlivostí. »To takový hlupák každý vidí obraz. A pak když obrazu narostou drápy a zuby, breči. Petříku, Petře!« zvolal »jestli pak se pamatuješ, jak jsme se smáli těm vystřízlivělým hlupákům, kteří se chytili na takový obraz, jako ryba na červa? Víš, já jako rybář nemohu si toto porovnání odříci. Červi se kroutí a vábí, kapřík čumí a čumí, krouží okolo, až pak se zakousne! Ale jeho radost není dlouhá. Udice zasekne se mu do hrdla, a pak, když už cítí, jak ho tam píchá, jest pozdě! Kapři se chytají na červy a takoví hlupáci na obrazy. Kolik by těch »šťastných« rádi ten obraz dali gratis nějaké galerii, kdyby jen je brala!«

Jíra naslouchal těmto bohaprázdným, trochu cynickým řečem, které působily jako studená sprcha na jeho milovnické roztoužení.

»Jsi cynik!«

»Cynik, cynik!« rozkýval hlavu Sojka tak prudce, až sletěl mu s nosu skřipec. »Jak je tomu dávno, miláčku, cos dělal vtipy ještě špičatější?«

»Jak je to dlouho, co jsi se smál v létě na výletech šťastným tatíkům, kteří táhli s karavanou dětí, obtěžkáni jako soumaři a pod exhortou tchyně? Oh, takový »obraz« dovede i tak na pohled rozumnému člověku jako ty poplésti rozum! Nu měj si svůj obraz, já si nechám své zásady. Přál bych ti, abys byl po pět let se svým »obrazem« spokojen jako já se svými zásadami!«

Mohutný doušek spláchl toto kázaní, které začínalo již Jírovi lézti za nehty. Řekl podrážděně:

»Nech si své hloupé tlachy pro sebe!«

Sojka odsekl:

»Vyprosím si urážky! Kdo mluví hloupé tlachy?«

»Ty!« a Jíra vytáhl tobolku a pokynul sklepníkovi, dávaje takto na jevo, že ukončil již nepříjemnou rozmluvu.

»Měj přece rozum!« houkl Sojka. »Není možno s takovým navnaděným kaprem promluvit rozumné slovo. Ale, ženská! Jen se objeví, a už je rozbroj mezi nejlepšími přáteli! Vetřelkyně!«

»Protože urážíš neomaleně! Ji urážíš!«

»Myslíš-li, že urážím, tak nemluvme!«

»Jak ti libo!«

A Jíra skutečně povstal, oblékl zimník a odešel. Sojka patře za ním pocítil cosi jako pokušení, aby za ním křikl a udobřil ho. Ale pak řekl si rozhodně:

»Eh, bez toho je všechno rozbito! Ať táhne!«

A osaměl. Po sedmi letech zůstal tu sám. Čistě sám jako Robinson na pustém ostrově!

II.

Jednoho dne (datum chybí, ostatně na něm nezáleží. Ale kdyby záleželo, nuže stalo se to asi měsíc po tom, kdy se naši přátelé poprvé po sedmi letech tak příkře rozešli!) stalo se, že pětatřicetiletý oficial Staněk Sojka, tělesně zdravý, úředně atd. atd. uvedl v oprávněný úžas tyto lidi a instance:

a) pokladnu c. k. poštovního a telegrafního ředitelství, kde zcela vážně požádal o větší zálohu;

b) svého krejčího, kde objednal si novou uniformu, ač nedávno si novou pořídil;

c) svou domácí paní, které dal na měsíc výpověď;

d) svého přítele Jíru, neboť tento doslechl, že Sojka nechodí již do Platejsu. Mezi sebou oba bývalí přátelé zachovávali stále napjatý poměr. Třeba že nikdy už to nevybuchlo nepřátelsky, přece ta tam byla důvěrná přátelská shoda bývalá, a nic na světě už nezdálo se nasvědčovati tomu, že kdy toto přátelství bude obnoveno. Jíra sám už cítil, že je mu nevolno pod jedním stropem se Sojkou, který tak posměšně a cynicky mluvil o jeho nastávajícím rodinném štěstí. Byl by se vystěhoval, ale už se mu to nezdálo státi za to pro ten krátký čas. Ostatně Sojka už ho svými posměšnými poznámkami neobtěžoval. Jen v očích Sojkových zdál se spočívati jakýsi potměšilý výraz, jakoby měl něco neočekávaného za lubem. Nejtrapněji však dotkl se tento rozbroj obou přátel jejich kvartýrské, staré slečny Kalvodovy. Zvykla už tak těmto dvěma svým podnájemníkům, kteří byli vzornými exempláry svého druhu, ideál podnájemníka. Dobře a správně platili, nenadělali hřmotu, vždyť vlastně chodili domů jen spat. A teď je oba měla ztratit, po sedmi letech! Ani se jí to nechtělo věřit. Že se Jíra odstěhuje, to chápala. Vždyť se žení. Ale proč dal výpověď i oficiál? To byla otázka, kterou musila míti zodpověděnu. Vyčíhala proto vhodný okamžik, když oficiál trochu později vstával, tu přinášejíc mu snídaní, optala se:

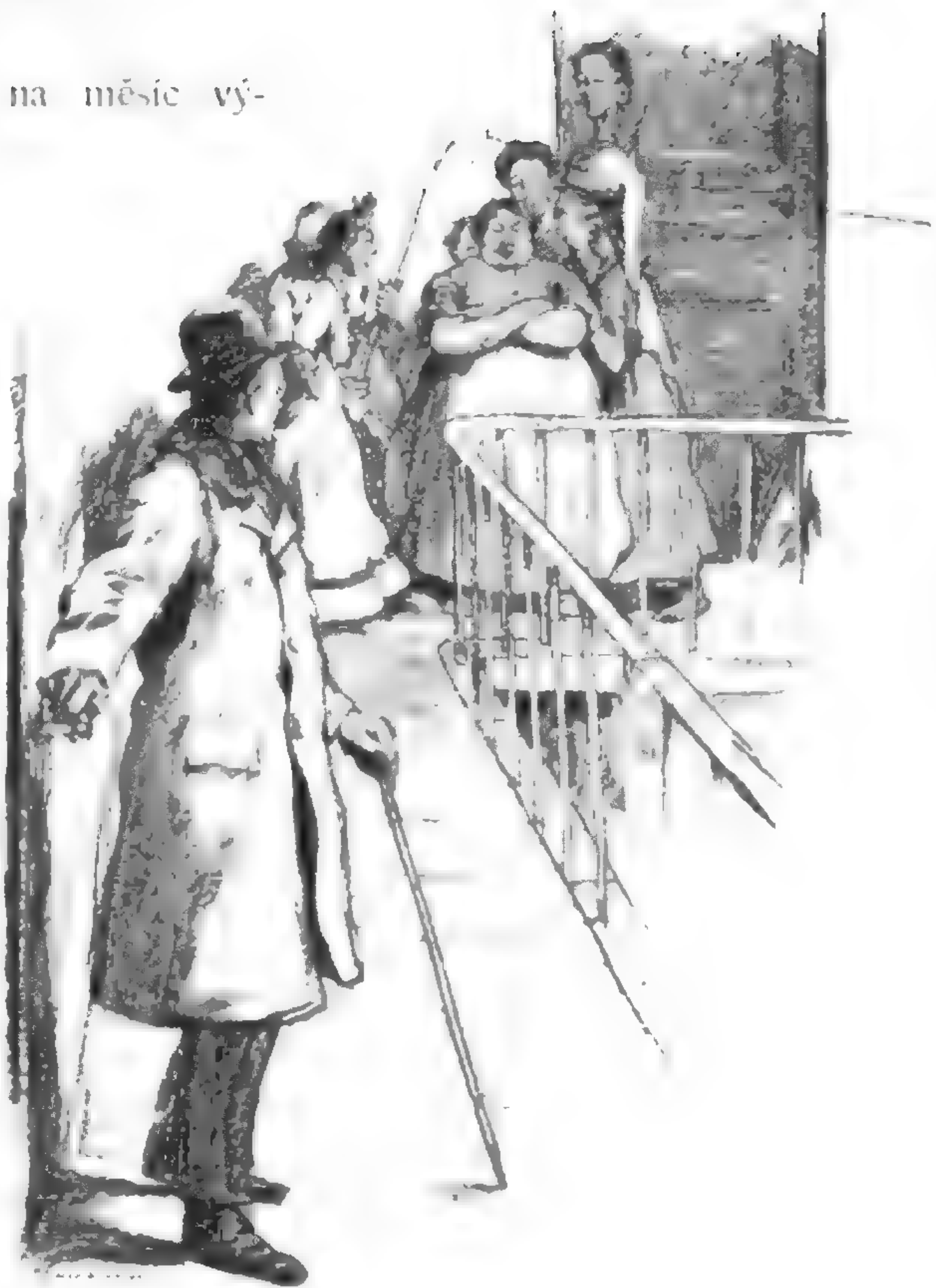

»Pane oficiál, směla bych se vás na něco optat?«

»Prosím!« odvětil Sojka překvapen touto otázkou malomluvné slečny.

»Odpusťte mi to, ale proč se stěhujete? Pan Jíra, to chápu, on jde do svého, bude mít svou domácnost, ale vy?« —

Sojka překvapen touto otázkou, mávl rukou, jakoby naznačoval, že má své důvody. Ale pak se vztýčil, přitáhl slečnu k sobě a něco jí pošeptal. Účinek těchto tiše pronesených slov se projevil zvláštním způsobem na tváři slečny Kalvodovy. Sepjala ruce a s očima vypoulenýma s úžasem vyrazila:

»Není možná!«

»Už je!« řekl flegmaticky a téměř resignovaně Sojka. A dodal: »Jírovi nic neříkejte!«

Slečna rozkývala svou hlavu s vysokým účesem velice povážlivě, jakoby nechtěla věřit. Opakovala už asi po páté:

»To se podívejme! Kdo by si tohle byl pomyslil!«

A ještě když zmizela v úzké, temné kuchyňce s oknem na pavlač do dvora, opakovala jako ve snu:

»Tohle je divné! Kdo by to řekl, kdo by to řekl!«

Bylo patrno, že tajemství, které svěřil Sojka své kvartýrské, bylo skutečně překvapující. Sojka leže na posteli, když slečna odcházela patřil za ní a v duchu si řekl:

»Ta se diví. Nu arci! Ale musím se tomu chlapu trochu vysmát!«

Když pak vyšel za dvě hodiny čistě oblečen jako švihák, spatřil slečnu Kalvodovu na pavlači v kruhu sousedek, které rokovaly vážně jako generální štáb o něčem patrně velice důležitém. Sojka zpozoroval, že se naň podívaly všechny s větší pozorností než kdy před tím. Usmál se a zasyčel zlomyslně:

»To je, panečku, pastva pro jejich zobáky!«

A byla! Za chvíli se dověděl celý dům, že slečna Kalvodova ztratí najednou oba spořádané nájemníky, kteří bydlili u ní už po sedm let, dobře a správně platili, nenadělali hluku, jen se přišli vyspat. Panečku, takové nájemníky, aby hledal!

III.

Srdeční záležitost Jírova čím dál tím více pokračovala. Už už blížil se den, kdy měl Jíra činiti plné přípravy k plavbě a zarejdování do tichého přístavu, nad nímž zářil mu vstříc maják šťastné budoucnostt. Slečna Kalvodova zatím už přijala nové nájemníky, resp. závdavky. Za čtrnáct dnů byt její bude prázdný, a škoda každého dne. Jíra už měl skoro všechno připraveno k odstěhování. Zítra, v neděli měl míti u Štěpána první ohlášku. Byla proto slečna Kalvodova velice překvapena, když náhle v sobotu k večeru vřítil se Jíra domů, bled a rozechvěn. Sklesl na židli u kamen a zdál se býti nesmírně rozrušen. Hlava klesla mu na lenoch a oči se dívaly vytřeštěné do stropu. Slečna Kalvodova přiblížila se tiše jako stín a náhle, jak měla ve zvyku, s šetrnou uctivostí se optala Jíry:

»Pane Jíro, jemináčku, co se vám stalo?«

Jíra vyrazil ze sebe jen hluboký vzdech! To byla jediná jeho odpověď.

»Ale, ale!« zažertovala. »To máte nějaký strach z té sedmé svátosti!«

Digitized by Google

Tu Jíra patrně přišel k sobě. Obrátil se k slečně a už trochu klidný se zeptal:

»Slečno, pronajala jste už ten byt?«

»Nu, toť se rozumí! Budu mít zas, zdá se, hodné pány. Jeden jest od asekurace a jeden od magistrátu!«

»Máte už od nich závdavky?« vyzvídal Jíra.

»Ano, moc se jim to líbilo. Dali mi pětku!«

»A, a — nešlo by to, dát jim závdavek zpátky?«

Slečna nevěřila svému sluchu. Optala se s úžasem:

»Proč? Já vám nerozumím!«

Tu Jíra povstal a hledě slečně do tváře řekl prostě:

»Z mé svatby není nic! Zůstanu svoboden!«

»Tohle je novina!« Slečna Kalvodova spráskla ruce nad hlavou v největším podivu. Jíra pokračoval:

»Zůstanu u vás zase. S těmi pány to už vyjednám! A kde je Sojka?«

»Říkal, že přijde večer domů. Má prý nějakou práci!«

»Tak dobře. Při tom zůstane. Tedy zůstanu slečno!«

To byla novina. Slečna v kuchyni dnes byla jak opilá. Co se to stalo panu Jírovi? Zatím Jíra asamotněv v pokoji oddal se svým myšlénkám. Stál tu nad rozbitou vítěznou budoucností, a přece ho cosi hřálo. Náhle cítil, jak mu tento pokojík mládenecký se zase stává dražším. A před očima vyhoupla se mu představa Sojkova, s jakou radostí uvítá jeho návrat. Jak s chutí mu odpustí krátké pobloužení. A už si maloval zase krásné večery v přátelském, útulném tichu, tak krásně, jak dosud žili, budou se Sojkou žíti dále. Jen kdyby už tu Sojka byl! Kde u čerta se toulá? Ještě dnes ho přemluví, aby výpověď odvolal a zůstal tu taky, zde, v tomto tichém pokojíku, kde žili v přátelském kruhu sedm let! Náhle uslyšel pružný krok Sojky, který vešel s hořícím cigarem. Spatřiv Jíru zarazil se. Ten chvíli stál, pak vrhl se k Sojkovi a objal ho kolem šíje: »Stáňo, Stáňo! Můžeš mi odpustit? Hle, ztracený, kající syn se vrací na tvá přátelská prsa!«

Sojka zůstal ohromen. Jíra pokračoval slze řka:

»Zůstanu u tebe, nebo — lépe, zůstanem tu oba! Panečku, tys měl

Digitized by Google

pravdu! To bych to byl nachytal. Stará je prohnaná baba, seděla kolikrát už — a mladá, víš, má nastávající — ne, to máš familii! Dnes jsem se to dozvěděl! Je po všem, zůstanu svoboden, budeme zas spolu!«

Sojka byl jako pomaten. Zakoktal:

»Ty — ty — se neženíš?«

»Už ti povídám, že ne! Ty's měl pravdu! Jako hloupého kapra by člověka chytli, kdyby se dal! Ale teď k věci. Ty odřekneš výpověď, zůstaneš tady, se mnou, co? Kam bysi se stěhoval!«

Sojka byl jako v pohádce. Koktal:

»Ne, to není možná —«

»Jak to, není možná — Přece se neodstěhuješ teď, kdy můžeme začít zas náš krásný, mládenecký život!«

»Ne, není možná« — koktal Sojka. — »Já, já mám — zejtra — první ohlášku!«

»Ale, pane, dejte pokoj, alespoň teď když nosím p . . . »Teď jste právě k líbání.« *J. Kup.*

Křtiny.

Dělník Macháček prosí chefa o dovolenou na den. *Chef:* »Proč chcete dovolenou?« Ten praví, že budou míti křtiny. Chef ho propouští a dává mu dovolenou proto, by jako muž na křtinách byl přítomen. Na druhý týden přijde Macháček opět a žádá o dovolenou na den. *Chef:* Nač chcete dovolenou?« *Macháček:* »Budeme míti, prosím, křtiny!« *Chef:* »Vždyť jste měli již křtiny před týdnem, jak je můžete míti dnes zase.« *Macháček:* »No proč ne, vašnosti, když je moje stará porodní bábou.« *L.*

× × ×

Nezvratný doklad.

Kuchařka: »Ta výčitka, milostpaní, že vařím den ke dni hůř, je docela neoprávněná. Já mám prosím teď už po 6 měsíců jednoho a toho samého vojáka.« *—al.*

× × ×

Digitized by Google

Prosba.

Napsal *Alfred*. Illustr. *K. Šimůnek*.

Nezmiňuj se, drahá, o mně
ani slůvkem mému soku,
jakby zvěděl, že se chceme,
stal bych se mu trnem v oku.

Statečný jsem, sepral bych se
pro tě i se Satanášem,
ale přece neříkej mu
o tom tajném štěstí našem.

Víš, to je tak: domácím je,
a já bydlím v jeho domě,
tři kvartály jsem mu dlužen.
Nezmiňuj se, drahá, o mně.

Digitized by Google

Matinka: »Nestydiš se Jaroslave, muset nyní tu před tetinkou klečet?!«

Jaroslav: »Hm, to toho je. Pan lajtnant Kunrát je větší pán a klečel před ní taky.« *D.*

Co dělá závist.

Obdarovaný flašinetář: »Ale tak malý krajíček!«

Zdmečnice: »Nemějte za zlé, člověče, byl dost velký, ale tamhle kouká sem sousedka, a on se mi seschl v ruce.« *—trt—*

× × ×

Jarní veršíky.

Kvítí barvy steré,
všecko ven se dere —
kromě »*kvítka čertova*«:
to se raděj uschová.

Čtvernohé žáby
slunko z bahen vábí;
ty *dvounohé* potají
do »bahna« se vrhají.

V čase onom také *vrány*
ao kouta jsou přilákány. —
Kýž je možno vyzvěděti,
kdo zase jim *nosí děti?!* *Jutk.*

× × ×

Reklama.

Zavedli jsme v naší sklárně výrobu půllitrových sklenic. Aby většího odbytu bylo mezi pány hostinskými docíleno, vyrábíme *půllitry o hodně větší* než firmy jiné. *—trt—*

× × ×

Poetický inserát.

Vhodné látky, zvučné rýmy
s figurami veškerými,
jamby, trochej, daktily
s polehtáním ku náladě
neustále má na skladě
Jan Květomil Spanilý. *Jutk.*

× × ×

Krejčí (s účtem v předpokoji táže se služky): »Jest doma milostpaní?«

Služka: »Ano.«

Krejčí: »Tak mne ohlaste.«

Služka: »Není potřebí, neb kdy bych vás ohlásila, pak by milostpaní ihned doma nebyla.« *M. D.*

× ×

Digitized by Google

Žába: »Já bych ráda pro občerstvení něco sladkého, ale nemám peněz.«

Žabák: »Já také ne, ale ví co, dám jí hubičku.« *D.*

Citát z románu.

Bylo obzvláště nápadno, že od té doby, co všichni členové té nebezpečné roty byli utraceni neb uvězněni, nikdo z nich ve zdejší krajině se neukázal. *J. M.*

× × ×

Radost a žal.

Mistr: »Proč pláčeš, kluku?«
Učedník: »Poněvadž je ve vaší rodině zas radostná událost.« *J. M.*

× × ×

Ten náš soused je praktikus! Když se někde zdrží a má časně vstát, myslí před spaním tak úsilně na spaní, že když usne, zdá se mu, že spí, a tak se vyspí dvojnásob. *a.*

× × ×

Mody.

Nejdříve jsme jezdili
koňmo divým letem,
na to rover, bycykl
ovlád' celým světem.

Automobil, motor teď
všechno rázem zmohou —
Příště bude modou snad
chodit na svých nohou! *Alfred.*

× × ×

Dobrý prostředek proti suchému lámání: (Recept dra Vopršálka.) Hleď dostat černého kocoura, dej ho do pytle, a když je nový měsíc, dones ho do polí, tam pytel rozvaž, kocoura pusť a když utíká, rozběhni se za ním. Jakmile ho chytneš, máš po suchém lámání. *J. H.*

× × ×

Ejhle, nová příhoda svátečního Nimroda.

1. V loveckém až po krk dresu
vesele jdou pán, pes k lesu.

Digitized by Google

Ejhle nová příhoda svátečního Nimroda.

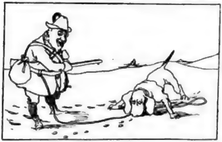

2. »Tu je stopa, už ho máme, pomalu se po ní dáme.

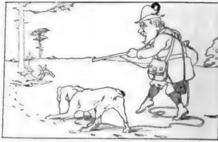

3. Ha ho, mršku, ale z léče, pozor, ať nám neuteče!

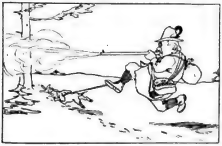

4. Alou, za ním« . . . Lidé zlatí, psa zapomněl odvázati.

5. Pif, paf rány letí v nice — ejhle, tu je borovice.

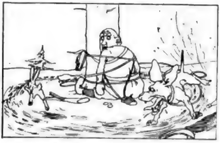

6. Byla jak na zavolání na to divné šněrování.

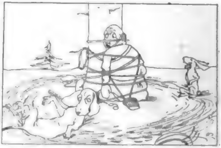

Naučení: Vydá víc než všecky křiky kus zaječí politiky.

S.

Digitized by Google

* * * Tajemná událost.

Napsal *Alfred.*
Illustroval *Artuš Scheiner.*

Hle, tanec rozvířil se divoký,
a mladé dívky, květy ve vlasech,
a v nadychnutých šatech z hedvábí,
tak sličně, jakby Mucha kreslil je,
se v kole vznášely jak libelly,
a mladí muži — trochu znavení
tím velkým, vážným, těžkým životem,
jenž teprv na ně čekal — tančili
co nejdůstojněji; dobře věděli,
že z nich se časem něco může stát,
což vyžaduje vážné mírnosti.

Vždyť možno, sochu že jim postaví,
a proslaví se, a tu nelze přec
si představiti, že by slavný muž,
jenž bude státi z bronzu na rynku,
teď skákal jako koza střeštěná!
Vše bavilo se. Kvočny-matičky
buď radovaly se, že dceruška
je pořád v kole, nebo těšily
se aspoň tím, že dcera sousedky,
té přítelkyně od mládí až v hrob,
též netančí, jak vlastní dceruška.

Digitized by Google

Tu náhle ozvala se fanfára
tak divná, vyzývavá, bojovná,
a do sálu šlo mužů dvacet pět
pod praporcem, dopola svinutým.
Ti všichni měli přísný, černý šat,
a tváře bledé, mužně statečné,
a odhodlané.

Nová fanfára,
a muži v středu sálu stanuli
a rozvinuli prapor. Světel jas
tam zlatý nápis zřejmě osvítil,
a celý sál se shrnul dokola,
a četl jej a přečet'.

Bože můj!
mé péro vzpírá se mi dále psát
a nožičky své v papír zarývá
a vzdorně kaňhá inkoust na řádky.
Ne, nedovedu vypsat, jaký boj
hned na to nastal.

Všechny maminky
a všechny dcerky srazily se k nim,
a sevřely je kruhem útočným
a dorážely na ně toužebně,
a draly si je z rukou divoce.

V tom marně lkaly toužné valčíky,
v to marná kvapík řinčel chechtavě,
voj amazonek dále útočil,
a dvě stě bylo jich na dvacet pět!

Ti mladí, kteří stáli opodál,
je chtěli na počátku odtrhnout,
však záhy zbledli mocí útoku
a zbaběle se dali na útěk,
a hudba dojásala, dolkala,
a světla v sále zvolna dohasla,
a na konec i dozněl boje ryk,
a dámy unavené, zoufalé
i poraněné hlučné odešly.

Pak bylo v sále ticho . . .

Digitized by Google

Přešla noc,
a zimní slunko
vyšlo ospalé
a zelenavým
světlem nahlédlo
v sál opuštěný.

Běda! Hrůza! Žal!
Ve prostřed sálu,
v středu smačka-
ných
a potrhaných
ženských rukavic
a stužek,
rukávů a kadeří,
a vějířů a bílých
střevíčků
na voskované
leží podlaze
dvacet pět mrtvol.
Přísný, černý šat,
a tváře bledé,
mužné statečné
a odhodlané.

Zadušeni jsou
a umačkáni
prudkým návalem,
a nad nimi
ční temný prapo-
rec,
též pomuchlaný,
zpola zlomený,
a na něm zlatý,
velký nápis. Ten
to celé neštěstí
as způsobil:
My netancujem,
my se ženit
chcem!

Digitized by Google

Na plesu.

Gardedáma: »Vaše slečna dcera, pane domácí, má se nějak tuze chladně k těm zástupům ctitelů, kteří ji oblétají...«

Pan domácí: »Jo, milostpaní, ta umí ty moje čtyry domy bránit.« *P.*

Digitized by Google

· PRSTEN ·

Do modravých kotoučů libě páchnoucího kouře vplétaly se z drobných praménků pěkné obrázky. Vyrůstaly malovány tajemnou rukou vykutáleného šotka a rozplývaly se smazávány týmže způsobem. A po chvilkovém dojmu nebylo po nich ani památky.

Každodenní oběť pana Kamínka bohu Nikotinu (dle všeho vlídně přijatá) vydávala vonný, těžký dým, dlouze se vinoucí v tom klidném, červencovém ovzduší, zvláště v pokoji tak nehybného tělesa, jakým byl pan Kamínek. Seděl tu jako staroegyptská mumie — ovšem až na to, že měl v ústech dýmku, což faraonové neměli ve zvyku ani za živa, ani po smrti. Také ta jedině prozrazovala život té zavalité osůbky, jejíž ret časem líně a dutě mlaskl o špičku.

Kouř jako had stáčel se kolem hlavy pana domácího a vykouzlil tam představy, ze kterých se těžkopádný snílek probouzel s těžkým vzdechem. Seděl zabořen do měkké lenošky, oči přimhouřeny, podobný kočce, vyhřívající se na sluníčku. A její předení bylo nahrazeno volným vyfukováním kouře.

Nu, však mohl být dnes úplně klidným! Jeho Anoušek odešel někam na drobný klep netrvající nežli dvě — tři delší hodinky, a tu si mohla hlava rodiny klidně a pokojně zakouřiti bez bázně před budoucností. Rozhodně ujde tomu slavnému: »Vidíš, Tonouši, záslony umíš tím svým komínem zakouřit dobře. Ale já takhle přijít, že potřebujeme . . .« »Dobře, dobře,« vrčíval pan Kamínek jako probuzený hafan, a vždycky si někde v hloubce duše tajně pomyslil: »A klopit budu tak jako tak na záslony, i kdybych chodil třebas kouřit někam na chodbu.« Ale říci to — kde pak! Za prvé se nedostávalo odvahy a za druhé:

Digitized by Google

nač se darmo namáhati, když ona to ví jak on? Nu, a myslit si to nedalo tak mnoho práce. »No, umí to, umí. A když již je s placením nájemného nejhůř, ona to zpraví vždycky, z prázdné kapsy dostane, co chce.« Jak vidět, uměla paní Kamínková asi náramně dobře užívat daru, který nám dal Bůh vedle přímé postavy a význačné tváře. Ba ano, tak dobře, že vážka nepříjemnosti tohoto užívání pro pana Kamínka se nějak povážlivě klonila naproti užitečnosti jako na příklad vymáhání nájemného, vadění se s domovnicí atd. atd. Pan Kamínek si po mučednicku vzdychl.

»A proč zapírala, že umí hrát na piano?«
»Bláhový, já se chci provdat«. *D.*

Vzpomněl si právě, že je již 23. července, a že Anuška mívá rok co rok 26. téhož měsíce svátek. Jaké starosti s sebou přiváděl ten den!

Čelo jeho se rozbrázdilo tisícem vrásek, a obočí stáhlo se hluboko k očím. Dýmka volně pohasínala, vypouštěla pruhy dýmu stále užší a užší. Kouř ještě v ohromných kotoučích svíjel se po pokoji, v hustých chuchvalcích válel se k zemi a přišed k oknu čile se zvedl, zlíbal něžně žlutavé záslony a zůstal klidně státi ve vyšších atmosférách u otevřeného okna.

Pan Kamínek se zamyslil, opravdově zamyslil, což bylo u něho zajisté podivným, namáhal se tím přemýšlením.

Digitized by Google

Pan kontrolor: »A to mám radost, milostivá paní, že vás vidím! Co pak dělá dceruška?« — *Paní oficiálová:* »Dostává zuby.« — *Pan kontrolor:* »A což pak pan manžel?« — *Paní oficiálová:* »Dostává nosy.« *a.*

Google

Byly to důležité chvíle, ve kterých se mělo rozhodnouti, co se vlastně má dáti Anušce k jejím blízkým jmeninám. To, ono přelétalo hlavou, ale nic z toho nebylo opravdu vhodným.

Bývalo to tak vždycky v těchto červencových dnech. A ve dvaceti letech, co byl pan Kamínek ženat a paní Kamínková vdána, dopadlo to dvacetkrát stejně: Anuška dostala ke svým jmeninám prstýnek, který byl vyvolen jak »vázané« po dlouhém přemýšlení, právě tak dobře jako zase pan Kamínek dostával pěnovou špičku. Dvacet jich měl srovnáno ve své zásuvce, jedna vedle druhé. Asi tři byly zakouřeny, ostatních sedmnáct skrývalo svá bílá, netknutá těla do měkkého sametu tak pokojně, jako to bylo v krámu před prodejem. Ty byly na památku, a těch si pan Kamínek šetřil jako svátečních. I ve svátek.

Přemýšlel a přebíral předmět za předmětem, více méně se hodící za dárek jeho Anušce.

»Takhle náramek — ne? Bez toho by jej nenosila — a potom: což pak dostanu tak objemný náramek? Leda že by jej mohla nosit na prstě!«

To probírání předmětů stávalo se pomaloučku blouzněním. Bylo to snění o pěkných — ba až příliš pěkných věcech.

A tu ho najednou v takovém rozložení napadlo:

»Nějaká hudba . . .«

A před zrakem se mu objevilo překrásné černé piano, čtverácky naň blýskajíc svým ohromným tělem na třech nohách. Pan Kamínek byl okouzlen i ve snění.

»A že tě to dříve nenapadlo! Piano, piano ... Beztoho si Anuše naříká, že zapomene všechno, co umí (na mou duši, ještě jsem ji neslyšel hrát), naříká si, že mají všude piano: dole u inženýrů, nahoře u stavitelů, všude a

Paní professorová: »A jsou ti zajíci čerstvi? Já nerada s haut gout.«

Zvěřinář (s potouchlým úsměvem).. »Ouplně čerstvi, milostivá paní. — Tyhle dva má váš pan manžel zamluvené' že je teprve příští neděli zastřeli.« — *I. Kup.*

Digitized by Google

všude, jenom u Kamínků prý je jako vymeteno. Však nebude dlouho! A potom — vždyť je tady ještě dcera! A ta se již nějak nafňukala, že chce hráti piano!«

Pan Kamínek si spokojeně zamnul ruce, pokud to dovolovalo pohodlí.

»Inu, inu, chytrá hlava, chytré nápady.«

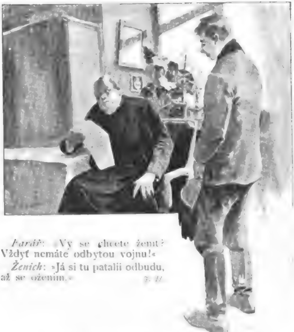

Farář: »Vy se chcete ženit? Vždyť nemáte odbytou vojnu!«
Ženich: »Já si tu patalii odbudu, až se ožením.« *J. H.*

A právě se mu jeden takový vyrojil v hlavě. Vzpomněl si na známou pohádku o chytrém krejčím.

»Jednu mouchu dvěma ranami — totiž: dvě rány jednou rukou — ale! Jednoduše jedna moucha dcera, jedna moucha máti a obě je zabiju jedním pianem!«

Výsledek tohoto rozhodnutí byl velikolepý: jestliže mu někdo dříve táhl hlavou nit snění, táhl mu nyní celou síť: jeden přelud za přeludem, jeden větší druhého . . .

Dcera sedí u klavíru, vedle ní pan adjunkt, dále matka a ještě dále on. Dcera s lehkostí virtuosa brnká na piano něco sladce roztouženého, na příklad: »Věrné milování nepřeruší žádné zloby nalehání.« A pan adjunkt — chudák člověk! — sedí vedle a vzdychá, jako by měl nejméně bolení, vyvaluje oči — « »Hahaha,« rozesmál se pan Kamínek, »ten to umí! Ten očima umí zakroutit, že je mu jenom bělmo vidět. Já bych toho nedokázal, i kdyby mi . . . Hahaha!« Konečně se utišil.

Matka pozoruje oba blázny, má z nich radost a nemůže ani postačit dívati se s jednoho na druhého. »Železo se má kout, dokud jest horké,« říkává a také to věrně zachovává. Ne snad, že by kula opravdické železo — to ne, ale pana adjunkta, dokud jest horký.

Co si myslí hlava rodiny točící ještě dále ctihodný, masitý mlýnek, oběma palci? Dívá se na tři . . .

Honem obrátil stránku.

Jiný obrázek, jehož malířem byl »ideální« klavír, zablýskl se mu myslí.

Úctyhodná slečna Krupičkova se svou matkou a ženichem vchází do dveří. Rozumí se, že služka Lotynka

UNIVERSITY OF ILLINOIS LIBRARY

Digitized by Google

dávno již dala signál, a že je všechno ku přijetí návštěvy hotovo:

Matka v novém županu vážně louská noviny a dcera sedí v pokoji, ze kterého vážně duní:

»Zahučaly hory, zahučaly lesy . . .«

Mladík obdržev od uzenářky protekčně velký kousek salámu za 10 kr.): »Slečno, to je za 10 krejcarů? To asi bude víc!«

Uzenářka: »Ano za 10 kr.«

Mladík: »Pak je to ale skutečně vyznání lásky.«

Hoř.

Slečna Kamínková totiž si na tuto píseň vždycky tak náhodou vzpomněla, mluvilo-li se o slečně Krupičkově (mezi námi: divnou shodou vzpomínala si na tutéž píseň slečna Krupičkova při rozhovoru o slečně Kamínkově.)

Jiný obrázek.

Protivný a sprostý Kalous se objevuje ve dveřích, tentýž Kalous, který byl horší zimnice se svým věčným upomí . . .

Obrázek se s nápadnou rychlostí rozplynul v prořídlém kouři, rozplynulo se lákavé piano. Všechno se budilo ze snů.

Pan Kamínek hladí si blýskavou pleš, sám před sebou se panensky zarděl a nějak zmateně hodil rukou a zakoktal v myšlénkách:

»Hm, to piano, přece jenom velká nepohodlnost. Ba nepohodlnost,« opakoval ještě jednou — snad proto, aby tomu sám věřil. »A potom, bylo by objednáno příliš pozdě.«

A na místo neforemného piana objevil se ušlechtilý, lákavý prstýnek s »malou« cedulí a ještě menším číslem, takový

Digitized by Google

Před verthajmkou dobrá věc patentní je koberec.

1.

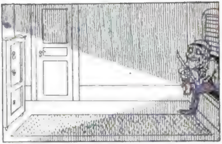

2.

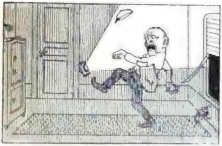

3.

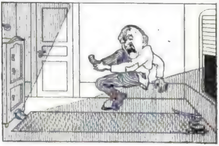

4.

5.

6.

Digitized by Google

Dáma: »Myslím, pane poručíku, že ve vaší zahradě hnízdí slavík. Včera večer aspoň jsem ho slyšela zpívat.«

Pan lajtnant: »Gar ka idé, to jsem zpíval já.« r.

pěkný prstýnek, který nedělá pražádných nepohodlností, zvláště ne v kapse, jako takové piano. Byl to sice trochu velký skok — ale když to tak dopadlo dvacetkrát za dvacet roků, proč by to ještě jednou nemohlo letos zase tak dopadnouti. A to ostatní zamýšlené — to se vykoná napřesrok všechno.

Byl spokojen, že zase jednou dovedl napálit sám sebe. A nebyla to snad maličkost!

Tak je to odkryto . . .

Ze sirky vytáhl několikráte plamen a dýmka zase spokojeně, a klidně vyfukovala modré kotouče.

Viděl se v nich jako v oblacích tak, jako jezdívá svatý Václav. Nu, to je snad přece trochu mnoho. Slevit hodný kousek a byl hrdinou, rytířem se všemi hrdinskými a rytířskými vlastnostmi.

Dýmka se rozhořívala a rozohňovala — fantasie také.

V daleku blýskal se bílý hrad, nejméně z carrarského mramoru. Nad cimbuřím vykukuje zakletá princezna se zlatou hvězdou na čele a se slzou v očích vztahuje k němu prosebně svoje bílé ruce. A tomu by se pan Kamínek jistě nebránil — nač se tedy vůbec bránit?

Zasadí koni ostruhy, rozežene se dlouhým kopím. Ani ve svém zápalu nepozoroval, že místo koně má pod sebou lenošku, které svými podpadky zasazuje nemilosrdně »ostruhy« do hubených lýtek. A hořící dýmka, která se v rukou rytířského pana domácího proměnila v kopí, pěkně lítala kolem dokola.

Nepozoroval ničeho ve svém zápalu, protože byl v této chvíli ne snad pou-

Digitized by Google

hým panem Kamínkem, ale rytířem, který jde osvobodit sličnou, zakletou princeznu, která byla až příliš nápadně podobna »Kudrnáčkovi« od »Primasů«.

U hradu se objevil drak.

Jeví nápadnou podobnost — — —

Klika cvakla, dvéře letí, to vchází Anuška do dveří v kuchyni. Dobré potvrzení následuje. Hrozný hluk s Lotynkou, která vyvedla zase v kuchyni Bůh ví co.

A v pokoji současně: Bouch bác, dýmka letí do kouta z rukou překvapeného a ulekaného, ze snění vyburcovaného rytíře.

Ulekaně měří nehybné mraky dýmu.

Pokouší se honem ještě vyhnati je kloboukem ven z okna, ale marně. Kde pak — tolik kouře!

A při nejlepším tělocviku se rozlétnou dvéře, a na prahu do pokoje stojí máti.

Pan Kamínek nic neviděl (to pro kouř), ale dobře slyšel.

Honem jí přerval řeč:

Tanečník: „Víte slečno, o manželství mám zvláštní zásady. Nikdy se neoženim." — *Dáma* (resolutně): „A jak jste se mohl odvážit s takovými zásadami vzíti mne k tanci!" *P.*

»Prosím tě, Anuško, nevíš, kde mám klobouk? Hledám ho tu již asi půl hodiny a ne a ne ho najít. A pospíchám! Mám ve čtyři schůzi.«

Chudák! Ani si nevšiml, že je již dávno pět pryč!

A když konečně zpozoroval klobouk ve své ruce, dokončil svůj tělocvik a vzdor svému objemnému břišku dostal se obratně a šťastně na chodbu, kde si zapnul vestu.

A na schodech ještě těžce oddychuje zafuněl něco o nesnesitelném vedru nebo o čemsi podobném . . .

* * *

Vraceje se po několika hodinách domů jen jen zářil štěstím a spokojeností. Vracel se o prstýnek těžší a o pár zlatých lehčí — jen když jest jedna starost pryč! Těšil se již napřed, jaké to bude nesmírné překvapení jako každého roku, až navlékne Anušce jeden a dvacátý prstýnek na prst.

Otec: »Tu knihu s tvého stolu jsem schoval, obsahuje nemravnou povídku, takové nejsou ještě pro tebe.«

Mladý »spisovatel«: » . . . ale dovolte, tatinku, vždyť jsem to psal sám. Je to otisk z listu nemluvňat »Cumel«. *I. Kup.*

A pak teprve budou ty skvostné dni: matka v dobré náladě, náramně výtečné obědy a večery, a mnoho toho ještě bylo.

Chudák, ani netušil, jak se zatím doma stahují hrozivá mračna, slibující nejen velkou bouři, ale i důkladný déšť.

Také něco příjemného vlekl ten svátek.

Pan Kamínek neodolal, aby si nezašel v průjezdě svého domu k domovníkovi Knoflíkovi, takto svému důvěrníkovi. Domácí pán s ním sdílel štěstí i zármutek, zklamání a všechno.

Bůh ví, co je tak pojilo.

Možná také to, že panu Kamínkovi se zdávalo, kterak k němu domovník vzhlíží jako k pámbíčkovi s úctou a vážností. Jako

by ani neviděl míhat se kolem okénka v průjezdě »protivi- ného« Kalousa.

Pan Kamínek nalezl svého domovníka v posici, v jaké byl před několika hodinami sám. Vzdychl si trochu bolestně při závistivém hození okem na oblaka dýmu a tak letem si pomyslil:

»Šťastný jsi člověk, Knoflíku, zajisté šťastný. Ani záslon nemáš, pro které by se ti mohla uhasínat dýmka.«

Zná ho.

A. „Příteli, mohl bych s vámi mluviti mezi čtyřma očima?“

B. „Lituji příteli, ale nemám dnes ani krejcaru zbytečných peněz. — Opravdu —.“ *I. Kup.*

»Podívejte, pane Knoflíku, co jsem koupil milostpaní vázaného k jejím jmeninám.«

Trochu dlouho již trvalo to hledání, ale Knoflík byl trpělivý jak anděl. Ale panu Kamínkovi počalo býti povážlivě horko a potil se v divné předtuše.

»No, jestli tak . . .«

Konečně našel malou krabičku v kapse vesty, a z úst vylétlo upřímné oddechnutí.

Před zrakem Knoflíka i Knoflíkové objevila se bílá vesta, ze které dva normální prsty vytáhly konečně prstýnek v celé jeho kráse na světlo Boží. Byl řádně široký s malým zeleným kaménkem.

Pan Kamínek spokojeně díval se na Knoflíka i jeho polovici, kteří řádně, jak se to vůbec patří, respektem otevřeli dokořán ústa. Konečně se Knoflíková probrala:

»Milostpane, to je ňáký ametist!«

Knoflík se na ni sotva podíval.

»Co ti napadá! To je nejmíň ňáký rubín. Kde pak ametyst!«

»No, bude to snad něco jako rubín,« nesměle přisvědčil pan Kamínek. »A kolik pak hádáte?«

»Ale milostpane . . .«

»No, jen hádejte!«

»Aspoň dvacet korunek!«

»Co vás to, člověče, napadá! Jen přidejte!

»Třicet —«

»Pět a třicet korun,« nedbale rozřešil pan domácí.

»Kolik že?« zeptala se ještě jednou nějak nedoslýchavá Knoflíková.

»Pět a čtyřicet korun.«

Knoflíková štípla muže do zad, div nevykřikl.

»No, jemnostpán to může dělat,« odhekl si konečně uctivě Knoflík.

* * *

Sotva však »jemnostpán« otevřel dvéře svého domova, proměnil se tak důkladně, že by i ten kousek úcty starého Knoflíka roztál se jako sníh.

Digitized by Google

Hned se mu zdálo, že jest doma nějak dusno, a čekal zlé věci. Chtěl rychle vklouznouti do pokoje, ale nepodařilo se to.

»Pojď sem, Kamínku,« zhluboka praví paní Kamínková a odvedla skoprnělého »jemnostpána« rovnou do pokoje.

No, to již bylo asi hodně zle. Tak byl titulován jen v době, kdy bylo nejhůř, a kdy zloba Anušky povážlivě vzrůstala.

V pokoji mu ukázala na koberec: zela v něm ohromná, vypálená díra, vzavší nejspíše počátek v nešťastném ohánění se dýmkou, když se pan Kamínek cítil povolaným rytířem.

Paní Kamínková hrdě a beze slova odešla do kuchyně, zanechavši muže nad kobercem jako Jeremiáše nad rozvalinami Jeruzalema.

Ale také to netrvalo příliš dlouho. Jen odešla, vzpřímila se smutná hlava a kajicník si nekajicně oddechl.

Jen když šla, a když to tak dobře dopadlo.

A hledal příslušné místo pro prstýnek, kde by byl dobře ukryt všem nepovolaným. Kam s ním, s mrškou? Snad mezi prádlo? To tak! Aby se zase naň přišlo jako loni! V tom se mu hlavou zablýskal dobrý nápad.

»Již to mám! A tam se nenajde jistě — to je dobré místo.«

Vzpomněl si totiž na svůj starý svrchník, který v bázni Boží spokojeně užíval svého místa v šatníku po spravedlivém vysloužení.

»Tam bude dobře uschován,« spokojeně hučel pan Kamínek skrývaje krabičku v hloubku kapsy. A zase o jednu starost méně.

* * *

Bylo to v předvečer svaté Anny, kdy se ubíral domů zpívaje si svoji zamilovanou:

»Okolo měsíce kola se dělají...«

Nu, proč by nebyl vesel? Měl tušení dobré večeře, v pokoji nekouřil od té nešťastné aféry a nemohl tedy naprosto zase vypáliti v koberci žádné díry. Proč by se tedy bál?

Jak se zdálo, tak bylo.

I paní Kamínková byla dobře naladěna.

Uvítala jej hned na prahu:

»No, tatínku, to se budeš divit, co jsem za obchodníka. Považ si jen: ten starý, ošoupaný svrchník, za který mi onehdy žid nedával skoro ničeho, prodala jsem dnes za čtyři korunky. To se divíš, co?« doložila se sebevědomým úsměvem.

No, však se také pan Kamínek divil. Překvapení dosáhla jak náleží.

»Pro Krista Pána! Maminko, můj svrchník?«

»Ano, tvůj svrchník!«

»Ten starý?«

»Ten starý.«

»A kapsy jsi neprohledala?«

»Co bych je prohledávala, když jsem je prohlédla minulý týden před židem, který jej chtěl koupit?«

Teď to teprv všechno vylízalo z pana Kamínka. Nějak loudavě:

»Maminko, maminko, safraporte, tys to vyvedla! No, obchodník jsi! Ba že se divím — a málo ne! Já schovám do zimníku prstýnek k jejím jmeninám, který mne stál na čtyřicet korun, a ona ho potom prodá i se svrchníkem za čtyři! Maminko, tys to vyvedla!«

Teď zase bylo na paní Kamínkové, aby se ona divila. A šlo to ještě líp, nežli dříve s panem Kamínkem.

Služka Lotynka se honem dívala na ten starý, ošklivý obraz nad svojí postelí. Bylo to vojska!

Zatrolený prstýnek!

Pak ovšem.

Dáma: »Copak se stalo, pane doktore, že vás už není vidět s tou krásnou blondýnkou radovic?«

Doktor: »Inu ta se už vdala.«

Dáma: »Aj, a koho si vzala?«

Doktor: »Náhodou právě mne.« *P.*

Digitized by Google

Není nad nápad čili jak si pomohla

1. Tuze pěkně v živobytí
cylindr se nový svítí.

2. Sotva však se slyší lehce,
ženuška když klobouček chce.

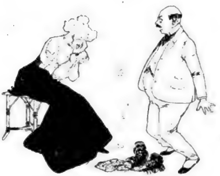

3. A tím hůř, když v hořké době
na cylindr sedne sobě.

4. A když má pan berní Macků
z cylindru pak seces placku.

Kaprál: »Vomáčko, voni nečistili ten kvér jistě už tři roky.«

Rekrut: »Vždyť jsem na vojně teprve tři neděle.«

Kaprál: »No, snad voni to budou vědit, jak dlouho už ho nečistili, lepši než já?«

× × × *J. H.*

Bez paní mnohý muž existuje, *bez spaní* však nižádný. *Jušk.*

× × ×

Z letní kuchyně.

Selka: »Jakube, ti měšťáci se chtěj několik dni u nás stravovat. Co mám dnes vařit?«

Muž: »Kroupy s hrachem.«

Selka: »Ale to nejde, oni chtěj platit za oběd zrovna tolik co v hospodě.

Muž: »Tak? To je něco jiného, vař tedy hrách samotný, ať z nich něco vytlučem.«

× × × ••

Digitized by Google

paní berní k modernímu kloboučku

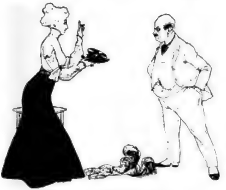

5. Štěstí zas, když nápad je tu
ženušky, jež má se k světu.

6. S nápadem když zručnost spojí,
člověku tu rozum stojí.

7. Klobouk pranic nemoderní
má hned potom paní berní.

8. A pan berní trne skorem
nad pařížským prima vzorem.

Prorok povětrnosti.

A. »Dnes budeme mít tedy slavnostní banket a na zítřek se má odbývati výlet do Holanova. Nevíš, příteli, jak zítra bude dle tlakoměru?« —

B. Pěkně a pošmourno.«

A. »Jak to?«

B. »Pěkně v přírodě a pošmourno po dnešním večeru ve vašich hlavách.« *al.*

* * *

Mohlo by se zkusit.

Železniční úředník (ke kollegovi kasírovi): »Ty bys se tedy rád oženil a nevíš jak do toho? Ptej se při vydávání jízdních lístků, každé slušnější mladé dámy místo co si přeje, lidovým: *co dostane.* Snad se některá zmýlí a udá ti výši svého věna.«

. D.

* * *

Digitized by Google

On: »Proč pak se paní Krapěnková chce dát rozvést?«
Ona: »Zvykla od maličkosti žíti ve *velkých* poměrech, a její muž ji teď nutil, aby žila v *Malé* Asii.« *a.*

Proti heslu »Svoji k svému« velice hřeší se tam, kde *rychrtli* mladíci marnotratní »*tlustými*« výrazy. *Jusk*

× × ×

Žena:
»Ten kluk je po čertu chytrej!«

Muž:
»Což neříkám vždycky, že je chytrej po tobě?« *J. H.*

× × ×

»Betty, ten můj ženich ti má krásné zuby!«

»To máš dobrotu — něco takového si ty z domova nepřineseš.« *J. H.*

× × ×

V životě lidském bývají okamžiky, kdy by člověk podepsal poukázku i na mnoho tisíc zlatých. *J. M.*

× × ×

Obecní vyhláška.

Dává se vědomost, antož se ve vsi začalo topit uhlím, že se nesmí nikdo pod pokutou 5 zl. v noci udusit. *J. H.*

× × ×

Když oklamal ji ženich, *předsevzala*
si, že se nikdy, nikdy nevdá již. —
Půl leta nesla slibu toho tíž
a potom jiného si *přece vzala*. *Jušk.*

× × ×

Digitized by Google

Zkušená.

Strýček: »A jsi sobě jistá, milá Kláro, že ho miluješ opravdovou, upřímnou a co hlavního trvalou láskou?!«

Klára: »Ale ovšem že, milý strýče, vždyť nemiluju poprvé.« *a.*

× × ×

Nevěřící.

Pocestný: »Člověče, víte kdo jsem? Já jsem státní návladní. Za to vám dáme 10 roků.«

Rošťák (s revolverem): »Račte být velmi laskav. Ale jelikož já na pouhé sliby nic nedám, prosil bych, byste mi dal raději hned hodinky a peníze.« *D.*

× × ×

Čas jsou peníze.

Sadař: »Tedy 2 koruny za ten klobouk, co jsem synáčkovi vzal, když byl na třešních, mám a děkuju, ale teď dostanu ještě jednu.«

Měšťák: »A zač?«

Sadař: »Inu, než jsem ho chytil, trvalo to čtvrt hodiny, nu a zadarmo za ním běhat přec nemůžu.« *D.*

× × ×

Recept na blahobyt.

Kterak můž' i prostý lid
na čas aspoň docílit
život klidný, *bezstarostný*,
jenž by ztratil svoje ostny,
na to lék je praprostý:
»*Shodit*« *všecky starosty*,
byť i měli moudrost kmetí, —
a s volbami otáleti. *Jušk.*

× × ×

Fotograf: »Šest podobizen stojí 3 zl. 50 kr., ale čím si jich dáte více zhotovit, tím jsou lacinější.«

Venkovanka: »3 zl. 50 kr., to je mi tuze moc peněz. To mi jich teda udělají asi tři tucty, aby to bylo lacinější.« *J. H.*

Panička: »Ale muži, to není věru od tebe hezké slibovat mně ustavičné nové šaty a pořád nic nekupovat.«

Muž: »Viš, má drahá, já čekám jen, až se ta damská moda trochu ustálí.« ••

× × ×

Kuchařka: »Milostivá paní chce zítra sama vařit? Dobrá, rozdělám tedy v 6 hod. ráno na oběd oheň.«

Milostpaní: »Ale to je přece příliš brzo.«

Kuchařka: »Není, milostivá, to naopak předpokládám už, že jen asi třikrát všecko budou dělat znova.« *a.*

× × ×

Digitized by Google

Katecheta, když byl vysvětlil význam čtvrtého přikázání »Cti otce svého a matku svou« ... a dojemnými slovy vylíčil péči rodičů o ditky, dokud tyto jsou ještě slabé a ku práci neschopné, ukončuje výklad dodává, že když jsou již rodiče staří a ku práci neschopni, jsou zase ditky povinny o ně se starati: Na to otázka: »Tak, Karlíčku, až budeš již dospělý a samostatný, koho si k sobě vezmeš?

Karlíček: »Až budu dospělý a samostatný, vezmu si k sobě manželku.«

A. Passeggio.

× × ×

Úředník. »Jste náboženství katolického?«
Občan. »Můžou směle napsat »obzvláště katolického« — já jsem kostelníkem.« *J. H.*

Studánka a luna.

Moderní pohádka.

Luna bílá, stříbrnavá
v chvíli, kdy vše dlelo v spánku,
skláněla se láskyplně
ku prameni na studánku.

Pramen čistý, zdravý, svěží
perlil rozkoší a chvěl se,
v jeho vlnkách rozčeřených
luny obraz stokrát skvěl se.

Lidé zdraví, lidé choří
přicházeli z blízka, z dáli,
zdravou vodu ze studánky
velice si libovali.

Zaháněla nejen žízeň,
leč i mnohou nemoc rázně.
Začli tedy uvažovat,
mají-li tam zřídit lázně?

Dobré pivo nedaleko,
na lawn tenis místo vedle,
muzika se také stluče —
světové tu lázně hnedle.

Ale běda! Stromy *rostly*
— studánka jim dala vláhy —
tolik, že jí zastínily
úplňkovou lunu záhy.

Marně pramen toužně perlil,
marně kalil v svém se klínu —
měsíc svítil, studánka však
zahalena v stromu stínu.

A když komise tam přišla
zkoumat, co vše pramen kryje,
shledala v něm, dříve zdravém,
všeho druhu bakterie.

■

Z toho sobě, mládencové,
vemte dobré naučení:
láska, která marně touží,
nikomu že zdráva není.

Alfred.

× × ×

Nic se nestalo.

Kupec: »Co jsi to vyvedl, ty motovidlo. Dal jsi služce do láhve místo octa denaturovaný líh.«

Učeň: »Ale, vašnosti, co na tom, však ona na to při jídle přijde.« *X.*

× × ×

Cestující (prohlížeje postel): »Ta prostěradla v posteli a spodní peřina jsou strašně vlhké, a já jsem po cestě tuze uhřátý.«

Hostinský: »Nu tak viděj', tím spíš to pod nima do rána uschne.« *D.*

× × ×

Nedůslednost.

Paní: »Poslyšte Marie, toho vojáka nechci vidět v kuchyni.«

Služka: Ale viděj', milostpaní, jaká voni jsou nekonsekventní. Onehdy, když jsem s ním stála dole, řekli, toho vojáka nechci vidět na chodbě.« *X.*

× × ×

Paroháč: »Pro boha tě prosím, ženo, pověz mi pravdu, byla jsi to ty, jíž jsem viděl včera večer v parku líbat se s jiným, anebo jsi to ty nebyla?«

Ona: »Ale to víš, že ne, přece bych se byla k tobě hlásila.«

Paroháč: »Vidíš, to je pravda, na to jsem ani nevzpomněl.« *X.*

× × ×

Pochopitelné.

»Hleď, mami, od té doby, co tě učí plavčík zdejší plovat a musí tě držet na provaze, naříká ustavičně na *těžkou službu*«. *D.*

Opravené písmo.

Tvého mravu stráž
buď v životních shonech:
»Sám co nerad máš, —
rád vždy jiným ponech!« *Jušk.*

× × ×

Kvítka sazečského šotka v obrazech

dle návrhu *Ikariota Kupida.*

Inženýr jídal rád kořeněná jídla, ale nejraději s vepřem (pepřem).

Řádný sklepník (sklenník) vytopen podává i v zimě spoustu květin.

Roztoužen za večera u okna objímal útlou cívku (dívku).

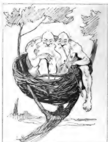

V anglickém parku hnízdil párek dědků (dudků).

Baronek. »Nemohla byste si, slečno, dnes se mnou koňmo vyjet na delší procházku?«

Dáma od baletu. »Dnes netančím, jsem strašně nemocna, mohu tedy jezdit třeba celý den.« *P.*

Žena: »Starej, dnes si tě velebný pán v tom »kázání o nestřídmosti« dobral, co?«

Muž: »I chtěl, ale nepovedlo se mu to; já byl zrovna střízlivej.«

J. H.

K očistě krásné pleti je záhodno, aby

zmizel
nyní
svízel
tchyní,
spolek
»holek«
a cech
macech.

Jušk.

* * *

Kloboučník: »Mně je to jedno, jakej si vyberete, ale radil bych vám, abyste vzal o pár čísel větší.«

Junák: »Proč to?«

Kloboučník: »Inu, aby se také vešel po posvícenské muzice na naběhlou . . .«

D.

* * *

Tovaryš: »Minulému tovaryši jste také sliboval ruku své dcery, proč jste mu ji nedal?«

Mistr: »Ale, můj milý, vidíte, co by mi bylo zbylo pro vás?!«

Z.

* * *

Velitelka: »Poslyšte, Karlo, vy velmi špatně čistíte salon. Je tam vždy mnoho prachu.«

Komorná: »Ach, milostivá paní, já oprašuji dost, ale od té doby, co sem chodí tolik pánů z Příkopů, mnoho se tu *práší*.«

D.

* * *

Parádník.

Fel: »Koukáte, jak jste hezkej, Musile?«

Infanterist (dívaje se do zrcadla): »I ne, pan lajtnant povídal, že jsem čím dál hloupější, tak se dívám, je-li to pravda.«

Z.

* * *

Lázeňský lékař (louče se s »pacientem«): »Až přijedu do Prahy, dovolím si vás vyhledati a též vaší paní choti se představiti. Zde jste často vyhazoval z kopýtka. Ať mi doma *zachovdte dietu*.«

Pacient: »Budu se na vás těšit, doktore, ale ať vy zase u mne doma *zachovdte mlčení*.«

D.

* * *

Dobrý soused nad zlato.

Žert. Napsal *Fr. Flos.*

První zprávy o sčítání lidu způsobily v připojené obci Dohaličkách poplach jako zvěsť o blízící se velké vodě a poplach stupňoval se den ode dne, a když jsme se konečně jednoho odpoledne s váženým radním a obecním strážníkem zjevili na návsi, uskakovaly zděšené postavy za řídké, opilé ploty a nepřátelské pohledy švihaly skulinami jako smrtonosné střely po nás.

Zaměřili jsme s panem radním do zdejšího jediného hostince, a strážník se vydal »po číslech«, aby [sezval ctěné obecenstvo k ouřednímu jednání.

Úslužný hostinský pozval nás »do seknice«, neboť »v sále« měl na podlaze brambory a ječmen a tvrdil, že bychom tam za hodinu jistojistě zmrzli.

Ježto vyhlídka tato nejevila se vábivou, užili jsme laskavého pozvání a vešli jsme do seknice. Zde bylo živo. Pan hostinský staral se pilně o populaci. Osm roztomilých děťátek — tak od 15 let dolů až k zcela nevinné Madlence mrskající červenýma tlustýma nožkama v kolébce — uvítalo

Služka: »Milostpaní, paní pulmistrová umírá!«
Paní: »Baruško, dojdeš tam honem a řekneš, že se jí nechám pěkně poroučet.« *J. H.*

nás s jásotem. Čtvrtinu seknice vyplnila kamna, druhou dlouhá tabule s trnoží, třetí děti, a do poslední jsme se vešli my se svými archy.

Připravil jsem se rychle ku práci; měl jsme všecko s sebou až na inkoust. Pan hostinský se ochotně nabídl, že nějaký sežene. Povstal šumot, hluk' práskání dveřmi, ale prožluklý inkoust se někam, čermák ví, zachomejt' — ale prosím, hned tu bude, vždyť na mou tě duchu, o žních tady ještě byl. Najednou z čista jasna vrhne se pan hostinský na kolena a hrne se pod stůl. Instinktivně zvedli jsme nohy do výše.

»A tu je flaštička!« vykřikl vítězoslavně hostinský a skutečně třímá v mohutné pravici flaštičku — ale prázdnou.

»To nic, to nic,« chlácholí naše zklamání. »He, stará,« rozkřikl se jako na lesy. »Přines trochu octa! Hnedlinko to bude, pánové! A pivičko, prosím, taky?« A již byl ze dveří.

Vrátil se brzo i s manželkou. Sám nesl pivo, manželka pak velkou láhev octa.

»Tak tam trochu cvrkni!« pobízel ženu drže flaštičku proti světlu. Manželka nás dříve oblažila ostýchavým úsměvem a pak cvrkla.

»Cákra! Ty's tomu dala!« Bohatý proud octa žbluknul nejen do flaštičky až se zajikla, ale zaplavil pravici a způsobil na podlaze kaluž, do níž se vrhly střelhbitě děti a namáčejíce dlaně v tekutině donášely ji rychle k ústům, znamenitě si při té pochoutce pomlaskujíce.

Ukázalo se, že octem není možno psáti, a proto vylovil jsem z kapsy tužku.

Zatím sešlo se několik občanů a občanek.

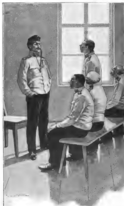

Kaprál: »Každý voják musí svému představenému vzdáti čest. Jestli pak vědí, Čermáku, kdo je to představený?«

Rekrut: »Jak pak ne! Teď je u nás představenej můj tatík.« *J. H.*

Obhájce: »Musíte hledět na porotce učiniti dojem!«

Obžalovaný: »Pane doktor, já se volazíruju a namažu si vlasy pomádou.« *J. H.*

»Má úcta!« pozdravil hlučně chlapík ramenatý a tlustý jako máslem opláCaný. Jeho příjemná, zardělá tvář jako zapadající sluníčko zářila veselostí a malá utopená očka jen hrála šibalstvím. Podal nám ruku měkkou a velkou jako houba a usedl naproti ke kamnům; jiný soused, staroch stále rudými víčky mrkající, pošoupl »pangrotku« na hlavě a ustoupil ke kolébce.

Tři ženské utírajíce si nosy zástěrami tlačily se ve dveřích a bránily tak přístup zamračenému, černým vousem zarostlému člověku, jehož zpurný neklidný pohled těkal po seknici. Náhle rázem odstrčil ženy a vešel nepozdraviv. Uhnul se nápadně tlustému a zalezl kamsi za kamna.

Začal jsem s hostinským. Postavil se jako voják a manželka vedle něho. Na každou otázku odpovídali oba najednou, a když pan radní podotkl, že jeden stačí, opřela se rozhodně manželka, že je poloviční zápisnice na všem, jak co stojí a leží, a do tohodle vlastně že přivedla muže ona.

Bylo mně divno, proč způsobilo sčítání lidu v Dohaličkách takové vzrušení, ale brzo jsem byl poučen. O lidské příslušníky neměli zdejší počestní obyvatelé strachu, ale doslechli, že se spisuje dobyteček, ba i drůbež, králíci holubi! Sotva jsem se o tom zmínil, vybuchl stařec u kolebky:

»Jak jsem prál, vidíte to? To je konškripce jako za císaře Josefa. Ze všeho bude daň. Páni potřebujou peníze, jak jsem prál!«

»Ježíši Kriste! A snad nám to ještě vezmou?« ozvalo se mezi ženskými. Na síni strhl se křik. To ženské tam reptaly, a děti povykovaly.

»Upokojte se! Dobytek a drůbež se počítá pro statistiku!«

»Tak! A co nám je do něho? Dal jakživ ten statistika někomu do hrnku

slámy?« To starý u kolébky »rezonýroval«.

»Utište se, vysvětlím vám vše.« Dali si říci. Číslo 2. byl zamračený muž za kamny. Odpovídal nevrle a měl se hned k odchodu, ale tlustý soused ho zadržel. »Vysoká komise! (byl jednou u poroty a věděl, jak se s úřadem mluví), tuhle Vykroč udělal falešné udání. Má krmníka a zapřel ho!«

Zamračený muž se rozzatanil. »Co, co? Kdo bude za mne udávati? A pak jaký jsem já Vykroč? Jmenuji se Podlaha, Josef Podlaha!«

Tlustý soused se smál, až se mu bříško otřásalo.

»Ale zapřel jste krmníka, je to pravda! Víme to všichni.«

»Napíší tedy, že máte vepře. Jaký jest, třiměsíční nebo starší?«

»Nic psát, nic!« rozkřikl se Podlaha. »Já ho sním, ten se nenapíše! A ty, ty měchuřino!...«

»To je lhostejno, snězte si jej nebo prodejte, ale upozorňuji vás i ostatní na trest za nesprávné udání.«

»Vždyť jsem to prál, vždyť jsem to prál, konškripce jako za Josefa, i tu němou tvář!« To již nebyl hněv, ale nářek starého u kolébky.

Podlaha čili Vykroč vyrazil ze seknice jako bouře. Tlusťáček se smál, až mu slzy vyrazily z malých, utopených oček. Pak nám vyložil, proč Podlahovi říkal »Vy-

V restaurantu.

On (zamilován): »Ani do syta vynadivat se na tebe nemohu, andílku!«

Ona: »Poruč tedy něco, už mám taky hlad.« *P.*

kročʻ«. Bylo to Podlahovo nešťastné přísloví. Býval z míry hodný člověk, ale tímhle »Vykroč« se tak rozhněval, že byl jako sršeň, a to právě dělalo tlustému sousedu dobře. Potřeboval, aby se mu často otřásla zarostlá bránice srdečným smíchem. Byli to dva sousedi a z vojny nevycházeli, a jestliže přece ujednáno bylo na chvíli příměří, stalo se tak jen proto, aby něco tím onačejšího tlustý vymyslil.

Ten poplach v obci vlastně zavinil sám. Vypravoval věci báječné a poplašil kde koho.

Jak známo, naši lidé mnoho nepotřebují, a úřady nemají u nich přílišné credo.

Po několika hodinách opouštěli jsme Dohaličky, ale již nestíhaly nás zlé pohledy, naopak přechodil sem tam soused i vlídné slovo za námi přes plot.

V museu.

»Račte se podívat, pánové a dámy — tuto je košilka, v níž se narodil Karel IV.«

* * *

Druhého dne ráno jsem ještě pěkně spal a vším právem, neboť venku byla tma a v pokoji ještě chladno, když jsem byl náhle probuzen křikem. To přede dveřmi mého bytu se strhla šarvátka. Kdosi se dobýval do vnitř a jiný mu bránil. Poznal jsem hlas obránce, byla to naše Máry, která v tu dobu obyčejně provozovala tělocvičné cviky se smetákem, ale útočníkův hlas, ačkoliv velmi prudký, byl mi neznámý. Přispěchal jsem statečné Máry na pomoc právě v čas, neboť v tom se rozlétly dvéře, a vevalil se — pan Vykroč!

»Prase je pryč!« rozkřikl se na mne, až jsem uskočil, a on vida, že jsem po první ráně neklesl, přidal dechu a dal mně druhou:

»Prase je to tam!«

»Nu, uvidíme, co se dá dělat, uvidíme. Já už dopomohl dvěma jiným pánům k slušnému postavení.«

»Pan rada ráčí mít tři dcery?« *D.*

Teď jsem měl dosť; pomaten, zničen povalen koktám: »Jaké prase?«

Ubohý Vykroč div neklesl; nevím, jestli vzteky anebo lítostí anebo soucitem nad mou nechápavostí, ale to trvalo jen okamžik. Mužně se vzpamatoval a uchopiv mne rázně za rameno, důrazně a nanejvýš srozumitelně mně podal vysvětlení větou v kusy rozsekanou: »Mé prase — co jste včera zapsal — mně bylo ukradeno — rozumíte? Vykroč!«

Ach jak důkladně jsem rozuměl, ale člověk je nelítostný; mně to bylo ukrutně lhostejno, což jsem také panu Vykročovi řekl, a ježto byly dvéře dosud otevřeny, užil jsem dosť obratného pohybu, kterého udivený pan Vykroč asi nečekal, tak že se ocitl náhle za prahem. Přirazil jsem rychle dvéře.

Na rozloučenou dal jsem mu radu, že vedle v domě bydlí četnický strážmistr, aby si k němu došel, ten že se podobnými záležitostmi obírá.

Pan Vykroč byl dobrák, uposlechl mé rady a šel. Po půlhodině viděl jsem pana Vykroče, jak s četníkem pospíchá k Dohaličkám.

* * *

Ještě nežli jsme včera odešli z Dohaliček, stal se u Vykročů nejen pokus zabití, ale ukrutný ten čin byl skutečně vykonán. Hlavní spoluvinník byl Vykroč sám, neboť mistra Hrbka nejen ke skutku ponoukal, nýbrž i násilně nutil. Mistr Hrbek byl právě v nejpilnější práci, pomáhaje stolici na nohy, která při poslední muzice přišla k ourazu, když tu Vykroč přichvátal a nedal jinak, než že se musí mistr »štantepede« s ním vydati do chalupy a když tento namítal, že je večer skoro na krku, a snad že nehoří, rozhorlil

První pán: »Pořád povídám, že ta hudba zde nehraje valně.« —
Dáma: »Zajisté, trochu tomu též rozumím, můj muž je kapelníkem, viď, zlato?«
Zlato: »Hm, ano, jsem kapelníkem, jenže takt dává někdo jiný . . .« *D.*

se Vykroč, ba že hoří, a nepůjde-li mistr hned, že vykoná hrozný skutek sám, ale pak — to víš, tedy vykroč!

Krvežíznivý Hrbek neodolal. Vjel rukama do hoblovaček, aby se mu ruce nelepily, vyhledal zavírák, dva zrezivělé sekáčky a krumpolec a již chvátal s Vykročem k chalupě.

Zná to.

Sváteční střelec: »Prosím vás, pane, nemáte tady náhodou adressář?«

Hotelier: »Račte prominout, je v rukou. Ale zvěřinářský obchod je hned vedle za rohem.« *P.*

Po chvíli povstal na dvoře u chalupy Vykročovy hon. Ozývaly se dušené výkřiky a strašlivé kletby, zamíhalo se světélko a jeho mihotavý plamének osvítil na okamžik strašlivý obrázek.

Dva muži klečeli na škubající se oběti, zaleskl se zavírák a studenou tmavou nocí pronikl se výkřik jako jekot polnice.

Tlustý soused vyskočil ze stavení a stanul na zábrodní. K uchu jeho doletěl jen chrapot oběti a supání obou mužů, kteří uchopivše dokonávající oběť zmizeli rychle na mlátku, kamž je předběhlo světýlko.

Když se tlustý soused vrátil do světnice, zářil jeho široký, zardělý obličej radostí, neřekl však nikomu ani slova, oblékl kožich a zase vyšel.

U Vykročů bylo dlouho do noci neklidno, a kdykoli se otevřely dveře síně, vyvalil se do tmy rudě ozářený chuchval páry.

Než vyslechněme samého Vykroče, který mnohé věci úmyslně zatajuje vypravoval, co za dobré uznal, provázejícímu jej četníkovi.

»Do devíti hodin jsme všecko uklidili. Hrbek odešel domů a slíbil, je ráno časně jistojistě přijde, aby dílo dokonal. Krmníka jsme pověsili na žebřík na mlátku, aby vychladl. Šel jsem spat. Matka ještě pekla buchtu a jak řekla, položila ji v komoře na

prkno a pak šla také spat. Bylo asi jedenáct nebo něco málo přes. Vstávali jsme časně, ale vykroč! Žena běží pro buchtu — ale buchta pryč!«

U tom vešli oba muži na dvůr.

»Sežraly ji kočky, nic jinak, povídám, ale u srdce mne zrovna píchlo. Vyrazím z komory a běžím na mlátek — ale vykroč!«

Aby četníkovi celý děj zdramatisoval, uchopil milý Vykroč dvířka mlátku a pokračuje v řeči zvolal: »Vytrhnu dvířka a — -« nedokončil, ale uskočil, jako by ho ůstkla zmije a zakoktal: »Pra — prase — je tady, vykroč!«

Vskutku viselo prase na žebříku od ocásku až po hlavu rozpoltěné jako bílá a tichá oběť včerejšího ukrutenství.

»No, tohle vám, Podlaho, nedaruji,« rozkřikl se četník. »Který kozel vám napískal, abyste mne po ránu táhl takový kus cesty? Nejspíš jste se z večera trochu napil a ráno jste měl vlčí mhu.«

Podlaha neodpovídal, jen hledal, čeho by se chytil.

»Ale buchta?« vyrazil ze stísněného hrdla.

»Je nejspíš v komoře,« zasmál se četník, neboť již pochopil, co se asi v tmavé noci dělo.

Vskutku byla buchta nalezena a ze světnice ozýval se rychlý tepot sekáčků, jako když bubeník víří k útoku. To

V cizině.

1. cyklista: »Cákra, to je tu potvory šutru, zrovna jak u nás.«

2. cyklista: »Tak buď rád, žes *potkal krajana*.«

—*tri*—

mistr Hrbek koncertoval na obrácené desce stolu. Chutnal, solil, kořenil a zase chutnal a sekal jako zběsilý.

Četník zašel do hospody, ale ve Vykročovi vzplanul hněv. Rozběhl se k sousedovi, ale nezastal ho doma. Vyrazil na dvůr, a jestřábí jeho oči spatřily ve vikýři na senníku chechtající se širokou zardělou tvář souse-

dovu. Vykroč hnal se k žebříku, ale tlustý soused nemeškal a vytáhl žebřík nahoru. Vykroč běhal jako šelma v kleci po dvoře, náhle skočil na svůj dvůr, vrátil se s motykou a počal bourati senník od základu.

Že při tom soptil a chrlil tisíce vykročů, dá se snadno domysliti.

Sběhla se celá ves.

O tlustého souseda ve vikýři pokoušela se mrtvice, jak se smál, a zevlující dav výskal a řičel.

Jeden výrostek přivalil k senníku prázdný »štandlík« a pobízel Vykroče, jen aby na štandlík vylezl, že se na tlustého souseda dostane, ale uskočil ještě v čas, že ho motyka Vyskočova nezasáhla.

»Počkej, Vykroči, slízneš to! Chtěl jsi tajně snísti vepře, abys okradl erár. Prase bylo zapsáno!«

Když Vykroč poznal, že marně plýtvá silami a že tvrze nepřátelské nedobude, dal se na ústup a zmizel ve své chalupě.

Obecenstvo ještě chvíli povykovalo a pak se také rozešlo po svém.

* * *

Když druhý den ráno vstával tlustý soused a přistoupil k oknu, aby se podíval »na časy«, popadl se za břicho a div se nesvalil smíchem. Měltˇ ještě včera složeny na dvoře tři sáhy pařezů a teď viděl, že jsou rozházeny po zahradě, jako když se stádo rozběhne.

Byla to titanská práce, ale Vykroč si schladil žáhu!

Nepodařená migrena.

Komorná: »Nemohu milostivého pána pustit dále. Milostivá paní má migrenu.«

Choť: »Mýlíte se, moje kotě, tak se ten důstojník nejmenuje, kterého má paní u sebe, jak jsem ho vcházet zahlídl.«

D.

* * *

Hospodárná.

Paní: »Nechcete-li se svého milence vojáka zříci, buďsi. Ale smí vás navštěvovati jen v jisté dny.«

Služka: »Snad vždy tenkráte, když se bude milostivá v kuchyni učit vařit, aby co se udělá, nemuselo se vyhodit!?« *al.*

* * *

Občan: »Řekněte mi jak jen jste to narafičil, že návrh padl, když přece byla většina obecních starších před sezením rozhodně pro?!«

Purkmistr: »Zcela jednoduše, platil jsem dva hektolitry piva, pak se drželo sezení. Při hlasování jsem vybídl všecky, již jsou pro, aby *povstali*, a tu se ukázalo, že většina jich už na nohy *postavit* nemohla«. *l*

* * *

Ženským nevyhovíš.

Dáma: »Jsme spolu hotovi, barone. Pozorovala jsem, jak přicházeje, líbal jste moji komornou.«

Baron: »Ale pardon, milostivá, což jste mi neráčila včera nakázat, bych se postaral brzy o to, aby jí byla uzamknuta ústa?!«

D.

* * *

Něco z dějepravy.

Na Dřevíkově bylo křesťanské cvičení. V lidmi natlačené a našlapané šenkovně vykládal páter o ráji, v nějž Bůh Adama a Evu uvedl. Pěkně vykládal. Ženy pokyvovaly při zmínce o svedení Adama a muži u vědomí své slabosti sotva dutali.

Bylo po tom. Muži, aby neuškodili své reputaci, pokryli hlavy svými chlupaticemi a hovořili. Ženy se vytrácely.

»Énu, pěkně, pěkně vykládali, velebný pane«, přestoupil náhle starý Šmídák a čepici pošoupnul.

»Énu, pěkně, ale možná že všecko … No, liběji dovolit otázečku?«

»Sem s ní.«

»Énu, když Bůh vyhnal Adama z ráje, dal mu motyku. Liběji vědět, jakou?«

»No jakou, železnou, to se ví.«

»Chyba, tenkrát ještě železo nebylo.«

»Tak měděnou nebo bronzovou,« dokládá páter a dotkne se v hovoru nedávného nálezu bronzových zbraní v blízké cihelně.

»Chyba, chyba.«

»Tak k čertu dřevěnou.«

»Énu, už nevědí. Libějí se poddat?«

»Spraví to dvoulitr?«

»Jak by nespravil,« mlaskne Šmídák rtoma. »No tak: Když Bůh vyhnal Adama z ráje, dal mu — *novou motyku*, protože ní ještě žádný člověk nekopal.«

—*tct*—

× × ×

Die Hálka.

A proto tak se divná teď
mi touha v srdce hostí —
najít tak aspoň stovčičku,
na měsíc měl bych dosti! —*nj*.

× × ×

Domovník: »Inu to vědí, čištění tu má každá partaj v domě dost, leda že by se stran toho obrátila na mou starou.«

Nová nájemnice: »Já rozumím, nechce-li mít člověk ustavičně v ruce pometlo, musí mít ustavičně v ruce peněženku.« *D.*

× × ×

Argument.

První Pepé: »Co tě to napadlo, vzít svou starou lásku po půlnoci k tanci, když jsi ji tu po celý večer ignoroval.«

Druhý Pepé: »Hm, víš, já viděl, jak ji při tanci vypadla portmonka z kapsy a že je dosud hezky plná.« *D.*

× × ×

Strážník: Člověče, z vás je cítit kořala na 20 kroků.«

Čór: »To je mrcha, vona je vo tolik kroků napřed a mně strká pořád do zadu.« *J. H.*

Ó láska, ta láska za máje vlažného
napálit umí i andílka strážného.

1. Jaroušku, pojď sem, půjdeš

2. pěkně s Amálkou a panem Gustavem na procházku.

3. Čert nám to byl dlužen.

4. Hola, nápad!

5. Jaroušku, tu je míček, utíkal, kotululu . . .

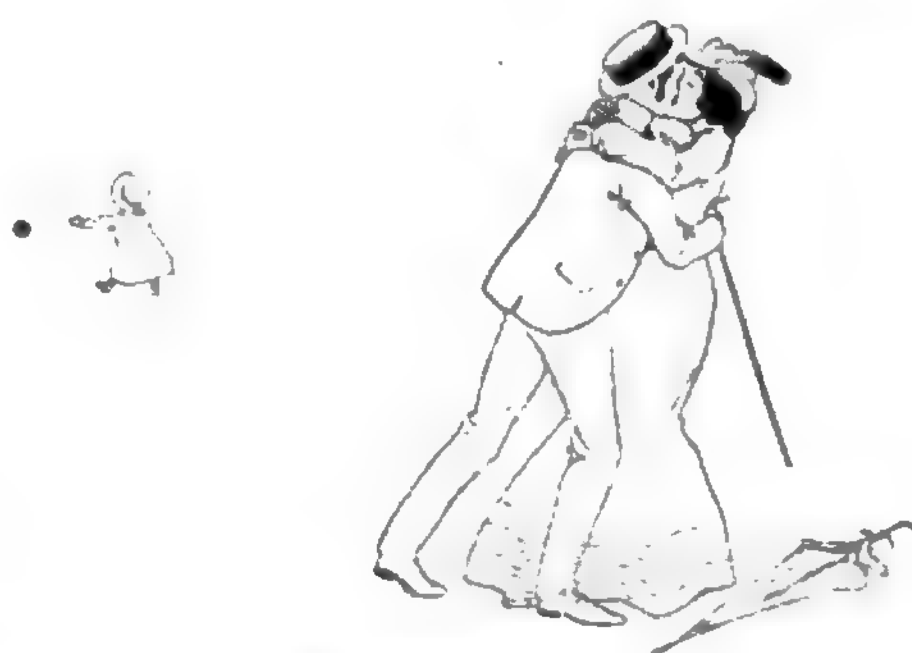

6. lulululu . . . .

7. A což slepá babička, jejé,

8. hledal, hledal, tu tu tu . . .

9. To jsme na ně vyzráli, Jaroušku, co?

Starostlivá.

Manžel: »Poslechni, má drahá, ty se nestaráš pranic o kuchyň.«

Panička: »Ale dovol, milý příteli, jak pak nestarám. Což nevyplísním vždy kuchařku, když něco zkazí a tobě to pak nechutná?« **

× × ×

Žid: »Vlezl bych na then vhelociped, ale byl byste se mi vysmál. Udělal bych hned khotrmelec.«

Cyklista: »No, no, pane Jeiteles, každý dělá holt, co umí.« *al.*

× × ×

Soudce: »Jaké je vaše zaměstnání?«

Pobuda: »Prosím, mám sklad smíšeného zboží.«

Soudce: »Jak to. Přece jste zcela bez zaměstnání.«

Pobuda: »Ale jen se zeptají zde pana strážmistra, že kdykoliv něco potřebuje, vždy to jde hledat nejdřív ke mně.« *D.*

× × ×

Děd: »Ty se mi ani dost málo nelíbíš, Lidunko.«

Vnučka žádbě: »Já se ti nedivím, dědečku, tys už na milování tuze starým.« *al.*

× × ×

Záhada

Host: Je ten talířek tak malý k vůli té porci, nebo ta porce k vůli tomu talířku?

Profesor (pozoruje starého dělníka, štípajícího dubové dříví): »Chudáku, vy máte tvrdý chléb, že?«

Dělník: »Uchovej jich Pán Bůh, milostpane, to není chléb, to je tvrdý dříví.« *W.*

× × ×

Prskavky učitelské.

1.

Církev, stát i národ chce nás pro se míti,
nikdo zlepšit naše bídné živobytí.

2.

V politice nesmíš míti vůle,
činnost tvá se tady rovnej nule.

3.

Ducha máš i zásluhu i vtip?
Máš-li *protekci*, jsi na tom líp.

J. M.

× × ×

Které království jest největší a má nejvíc obyvatel? (Království nebeské.)

… M.

× × ×

Milostpaní (návštěvě z venkova): »Nechcete se u nás zdržet, pantáto? Mohl byste odložit.«

Synáček: »Ovšem že se kmotříček zdrží maminko, on už odložil to hlavní v kuchyni.«

D.

× × ×

Tichý nájemník.

Domácí: »Ale poslechnou, je váš mistr tichý nájemník?

Učeník: »Učiněný beránek je. Mužou se o tom přesvědčit, když paní mistrová na pana mistra spouští hromy, až se celý dům v základech otřásá, že ani nemukne.«

D.

× × ×

Do památníku.

Hleď, pěji ti o hvězdách, nebi,
o věčnosti a smrti přemožené,
a o závisti, jež se na nás šklebí,
čím rozplývá nám srdce roztoužené,
i čím nám slzy žhavé v oko trysknou.
Však co s tím, když to nikde nevytisknou?

× × ×

To jistě.

»Nebránim ti, té studentské pitky se súčastnit, ale řekni, co z toho budeš mít?«

»Opici, maminko.« *D.*

»Člověče, ty kaštany jsou úplně studené, skoro zmrzlé.«

»Snad nemyslej, že můžu za 2 krejcary každý kaštan obleknout do kožichu?!« *D.*

Ve městě X. již mnoho let se mluví o tom, aby nádraží spojeno bylo se středem města novým mostem, a tak aby zamezil se přílišný nával povozů v ulicích k nádraží vedoucích.

V nejnovější době, kdy zřízena v X. elektrická tramway, stala se tato otázka ještě akutnější. Ustanovena obecním zastupitelstvem zvláštní kommisse, která se raditi měla, na kterém místě byl by most nejvhodnější. Kommisse tato konala a dosud koná své schůze v Měšťanské Besedě při výborném plzeňském. Již mnoho schůzí vykonáno a stále nic určitého do veřejnosti nepřicházelo. Konečně po desáté schůzi přišel restauratér Měšťanské Besedy mezi četně shromážděné obecenstvo v sále a tajůplně zvolal: »*Úž je to tady*« *Kommisse už se rozhodla*!« Zvědavosť všech přítomných napnuta, různé otázky jenjen se hrnuly.

»*Kommisse rozhodla,*« praví hostinský vítězoslavně, »*že most půjde z jednoho břehu řeky na druhý*«! *Lad. Frťk.*

× × ×

Živý sen.

Žena: »Co že jsi dnes tak mrzutý, starý?«

Muž: »Ale zdálo se mi, že mne přišel domácí štajgrovat, a já mu v rozčílení dal políček.«

Žena: »Nu a co na tom?«

Muž: »Co na tom! Kydby mne žaloval, stálo by mne to pětku.« *al*

× × ×

Záhubné lázně.

»Vy chcete příští rok jet do chudobských lázní, příteli? Ty bych vám rozhodně nedoporučoval. Já tam jel také jako vdovec a hned jsem se tam oženil.« *D*

× × ×

Stavovská pejcha.

Žebrák: »Jen dvouhalíř, milostivá paní? Odpustěj, ale to se asi jistě zmýlili! Já, prosím, nejsem v Praze na mostě výběrčím.« *D*

× × ×

Student: »Až dostuduju gymnasium, půjdu na kněze a pak si ji vezmu, Mařko, za kuchařku.«

Žábě: »Ale dovolil, jak pak se může opovážit o mne se domnívat, že zůstanu starou pannou?!« *I.*

× × ×

Sváteční jezdec: »Považte, co se mi nedávno přihodilo. Vyjedu si koňmo za bránu a tu po několika krocích k svému největšímu podivení shledám, že je můj kůň ten tam.« *J. H.*

× × ×

Žena: »Pane doktor, můj starej má nejspíš korelu!«

Lékař: »To bude asi cholera nostras.«

Žena: »I kde pak by se mu jen »nos třás« — on třese se celý.« *J. H.*

× × ×

Mistrová: »Tondo, jestli pak víš, kde je kolébka všech lidí?«

Učeň: »Já toho mám po krk, když musim kolíbat jednoho fakana, neřku-li všecky lidi.« *J. H.*

× × ×

Madam: »To se divíš, že tak záhy vracíme se z lázní, viď? Považ si, Olga se tam zasnoubila. Ale tebe, zdá se mi, ani to valně netěší, že přestala být svobodnou.«

Manžel: Těšilo by, těšilo, jen kdybych předčasným tím návratem nebyl svobodu ztratil já!« **

× × ×

Kandidátka herectví: »Tak vy myslíte, pane řediteli, že nemohu se svým uměním na divadlo pomýšlet?«

Pan ředitel: »Ó ano, naopak, chodit tam můžete třeba každý den.« *P.*

Zásady.

Ten, jenž ženy ze zásady ctil,
ze zásady té se neženil. *Sl.*

× × ×

On: »Zas vlas v polévce. Já být kuchařkou, to by se mi nestalo.«
Ona: »Ráda věřím!« *D.*

Raci.

(Písnička.)

Šel na raky s hrachovinou,
hej rytom, tydom,
na potůček za dědinou,
hej rytom, tydom.
Na hrách raci nebrali,
na žabičky čekali,
hej rytom tom.

Zavolal si na oráče,
hej rytom, tydom:
»Poraď, kterak na to ráče,
hej rytom, tydom?«
»To, pane, jdi do mlýna,
žabka tam jak malina,
hej rytom tom!«

Byla žabka nad náhonem,
hej rytom, tydom,
kterak pak ji chytit honem,
hej rytom, tydom?
Pantáta se o ní bál,
skokem žabku schovával,
hej rytom tom.

Ale žabka na ty raky,
hej rytom, tydom,
podívat se chtěla taky,
hej rytom, tydom.
Šli, leč raků nedbali,
pod lískou si šeptali,
hej rytom tom!

Serafínek.

× × ×

Na plesu.

Dáma (tančíc): »Vy ráčíte být asi náruživým sportsmanem, že?«
Pán: »Proč myslíte, milostivá?«
Dáma: »Myslím, že milujete kopanou!«

—*ny*.

× × ×

Die Hálka.

Ty's čistá jak ta rosička,
co ráno s nebe splývá —
povídá vždycky diurnist,
když do kapsy se dívá!

—*nў*.

× × ×

Oběť mody.

Host: Lizi, platit!«
Sklepnice: »Co račte mít?«
Host: »Mám hovězí jazyk a telecí mozek.« *J. H.*

Manžílek: »Zas už nový klobouk chceš, drahoušku? To víš, že jsem vůči tvé vůli slabochem, ale vždyť už jsi přece ten měsíc dostala jeden klobouk jako v měsíci minulém.«

Drahoušek: »Ovšem, miláčku, ale nesmíš zapomenout, že tento měsíc má 31 dní.« *a'.*

× × ×

Nová komorná: »Co je to za pána, jenž byl u naší milostivé slečny dnes odpoledne?«

Lokaj: To je *nastávající domácí pán.*«

Komorná: A ten, který u ní byl časně ráno v budoiru?«

Lokaj: To je *nastávající domácí přítel.*« *al.*

× ×

Žid: »Wie hajst, phan bharon tši phětky strhuje, wass soll das heissen!« —

Hejsek: »Ty dal jsem svému sluhovi — pokaždé jednu — za to, že vás před tím po třikrát vyhodil.« ••

× × ×

Volnost přesvědčení.

Pan rada: »Ale člověče, co vás to jen napadlo, shodit onoho žida se schodů dolů?!«

Adjunkt: »S dovolením, pane rado, ráčil jste nám přece říci, že může každý z nás svému přesvědčení dáti nenuceně volný průchod.« *l.*

× × ×

Pozor přece!

Dcera: »Pět nápadníků, kterého volit? Toť věru oříšek tvrdý, na němž možno zuby si vylomit«.

Otec: »Buď tak hodná Olgo! Zapomínáš, že jsem za ně dal nedávno 300 korun. *l.*

× × ×

Panička: »Tebe, muži, pranic nezajímá, co vezmem na ten ples *na sebe*.«

Pán: »Ne, ani dost málo, a to už proto ne, poněvadž čím víc a dražší to bude, tím míň a tím horší do té doby bohužel budeme brát *do sebe*.«

× × ×

Snadná pomoc.

Tatínek: »Sotva jednou denně jdeš se podívat na svoje děcko, to není přec v pořádku.«

Maminka: »Dobrá, můj milý. Chceš-li tedy, abych ho viděla častěji, nechám je vypodobnit a fotografii umístím ve svém pokoji.« *al.*

× × ×

Fél: »Je mi vás líto, Vohnalíku, ale vy domů na urláb jet nemůžete, nejde to.«

Kmán: »A proč ne, pane fél, nemám přec službu, v trestu jsem též dosud nebyl.«

Fél: »Ano, ano, ale nemůžete jet proto, poněvadž ty tři kule, co vám poslali z domu na cestu, mně půjčíte.« *D.*

× × ×

Interpelace.

Soused: »Poslechněte, pane starosto, je vám známo, jak se vyhazujou obecní peníze? Na novou školu objednal stavitel na naše útraty hromosvody a na těch nechal dokonce i špičky pozlatit.« *D.*

× × ×

»Jen kdybych věděl, jak to naraficit, aby lidé nepoznali, že prodávám koňské uzenky.«

»Viš co, nech je dělat menší.« *D.*

Láska a knedlík.

A. »Že nevíš, jaký je rozdíl mezi láskou a černým knedlíkem?« — *B.* »Vzdám se.« — *A.* »Černý knedlík tlačí žaludek a láska srdce!«

× × ×

Žena (při stěhování skrovné domácnosti): »Podívej se, muži, na toho domovníka, z toho človĕka kouká hrůza.«

Muž: »Nediv se, on holt pozoruje, že naproti tomu z nás nekouká nic.« *al.*

Strážník: »Proč se zdráháte, posypávat chodník. Kdyby tak někdo na něm zlomil nohu, co potom!?«
Domovník: »Co potom? Inu, na to právě čeká u nás v domě mladý lékař bez praxe.« D.

Provolání . .

P. T. vysoké šlechtě a velevážnému obecenstvu!

Dovolujeme si oznámiti, že jsme za velkých obětí a ohromným nákladem právě zdokonalili

odbor. cyklistickou akademii

Úkolem školy té jest vychovávati zdárné cyklisty bez rozdílu národnosti a náboženství. Školu řídí pan Koloman rytíř z Převodu, který se již tak často osvědčil na závodišti, že všeobecně zván *Bismarckem kola.**)

Hlavním účelem akademie jest, aby se chovanec vycvičil důkladně v jízdě na kole po rovinách, s kopce, do kopce, na závodišti, na silnici a p.

══ SPECIALITA: Výcvik chovanců v únosech na kole. Jízda za noci po zoraných polích a po ulicích, ve kterých se zakládají plynovody. ══

Vedlejší nauky: Nauka o podávání kol na dráze a do zastaváren, nauka o rozebírání a sestavování kol, zeměpis cyklistický, nauka o setrvačnosti rozjetých těles, odborné ranhojičství a pod.

N. B. Psy a baby k cvičnému přejíždění dodává ředitelství za nepatrnou náhradu vždy čerstvé!

Mladík, na této akademii vychovaný, je s to, aby zaujal ve slušné společnosti místo, jaké mladý muž za nynějších časů zaujímati má. Přijímají se chovanci od desíti let, a opatřováni budou znamenitou stravou, hlavně *drůbeží. Osvobození od vojny až na případy nepatrné zaručeno.***)

*) Podotýkáme, že znamenitý tento odborník nemá jediného žebra celého a že i několikráte padl na hlavu aniž mu to jinak škodilo.

**) Nemůžeme tuto neodmítnouti s opovržením surový, o nedostatku cyklistického vzdělání svědčící poklesek ústavu „Rowerie", který v nebetyčné domýšlivosti za to má, že s námi konkuruje, kterého však my za konkurenta nepovažujeme, že prý strava chovanců našich se výhradně skládá z přejetých hus, slepic a kachen, které chovanci naši na výletech svých zmaří a draho zaplatí, a že každý z chovanců našich jest osvobozen od vojny proto, že jezdí-li u nás

Dozor na chovance jest přísný a hlavně hledí ředitel i veškeří professoři akademie, aby chovanec uchráněn byl všeho, co se dosud euphemisticky nazývalo vzděláním a co odvádí mysl od vykonávání a oddaného pěstění rytířského a mužného sportu.

Každý týden učí po dvě hodiny taneční mistr a známý champion Viktor z Rower-Eda chovance důstojným pósám pro případ, že by dobyli ceny některé, či championátu, a věhlasný jezdec Jan Spurt, dopisující člen pařížské akademie des Beaux Arts, přednáší, jak mají chovanci příště nositi vkusně a skromně a přece s dokonalým účinkem řády a odznaky získané na závodech.

Plat 1000 korun měsíčně *bez prádla*. Dress ostatně dovoluje, že vydání za prádlo lze obmeziti na minimum.

Pánům rodičům a poručníkům naskytá se tu příležitost, aby svým synům či poručencům poskytli vzdělání, které jim zabezpečí čestné společenské postavení i řádné živobytí z cen a odměn závodnických.

Akademie vychovala již syny i nejvyšší šlechty a vynikajících rodin občanských, a mnozí z nich dosáhli již hodnosti a vyznamenání znamenitých.

Dámské oddělení akademie se zřídí, jakmile se podaří »Evropskému spolku pro povznesení postavení žen« vymoci, aby ženy směly súčastniti se závodů.

Veškeré dotazy a nabídky vyřizuje:

Ředitelství
Odborné cyklistické akademie
v Praze, v domě „U Pneumatiky".

půl léta, má ze všech kostí jen jakousi benátskou, na drobno tlučenou a spájenou mosaiku. Konkurence ta nám jen závidí ohromný nával chovanců.

»Vy vypovídáte službu, jsa nespokojen. Což nemáte ode všeho to samé, co já?« —

»To ovšem, vašnosti, ale *já* kouř pouhých britanik nesnesu.« *D.*

Kvartýrská: »Tedy jste propadl? Nu, já bych nechtěla při tom být, až okážete otci vysvědčení.«

Student: »Věřím rád. Mohla byste lehko také něco slíznout za to, že jste mne v lenošení tak podporovala.« *D.*

* * *

Nemilý dozvuk.

Pro klevety utr*hačne*
za mříže si leckdo *hačne*.

Jník.

* * *

Da taškáře vyzrá, ajta,

1. Pod kopečkem v dohledu
»známí« mají besedu.

2. »Zkusím na ně novinu,
v lavinu se zavinu!

3. Jinak, není pochyby,
jako vždycky pláchli by.«

4. Lavina se do dáli
pomaloučku kutálí.

Starosta: »A co vlastně chcete všecko provozovat?«

Komediant: »Je toho mnoho, okážeme zkrátka, co všechno dovedeme.«

Starosta: Nu, tak důkladné to být právě nemusí. Víte, my tu slepic a kuřat nazbyt nemáme.« ••

* * *

Moudrá rada.

»Chcete-li nad svým protikandidátem jistě zvítězit, radím vám následující: Plaťte při volbě hodně piva, pak největší křiklouni, zároveň pijáci p a d n o u pod stůl, jiným k vůli štědrosti p a d n e t e do oka vy a facit bude, že p a d n e váš protivník.« *D.*

* * *

Lázeňská naděje.

Starší dcerka: »Až mne v tom pěkném kostýmu uvidíš, papa, bude ti radostí plesat s r d c e.«

Tatínek: »Hm, ale to jenom pak, jest-li tam t o s v o j e konečně odbudeš.« *al.*

* * *

Zbytečná obava.

Advokát: »Vidíte, moje paní se tuze zajímá o ten spor. Musil jsem jí slíbit na nové šaty, dobře-li to dopadne.«

Klient: »Tak vidíte, pane doktore, jak bezpodstatná je obava mé staré, že budete pak — šatit nás.« *l.*

* * *

někdy chytrost policajta

5. »»Véno, to je legrace, ejhle knedlík z Pankráce!««

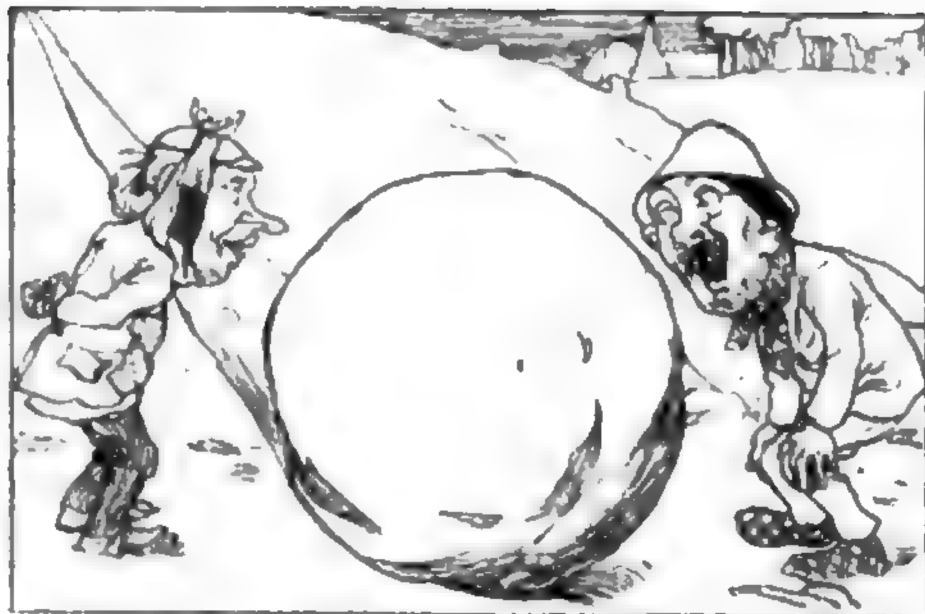

6. »»»Knedlík dobře sazený, ale málo maštěný.«««

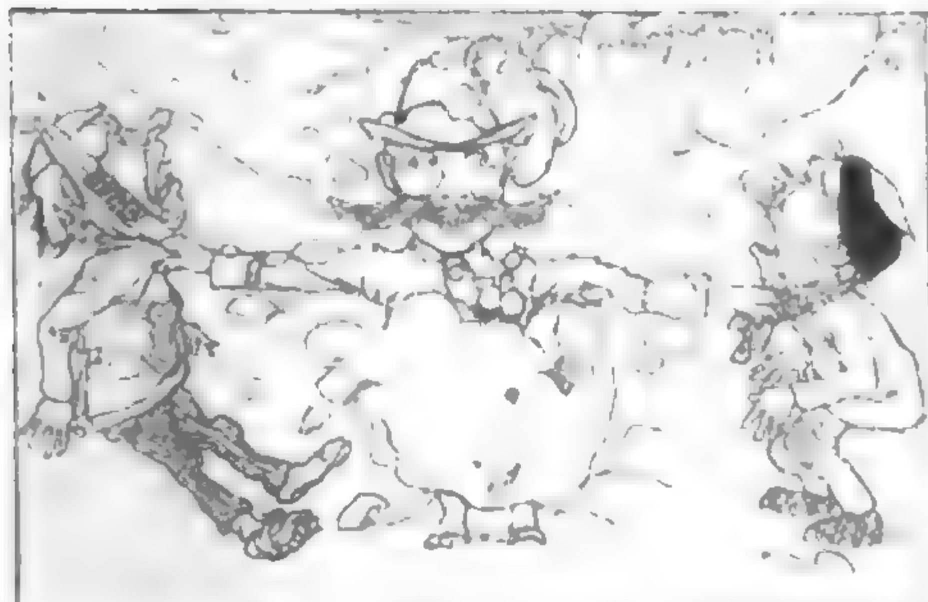

7. Knedlík neznal legrace, chytil »známé« z Pankráce.

8. »Hands of, já řku, mamlasi, znejte nové fugasy!«

Dobrý barometr.

Důstojník: »Co říkala ona slečna, když jsi jí odevzdal můj dopis?«

Prefdtyn: »Nic, ale velkou radost z něj neměla, dala mi jen dvacetihaléř od cesty.«

al.

* * *

Rolník: »To vím, Arone, že mi půjčite peníze rád, ale dlouho-li by to trvalo, byl by můj statek vaším a mě byste vtisknul do ruky žebráckou hůl.«

Aron: »Bei Gott nein, pšejít váš statek na mně, bhyl bych vám dát z vděčnosti hůl se stříbrným kováním.«

l.

* * *

Paní poslancová: »Jako poslanec musíš nyní mužíčku, chtěj nechtěj platiti o 50 korun měsíčně na kuchyni víc.«

Poslanec: »Chceš snad vésti lepší domácnost?«

Paní poslancová: »Uchovej, pouze abych měla vždy na nové hrnce, vařečky a puklice, abys měl vždy materiál k práci ve sněmovně.«

al.

* * *

Skromný povzdech

Advokát: »Jen ho nechte, ať rekuruje, uvidíte, že se napálí, všechno má své meze.«

Klient: »Hm, kdybych to jen také vzhledem k tomu rekursu mohl říci o vašich účtech.«

D.

* * *

Strážník: »Člověče, co to tu děláte?«

Dekadent: »Nic. Zapomněl jsem jen parfumovat Bertě psaní, dělám to dodatečně.« *I. Kap.*

Teta: »Poslyš, milý hochu, měla bych pro tě vyhlídnutou znamenitou partii.«

Synovec: »Tak? Mnoho-li má?«

Teta: »200.000.«

Synovec: »Z toho tedy nebude nic, drahá tetinko, na takové věno mám ještě příliš málo dluhů.« *al.*

× × ×

Advokát (odevzdávaje palmáre): »Buďte ujištěn příteli, že někoho natáhnout, k tomu bych nikdy svou ruku nepropůjčil.«

Klient: »Hm, ano, ano, pozoruji, že jste ten účet nepsal vlastnoručně.« ••

× × ×

Trojka.

Panička: »Můj starej je jim do lutrie jako splašenej. Už sází na každý tah po desítce na jedno číslo, a to je trojka.«

Občan: »Po desítce? Jo, to je *trojka.*« *D.*

× × ×

Trochu mnoho.

Kupec (k službce kupující): »Vy naříkáte, že Eduard špatně váží? Jo holečku, chtít, aby s vámi laškoval, se na vás zamilovaně usmíval a ještě dobře vážil, to je trochu mnoho.« *D*

× × ×

Má za ušima.

Sedlák: »Víš, Matěji, mezi námi řečeno, když chceš, aby tvůj budoucí tchán vyplatil, co na tvé chalupě vázne, nesmíš dělat nárok ještě také na ženu jak obrázek.«

Matěj: »Jo, pane sousede, já myslím, to že jako patří jedno k druhému, do čisté chalupy čistá ženuška.« *D*

× × ×

Ctitel: »Ach, milostivá paní, vy jste čarodějka.«

Panička: »Ó, to se teprvé ukáže, dovedu-li, abyste, bude-li se blížit můj muž, v okamžiku zmizel!« ••

× × ×

Host: »Jak to přijde, že jsou tady ceny mnohem vyšší než v přední místnosti?«

Hostinský: »To je tak, vašnosti, zde vám posluhuje číšník, který mluví šesti jazyky.« ••

× × ×

ROMÁN. Napsal *Alfred* Illustr. *K. V. Muttich.*

Oldřich Reginu
měl rád,
krásnou jako
jarní ráno.
Již si kreslil,
štěstím záře
jak mu řekne
u oltáře
sladké, tiché,
blahé »Ano«.

Sestra její
Brigita,
ošklivá, jak
liják v noci,
zahořela
zase v tichu
vroucí láskou
ku Oldřichu,
nemohouc své
srdce zmoci.

Regina se
smála naň,
jak se člověk
směje clownu,
a když hynul
v lásky plamu
nejvíc, náhle
utekla mu
s poručíkem
od dragounů.

Oldřich
žalem umíral,
konečně však
řek' si v skrytu:
»Krasavice
sklamala mne,
ošklivá však
myslí na mne,
půjdem tedy
pro Brigitu.«

Oldřich Brigitu si vzal,
aby v klidu žil a míru.

A už tloust' tím klidem, mírem —
tu mu prchla předevčírem
s lajtnantem od kanonýrů.

Obchodnice: »Nu, tak, paňmámo, udělala jste to s tím citronem, jak jsem vám řekla?«
Venkovanka: »Jak pak ne! Oloupala jsem ho, vymačkala do kapky a potom jsme si na něm se starým pochutnali!« *J. H.*

× × ×

»Příteli, to je nadělení — já jsem dostal dvojčata!«
»Kluka a holku?«
»I holku a kluka. Vždyť přece kluk chodí za holkou.« • •

× × ×

Nedá se.

Lékárník: »Pane hostinský, to pivo je dnes jako vodička!«
Hostinský: »Pane lékárníku, prodal byste vy půl litru »vodičky« za 14 haléřů?« *J. H.*

× × ×

Starosta: »Váš muž prý je pořád v hospodě.«
Krejčová: »Inu, musí se někdy trochu posilnit — vždyť už někdy ani jehlu nemůže udržet.«
Sarosta: »Hm, tento, a dupļák udrží?« *J. M.*

× × ×

Ze školy námořnické.

Professor: »Kdybyste byl na širém moři a nevěděl, kde se nalézáte, čeho byste nejdříve užil?«
Mladý námořník: »To bych nejdříve užil — grogu.« *J. M.*

× × ×

Různá cena.

Výminkář: »Hospodáři, dnes se mi náramně přitížilo, což abyste mi přece pro toho doktora dojel.«
Hospodář: »Ale, co vás napadá, to je počasí vinno, jen se hezky zapoťte, však ono vám bude zejtra lepší, nač pak zas ty koně týrat.«
V tom vstoupí oráč do světnice. »Hospodáři, kráva se nemůže otelit!«
Hospodář: »No tak zapřáhni a jeď do města pro zvěrolékaře, ale hned.« *Janko.*

× × ×

Chuďas: »S poníženosti prosim — — umřela mi žena . . .«
Pan Žloutenka, (který právě si odbyl v zlosti rodinnou vojnu): — »Člověče — jste nejšťastnějši tvor na světě, buďte rád — a neobtěžujte s tím lidi!« *Orf.*

× × ×

Přece chyba.

Žena: »Dnes ty sekante, snad neřekneš, že není polévka silná?«
Muž: »Není zlá, ale některá lžíce se mi zdá přece slabá.« *J. H*

× × ×

»A kdyby všecko na světě
mi bylo náhle vzato,
jen plody mé tu zůstaly —
ten život stál by za to.« *Orf.*

Nájemník: »Kdepak je vlastně pan domácí? Toho jsem doposud neviděl.«

Domovník! »Ani si to nepřejou, vašnosti. Pana domácího vidět, znamená přidat vždy na činži.« ••

× × ×

Herečka: »Do mne že jste se zamiloval? U mne že hledáte lásku? Můj drahý, to jste se potázal se špatnou . . .«

Ctitel: Já vím, milostivá, ale já lepší nehledám.« *al.*

× × ×

Dáma: »Vy nás opravdu už opustíte, pane rytmistře?«

Rytmistr: »Musím. Vzhledem k mé *dovolené*. . . .«

Dáma: »Neděje se tak spíše k vůli vaší *nedovolené* — náklonnosti k paní plukovníkové? Ona odjíždí zítra také.« ••

× × ×

Kaprál: »Proč jste mi včera potkav mne, nevzdal čest?«

Ücko: »Poslušně prosím, pane kaprál', když vždycky říkaj', jak nemotorně salutuju, tak jsem se k nim před jejich děvčetem nechtěl raději ani hlásit.« ••

× × ×

Děd: »Ty jeden ničemo ničemný, zase jsi rozbil sousedovi okno. Kde mám jen hůl, abych ti pořádně vypráskal.«

Vnuk: »Nech toho, dědečku, a *nenamáhej se*. Nesmíš zapomenout, že jsi už na *odpočinku*.« *el.*

× × ×

Sklaplo mu.

Mužíček: »Nemáš co dělat v kuchyni, má drahá?«

Panička: »Ó ano, ale když jsi přeložil svoji pracovnu právě do toho pokoje, kterému naproti v domě bydlí jedna herečka, chci také já úsilovně začít zde *pracovat* — v tvém pokoji.« *D.*

× × ×

První voják: »Nevíš, proč má každý inšpicírující u sebe pobočníka?«

Druhý voják: »Zajisté proto, aby si měl, když zrovna někde nic nevyinšpicíruje, na kom vylejt zlost.« *D.*

× × ×

Byt s hodinami.

Nájemník: »Jak mne právě napadá, povězte mi, proč je vlastně můj byt mnohem dražší než ten stejně velký na druhé straně domu?«

Domovník: »Jo, vašnosti, tam není slyšet bit věžní hodiny.« *al.*

× × ×

Fatum.

(Dle španělského motivu.)

Kotlařík měl mladou ženu,
křepkou, hezkou, svěžích lící,
ale přece lásku pojal
ke sklenici.

Celý týden dřel se pilně,
jako žáček dře svou lekci,
v sobotu pak pil, a spal pak
na direkci.

Žena mladá domlouvala,
proč tak nepořádně žije,
domlouval mu přítel, strážník
z policie.

Marny všechen pláč a rady,
nedbal, ženy málo ceně,
každou sobotu se opil
jako štěně.

Opilý pak rámus dělal
se syčáky jak jich bratr,
nedal pokoj, až se za ním
zavřel katr.

Ale jednou v sobotu, když
odpůldne mzdu přijal svoji,
řek' si: »Flám ten za starého
čerta stojí.

Udělám své ženě radost,
půjdu z dílny domů chutě,
místo direkce dnes lehnu
na své kutě.«

Šel, a když otevřel dvéře,
bylo mu, jak zhlid' by zmije:
s ženou bavil se mu přítel
z policie!

Vrh' se na ně, ale strážník
skočil po něm také prudce,
a než zvěděl, spoutal mu již
obě ruce.

Zatím sousedé se sběhli
k domácí té drobné válce —
Strážník volal: »Pohléďněte
na ožralce!

Přišel domů zpit jak jindy,
začal ženu bíti mocí;
já šel kolem, přispěl jsem ji
ku pomoci.«

Kolařík řval: »Proč sem přišel,
mohl bych já nejlip říci!« —
Soused prál: »Ten zmoh' se divnou
na opici!«

Sousedky na Kolaříka
všelijak si ještě houkly,
div mu »pro chudinku ženu«
nenatloukly.

A on, *střízliv jako husa*,
novou takto dostal lekci:
*vyspal se i tentokráte
na direkci.«*

Alfred.

× × ×

Na svatební čumendě:

»Tak ti dva se přeci dostali!«
»Ještě ne, teprve po svatbě dostane jeden druhého.
Ona totiž má falešné zuby a on falešné srdce!« *A. P.*

»Dnes týden mě doktor prosil, abych se dala fotografovat v stoje, a dnes mě nechá — sedět. K nepochopení, ti muži!«

J. H.

Co?

Ženuška: »Pamatuješ se, mužíčku? Zde na tom kluzišti jsi mi *vyznával před* 10 lety při bruslení *lásku*. Tehdáž jsi velmi nerozumně a lehkomyslně bruslil.« *Mužíček:* »Ano, *byla to ode mne lehkomyslnost a nerozum.*« *D.*

× × ×

Povážlivý příznak.

Mladá panička: »Věř, matinko, Alfred mne nemá již tak rád, on mne přestává milovat.« *Máti:* »Jdi-žiž, dětino, přece ti vše koupí, co jen si přeješ a chceš mít.« *Panička:* »Ovšem, ale v krámech už začíná smlouvat.« *D.*

× × ×

Dvojsmyslné.

Sedlák (s obilím ve mlýně): »Na dluh že neděláte? Oho, to bych se na to podíval, jest-li mi bude namleto nebo ne.« *Mlynář:* »Hoši, tedy mu *namelte.*« *D.*

× × ×

»Já bych si nevzala jiného za muže, než jen milovníka hudby.«

»Vidíš, to jsem já skromnější, spokojila bych se pouhým milovníkem bez hudby.« *D.*

Na prasečích hodech.

Hospodyně: »Tak co si přejete, slečinko, jitrničku, jelítko, či . . .«

Slečinka: »Když dovolíte, prosila bych *biskupa.*« *J. M.*

× × ×

Herec: »Každý herec že má dávat s chutí všecko? Nu, vidíte, pane řediteli, té zásady máte se držet i vy. Vy, ku př. velmi nerad dáváte — «

Divadel. ředitel: »Fausta!«

Herec: »Ne — nám gáži.« *D.*

× × ×

Klidný pacient.

Lékař: »Člověče, já vám amputuju obě nohy, a vy jakoby nic!«

Pacient: »Snad si proto nedám nohu za krk.« *J. H.*

× × ×

Též k něčemu dobré.

Dědeček: »Věřte mně, děti, já si musel po drahná leta mnohé sousto od úst utrhnout.«

Vnouče: »Buď tomu povděčen, dědečku, alespoň jsi sobě zachoval pro stáří zdravý žaludek.« **

× × ×

Paní: »Ale Marie, vy, co upečete, vše spálíte, a co uvaříte, není k jídlu.«

Mári: »Viděj, milostpaní, to se děje proto, aby nemysleli, že při vaření mám na mysli jen mého kaprála.« *—al.*

× × ×

Poslední pomoc.

Dáma: »Jakže, do těch fádních lázní mám jet? Tam mne dlouhá chvíle usmrtí.

Lékař: »Naopak uzdraví, milostpaní, neboť vy jedině jen z dlouhé chvíle oddáte se léčení.« *—al.*

Domovnice: »Že můj muž špatně vymetá kancelář? Vědi co, pane doktore? Odhoděj tu a tam nějakou tu »minci« nebo větší kus dobrého doutníku na podlahu a uhlídaj', že pak vždycky všude všecko dobře vymejčí.« **

• • •

VILÍMKŮV

HUMORISTICKÝ

KALENDÁŘ

NA OBYČEJNÝ ROK

Uspořádal
FR. S. PROCHÁZKA.

Ročník XX.

Vydává
JOS. R. VILÍMEK.

V PRAZE.

NAKLADATELSTVÍ • JOS. R. VILÍMEK • KNIHKUPECTVÍ
Spálená ulice č. 13.

»Já bych si nevzala jiného za muže, než jen milovníka hudby.«

»Vidiš, to jsem já skromnější, spokojila bych se pouhým milovníkem bez hudby.« *D.*

Na prasečích hodech.

Hospodyně: »Tak co si přejete, slečinko, jitrničku, jelitko, či . . .«

Slečinka: »Když dovolite, prosila bych *biskupa*.« *J. M.*

× × ×

Herec: »Každý herec že má dávat s chutí všecko? Nu, vidite, pane řediteli, té zásady máte se držet i vy. Vy, ku př. velmi nerad dáváte —«

Divadel. ředitel: »Fausta!«

Herec: »Ne — nám gáži.« *D.*

× × ×

Klidný pacient.

Lékař: »Člověče, já vám amputuju obě nohy, a vy jakoby nic!«

Pacient: »Snad si proto nedám nohu za krk.« *J. H.*

× × ×

Též k něčemu dobré.

Dědeček: »Věřte mně, děti, já si musel po drahná leta mnohé sousto od úst utrhnout.«

Vnouče: »Buď tomu povděčen, dědečku, alespoň jsi sobě zachoval pro stáří zdravý žaludek.« **

× × ×

Paní: »Ale Marie, vy, co upečete, vše spálíte, a co uvaříte, není k jídlu.«

Máři: »Viděj, milostpani, to se děje proto, aby nemysleli, že při vaření mám na mysli jen mého kaprála.« *—al.*

× × ×

Poslední pomoc.

Dáma: »Jakže, do těch fádních lázní mám jet? Tam mne dlouhá chvíle usmrtí.

Lékař: »Naopak uzdraví, milostpani, neboť vy jedině jen z dlouhé chvíle oddáte se léčení.« *—al.*

Domovnice: »Že můj muž špatně vymetá kancelář? Vědi co, pane doktore? Odhoděj tu a tam nějakou tu »minci« nebo větši kus dobrého doutníku na podlahu a uhlidaj', že pak vždycky všude všecko dobře vysmejči.« **

• • •

Vilímkův

KALENDÁŘ

NA OBYČEJNÝ ROK

Uspořádal
Fr. S. Procházka.

Ročník XX.

Vydává
Jos. R. Vilímek.

V PRAZE.

NAKLADATELSTVÍ • JOS. R. VILÍMEK • KNIHKUPECTVÍ

Spálená ulice č. 13.

Pánům přispěvatelům!

Do **Humor. Kalendáře** může přispívati **každý**. Pošle-li věci **nové, nikde netištěné a vtipné**, budou mu uveřejněny a velmi dobře honorovány. Je žádoucno, aby se příspěvky psaly **pérem**, hezky **čitelně** a pouze po **jedné** s
Kdo má dobrý nápad, nebo slyšel dobrý vtip,
poslati proto, že nejsi, jak se říká, „honěn v peř
vše vhodné upraví pro tisk sama. Zbytečno je však zdržovati nás opisováním starých anekdot a pod. **Zvláštními dopisy** o přijetí neb nepřijetí něčeho odpovídati nemožno. Přispěvatelů jsou **sta**, a do poslední chvíle se stále mění dle různých okolností obsah kalendáře. Kalendář sám je nejlepší odpovědí k dotazům, co přijato. Příspěvky vyprošujeme si nejpozději **do 10. prosince**. Jednotlivé vtipy možno však i potom zaslati, neboť podařeným hledíme vždy zjednati místa.

Celá řada drobných vtipů už i illustrovaných, zbyla nám z letoška na rok příští. Prosíme pp přispívatele, aby je jinam nezadávali.

Příspěvky zaslány buďtež **redakci Vilímkova Humor. Kalendáře v Praze, Spálená ulice č. 13. n.**

Rukopisy se nevracejí, aniž zpět poštou zasílají.

Vydavatelstvo

„Vilímkova Humor. Kalendáře“.

Tiskem České grafické společnosti »Unie« v Praze.

ROMÁN ČTYŘ SEZON.

JARO.

V blátě možná perlu najít, jářku,
[illegible]
on tak [illegible] mladou květinářku
[illegible]

Kytičku si nejdřív koupil od ní,
vyptal se, jak, co a kdesi čeho —
[illegible]
[illegible]

LEDEN

1	Čtvrtek	Nový rok
2	Pátek	Makaria
3	Sobota	Jenovefy
4	Neděle	Tita bisk.
5	Pondělí	Telesfora
6	Úterý	Sv. 3 králů
7	Středa	Luciana
8	Čtvrtek	Erharda
9	Pátek	Basiliše
10	Sobota	Agatona
11	Neděle	Hygina
12	Pondělí	Proba
13	Úterý	Leontina
14	Středa	Hilaria
15	Čtvrtek	Pavla p.
16	Pátek	Marcela
17	Sobota	Antonína p.
18	Neděle	Jména Ježíš
19	Pondělí	Kanuta
20	Úterý	Fab. a Š.
21	Středa	Anežky
22	Čtvrtek	Vinc. a An.
23	Pátek	Zasn. P. M.
24	Sobota	Timotea
25	Neděle	Pavla obr.
26	Pondělí	Polykarpa
27	Úterý	Jana Zlat.
28	Středa	Karla V.
29	Čtvrtek	Frant. Sal.
30	Pátek	Martiny p.
31	Sobota	Petra N.

ÚNOR

1	Neděle	Ignace m.
2	Pondělí	Očist. P. M.
3	Úterý	Blažeje
4	Středa	Veroniky
5	Čtvrtek	Háty
6	Pátek	Doroty
7	Sobota	Romualda
8	Neděle	Jana z M.
9	Pondělí	Apoleny
10	Úterý	Školastiky
11	Středa	Eufrosiny
12	Čtvrtek	Eulalie
13	Pátek	Jordána
14	Sobota	Valentina
15	Neděle	Faustina
16	Pondělí	Juliany p.
17	Úterý	Simeona b.
18	Středa	Mansveta
19	Čtvrtek	Konráda
20	Pátek	Eleutera
21	Sobota	Eleonory
22	Neděle	Petra stol.
23	Pondělí	Eberharda
24	Úterý	Matěje ap.
25	Středa	Popelec
26	Čtvrtek	Alexandra
27	Pátek	Leand.
28	Sobota	Romana

BŘEZEN

1	Neděle	Albína
2	Pondělí	Simplicia
3	Úterý	Kunhuty
4	Středa	Kazimíra
5	Čtvrtek	Tolety
6	Pátek	Bedřicha
7	Sobota	Tom A.
8	Neděle	Jana z B.
9	Pondělí	Františky
10	Úterý	40 mučed.
11	Středa	Konstantina
12	Čtvrtek	Řehoře
13	Pátek	Růženy
14	Sobota	Matildy
15	Neděle	Longina
16	Pondělí	Patricia
17	Úterý	Gertrudy
18	Středa	Edvarda
19	Čtvrtek	Josefa p.
20	Pátek	Jáchyma
21	Sobota	Bened.
22	Neděle	Oktaviana
23	Pondělí	Ottona
24	Úterý	Gabriela
25	Středa	Zvěst. P. M.
26	Čtvrtek	Haštala
27	Pátek	Ruprechta
28	Sobota	Guntrama
29	Neděle	Eustacha
30	Pondělí	Kvirina
31	Úterý	Kvidona

ART. SCHEINER

ROMÁN ČTYŘ SEZON.

LÉTO.

Vlastně příběh je to celkem známý:
nebyl bys ji poznal v krátkém čase,
do úlohy elegantní dámy
ku podivu záhy vpravila se.

Jaká minulost to byla za ní
a ta přítomnost jak sladká, skvělá,
nebyl bys ji věru poznal ani
zkrátka, ona vskutku talent měla!

LEDEN

1	Čtvrtek	Nový rok
2	Pátek	Makaria
3	Sobota	Jenovefy
4	Neděle	Tita bisk.
5	Pondělí	Telesfora
6	Úterý	Sv. 3 králů
7	Středa	Luciana
8	Čtvrtek	Erharda
9	Pátek	Basilіše
10	Sobota	Agatona
11	Neděle	Hygina
12	Pondělí	Proba
13	Úterý	Leontina
14	Středa	Hilaria
15	Čtvrtek	Pavla p.
16	Pátek	Marcela
17	Sobota	Antonína p.
18	Neděle	Jmena Ježíš
19	Pondělí	Kanuta
20	Úterý	Fab. a Š.
21	Středa	Anežky
22	Čtvrtek	Vinc. a An.
23	Pátek	Zasn. P. M.
24	Sobota	Timotea
25	Neděle	Pavla obr.
26	Pondělí	Polykarpa
27	Úterý	Jana Zlat.
28	Středa	Karla V.
29	Čtvrtek	Frant. Sal.
30	Pátek	Martiny p.
31	Sobota	Petra N.

ÚNOR

1	Neděle	Ignace m.
2	Pondělí	Očist. P. M.
3	Úterý	Blažeje
4	Středa	Veroniky
5	Čtvrtek	Háty
6	Pátek	Doroty
7	Sobota	Romualda
8	Neděle	Jana z M.
9	Pondělí	Apoleny
10	Úterý	Školastiky
11	Středa	Eufrosiny
12	Čtvrtek	Eulalie
13	Pátek	Jordána
14	Sobota	Valentina
15	Neděle	Faustina
16	Pondělí	Juliany p.
17	Úterý	Simeona b.
18	Středa	Mansveta
19	Čtvrtek	Konráda
20	Pátek	Eleutera
21	Sobota	Eleonory
22	Neděle	Petra stol.
23	Pondělí	Eberharda
24	Úterý	Matěje ap.
25	Středa	Popelec
26	Čtvrtek	Alexandra
27	Pátek	Leand.
28	Sobota	Romana

BŘEZEN

1	Neděle	Albína
2	Pondělí	Simplicia
3	Úterý	Kunhuty
4	Středa	Kazimíra
5	Čtvrtek	Tolety
6	Pátek	Bedřicha
7	Sobota	Tom A.
8	Neděle	Jana z B.
9	Pondělí	Františky
10	Úterý	40 mučed.
11	Středa	Konstantina
12	Čtvrtek	Řehoře
13	Pátek	Růženy
14	Sobota	Matildy
15	Neděle	Longina
16	Pondělí	Patricia
17	Úterý	Gertrudy
18	Středa	Edvarda
19	Čtvrtek	Josefa p.
20	Pátek	Jáchyma
21	Sobota	Bened.
22	Neděle	Oktaviana
23	Pondělí	Ottona
24	Úterý	Gabriela
25	Středa	Zvěst. P. M.
26	Čtvrtek	Haštala
27	Pátek	Ruprechta
28	Sobota	Guntrama
29	Neděle	Eustacha
30	Pondělí	Kvirina
31	Úterý	Kvidona

ART. SCHEINER

ROMÁN ČTYŘ SEZON.

LÉTO.

Vlastně příběh je to celkem známý:
nebyl bys ji poznal v krátkém čase,
do úlohy elegantní dámy
ku podivu záhy vpravila se

Jaká minulost to byla za ní
a ta přítomnost jak sladká, skvělá,
nebyl bys ji věru poznal ani
zkrátka, ona vskutku talent měla!

DUBEN

1	Středa	Hugona
2	Čtvrtek	Frant. de P.
3	Pátek	Richarda
4	Sobota	Ambrože
5	Neděle	Vincence ☽
6	Pondělí	Celestina
7	Úterý	Heřmana
8	Středa	Alberta
9	Čtvrtek	Zelený čtv.
10	Pátek	Velký pát.
11	Sobota	Bílá sobota
12	Pondělí	H. B. Vel.
13	Neděle	Pond. Vel.
14	Úterý	Tiburcia
15	Středa	Theodora
16	Čtvrtek	Kalixta
17	Pátek	Rudolfa
18	Sobota	Vernera
19	Neděle	Kresc. ☾
20	Pondělí	Sulpicia
21	Úterý	Anselma
22	Středa	Sot. a Kaj.
23	Čtvrtek	Vojtěcha
24	Pátek	Jiřího
25	Sobota	Marka ev.
26	Neděle	Kleta
27	Pondělí	Jaroslava ○
28	Úterý	Vitališe
29	Středa	Petra
30	Čtvrtek	Kateřiny

KVĚTEN

1	Pátek	Filipa a Jak.
2	Sobota	Zikmunda
3	Neděle	Nal. sv. kř.
4	Pondělí	Floriana ☽
5	Úterý	Gotharda
6	Středa	Jana D.
7	Čtvrtek	Stanislava
8	Pátek	Zj. sv. Mich.
9	Sobota	Řehoře N.
10	Neděle	Gordiana
11	Pondělí	Mamerta
12	Úterý	Pankráce
13	Středa	Serváce
14	Čtvrtek	Bonifáce
15	Pátek	Žofie
16	Sobota	Jana Nep.
17	Neděle	Ubalda
18	Pondělí	Venance (Kříž. dni)
19	Úterý	Petra C. ☾
20	Středa	Bernarda
21	Čtvrtek	Nan. vst. P.
22	Pátek	Julie
23	Sobota	Desideria
24	Neděle	Johanny
25	Pondělí	Urbana
26	Úterý	Filipa N. ○
27	Středa	Jana P.
28	Čtvrtek	Ivona a Petra
29	Pátek	Maxima
30	Sobota	Ferdinanda
31	Neděle	H. B. svat.

ČERVEN

1	Pondělí	P. Svatodušní
2	Úterý	Erazima ☽
3	Středa	Klot.
4	Čtvrtek	Frant. Car.
5	Pátek	Bonifáce
6	Sobota	Norberta
7	Neděle	Nejsv. Trojice
8	Pondělí	Medarda
9	Úterý	Feliciana
10	Středa	Olivy p.
11	Čtvrtek	Božího Těla
12	Pátek	Basilida
13	Sobota	Antonína P.
14	Neděle	Basilia
15	Pondělí	Víta m.
16	Úterý	Benona
17	Středa	Adolfa
18	Čtvrtek	Marcela ☾
19	Pátek	Gerv. a Pr.
20	Sobota	Sylvera
21	Neděle	Aloisa z G.
22	Pondělí	Pavlíny
23	Úterý	Edeltrudy
24	Středa	Jana Křt.
25	Čtvrtek	Ivana ●
26	Pátek	Jana a Pav.
27	Sobota	Ladislava
28	Neděle	Lva II. p.
29	Pondělí	Petra a Pavla
30	Úterý	Pavla Pam.

ART. SCHEINER

ROMÁN ČTYŘ SEZON.

PODZIM.

Ve světě to všelijak se střídá . .
prohledával jednou svoje kapsy
a tu shledal k hrůze své, ó bída,
že ta kráska přivedla ho na psí . . .

„Potom“ vzdychl, v hlavě pustý nelad,
„talent jakýs vůbec podporujme . . .“
S bohem dal jí — co měl taky dělat!
Však už „talentu“ se někdo ujme . . .

ČERVENEC

1	Středa	Theodora ☽
2	Čtvrtek	Kamila
3	Pátek	Heliodora
4	Sobota	Prokopa
5	Neděle	Navšt. P. M.
6	Pondělí	Izaiáše p.
7	Úterý	Vilibalda
8	Středa	Kiliana
9	Čtvrtek	Brikciho
10	Pátek	7 bratrů
11	Sobota	Pia pap.
12	Neděle	Jana Kv.
13	Pondělí	Markéty
14	Úterý	Bonaventury
15	Středa	Jindřicha
16	Čtvrtek	Marie K.
17	Pátek	Alexia ☾
18	Sobota	Symforosy
19	Neděle	Vinc. z P.
20	Pondělí	Eliáše
21	Úterý	Daniela
22	Středa	Maří Magd.
23	Čtvrtek	Apolináře
24	Pátek	Kristiny ●
25	Sobota	Jakuba ap.
26	Neděle	Anny
27	Pondělí	Pantaleona
28	Úterý	Innocence
29	Středa	Marty
30	Čtvrtek	Abd. a Sen.
31	Pátek	Ignáce ☽

SRPEN

1	Sobota	Petra v ok.
2	Neděle	Alfonsa
3	Pondělí	Štěpána n.
4	Úterý	Dominika
5	Středa	Marie Sn.
6	Čtvrtek	Pr. Krist. P.
7	Pátek	Kajetána
8	Sobota	Cyriaka
9	Neděle	Donáta
10	Pondělí	Vavřince
11	Úterý	Zuzany
12	Středa	Kláry p.
13	Čtvrtek	Hypolita
14	Pátek	Eusebia
15	Sobota	Nnvz. P. M.
16	Neděle	Rocha ☾
17	Pondělí	Liberata
18	Úterý	Heleny
19	Středa	Ludvika T.
20	Čtvrtek	Bernarda
21	Pátek	Anastasie
22	Sobota	Timotea ●
23	Neděle	Filipa B.
24	Pondělí	Bartol. ap.
25	Úterý	Ludvika kr.
26	Středa	Zefyrina
27	Čtvrtek	Josefa Kal.
28	Pátek	Augustina
29	Sobota	Jana st. ☽
30	Neděle	Rosy p.
31	Pondělí	Raimunda

ZÁŘÍ

1	Úterý	Jiljiho
2	Středa	Štěpána
3	Čtvrtek	Mansveta
4	Pátek	Rozálie
5	Sobota	Viktorina
6	Neděle	Anděla Str.
7	Pondělí	Reginy
8	Úterý	Nar. P. M.
9	Středa	Gorgona
10	Čtvrtek	Mikuláše
11	Pátek	Pafnuce
12	Sobota	Kvidona
13	Neděle	Jména P. M.
14	Pondělí	Pozdv. kř. ☾
15	Úterý	Nikodema
16	Středa	Ludmily
17	Čtvrtek	Lamberta
18	Pátek	Tomáše V.
19	Sobota	Januara
20	Neděle	Eustacha
21	Pondělí	Mat. ev. ●
22	Úterý	Maurice
23	Středa	Tekly p.
24	Čtvrtek	Gerharda
25	Pátek	Kleofáše
26	Sobota	Cypriana
27	Neděle	Kos. a Dam.
28	Pondělí	Václava ☽
29	Úterý	Michaela
30	Středa	Jeronyma

ROMÁN ČTYŘ SEZON.

ZIMA.

[illegible]
[illegible]
Villa, ekypáže, vše šlo k čertu,
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
vždy je pozdě k stáru honit bycha . . .

ŘÍJEN

1	Čtvrtek	Remigia
2	Pátek	Leodegara
3	Sobota	Kandida
4	Neděle	Slavn. růž.
5	Pondělí	Placida
6	Úterý	Brunona
7	Středa	Justiny
8	Čtvrtek	Brigity
9	Pátek	Dionysia
10	Sobota	Frant. B.
11	Neděle	Emiliana
12	Pondělí	Maximiliana
13	Úterý	Kolomana
14	Středa	Burkharda
15	Čtvrtek	Terezie
16	Pátek	Havla
17	Sobota	Hedviky
18	Neděle	Posv. chrámu
19	Pondělí	Petra z U.
20	Úterý	Vendelína
21	Středa	Voršily
22	Čtvrtek	Korduly
23	Pátek	Severina
24	Sobota	Rafaela arch.
25	Neděle	Kryšpína
26	Pondělí	Evarista
27	Úterý	Sabiny
28	Středa	Šim. a J.
29	Čtvrtek	Narcisa
30	Pátek	Marcela
31	Sobota	Volfganga

LISTOPAD

1	Neděle	Všech Svat.
2	Pondělí	Památka duš
3	Úterý	Huberta
4	Středa	Karla Bor.
5	Čtvrtek	Emericha
6	Pátek	Linharta
7	Sobota	Engelberta
8	Neděle	Bohumira
9	Pondělí	Theodora
10	Úterý	Př. sv. Lud.
11	Středa	Martina b.
12	Čtvrtek	Martina p.
13	Pátek	Stanislava
14	Sobota	Serapiona
15	Neděle	Leopolda
16	Pondělí	Otomara
17	Úterý	Řehoře D.
18	Středa	Odona
19	Čtvrtek	Alžběty
20	Pátek	Felixe V.
21	Sobota	Obět. P. M.
22	Neděle	Cecilie
23	Pondělí	Klimenta p.
24	Úterý	Chrysogona
25	Středa	Kateřiny
26	Čtvrtek	Konráda
27	Pátek	Acháce
28	Sobota	Rufa
29	Neděle	Saturnina
30	Pondělí	Ondřeje ap.

PROSINEC

1	Úterý	Eligia
2	Středa	Bibiány
3	Čtvrtek	Františka X.
4	Pátek	Barbory
5	Sobota	Judity
6	Neděle	Mikuláše
7	Pondělí	Ambrože
8	Úterý	Početí P. M.
9	Středa	Leokadie
10	Čtvrtek	Melchiada
11	Pátek	Damaše
12	Sobota	Sinesia
13	Neděle	Lucie p.
14	Pondělí	Nikasia
15	Úterý	Irenea
16	Středa	Albiny
17	Čtvrtek	Lazara
18	Pátek	Graciána
19	Sobota	Nemesia
20	Neděle	Kristiana
21	Pondělí	Tomáše ap.
22	Úterý	Zenona
23	Středa	Viktorie
24	Čtvrtek	Adama a Evy
25	Pátek	Naroz. Páně
26	Sobota	Štěpána m.
27	Neděle	Jana ev.
28	Pondělí	Mlaďátek
29	Úterý	Tomáše
30	Středa	Davida kr.
31	Čtvrtek	Sylvestra

Do večera novoročního dne věděly celé Žerospiky, že městským sekretářem bude jistě zvolen účetní okresní záložny Valkoun. Ani obecnímu chudobinci nezůstalo to tajno — a tam přece nosil stará čísla „Žerospických Hlasů“ — čtrnáctidenníku, hájícího samostatnost zemí koruny české a zájmy Žerospik a okolí — ošetřovanec Kryka, až když je vyňali v hospodě jeho syna z rámu, aby tam vložili nové číslo. Tam tedy byli o čtrnácte dnů zpozdění se vším, co hýbalo světem — ale o nepochybnosti Valkounova zvolení dověděli se dříve než minuly dvacet čtyři hodiny od nejskvělejšího průkazu způsobilosti záloženského pana účetního.

Pan Valkoun provedl opravdu mistrovský kus. Uspořádal totiž v besedě sylvestrovskou zábavu, o které prohlásil i student Čepidlo, který medicině v Praze ani v sedmnáctém semestru nepřicházel na kloub doktorátu — že to byla báječná věc.

Již komik z Prahy za dvacet zlatých do Žerospik přivolaný byl neslýchanou novotou. Ale na tuto skvělou špičku připraveného programu nabodl Valkoun oslňující drahokam tím, co provedl sám. Komik, který vyzpíval všechny kuplety, jimž se půl Prahy chechtalo od podzima — jenž v nesčíslných přestrojeních zahrnul posluchačstvo nejsmělejšími slovními hříčkami a narážkami — jenž vybrakoval paměť, aby v Žerospikách uhájil čest svého populárního jména — ten o jedenácté hodině uznal, že našel ve Valkounovi mistra. Po nejsensačnějším čísle svém, při němž toalety desetkráte proměniv, objevil se v choulostivém

úboru primaballeriny, shledal, že je žerospickým účetním poražen na hlavu.

Pan Valkoun totiž vstoupil na jeviště v masce řeznického mistra. Za pomoci učedníkovy přinesl vycpaného vepře a vyčastovav jej i vážené posluchačstvo několika verši rozpustilého kupletu, vbodl do padělaného živočicha nůž, který se rázem proměnil v kliku. Sotva že touto pákou otočil, ozvaly se z nitra nalíčeného štětináče zvuky flašinetu, který ječivě reprodukoval nejnovější odrhovačku Avšak současně otevřela se tlama podivuhodného zvířete a ta jala se chrliti na mísu učedníkem nastavenou libovonné jitrničky.

Beseda se mohla radostným překvapením zbláznit. Jistě se třáslo při potlesku i lešení u radniční věže, s jejíž opravou městský stavitel nebyl do zimy hotov, aby zůstal důsledným své minulosti i při této obecní práci.

Pražského komika rozbolela hlava. Objednal si ledový obkladek, a když si ovinul rozpálené čelo vlhkým turbanem, usedl do koutku v zákulisí. Ale před půlnoční scénou zapomenul docela na svou hlavu, když Valkoun shasil za jevištěm plyn a se dvěma společníky dal se tu ozařovati ostrým světlem magnesiové lampy. Pražský komik shledal, že ozářený trojlístek má k údům připjaté lepenkové výkrojky, podobné hnátům kostlivce — na trupu páteř a žebra z téže látky a na obličeji pak pitvornou masku Smrtonoše.

Jas svítilny napojil lepenkový mumraj podivnou vlastností. Když magnesiový proužek dohořel, ukázalo se, že lepenkové výkrojky ve tmě světélkovaly. Pražský komik pochopil, že takto pro půlnoční scénu připravil Valkoun bizarní kousek. Tito tři mladíci budou na jevišti při shasnutých světlech prováděti rej kostlivců.

O takové věci až dosud Žerospiky nikdy ani neslyšely.

Proto také úžas zmocnil se všech diváků, když najednou zhasla všechna světla v sále a na jevišti objevily se bleskem tři ohnivé smrti.

Hudba přitlumeně rozehrála se ve valčík, na ráz chvílemi ustala a zase se rozvířila v kvapíky. Při náhlých pausách zmizely smrti, jakoby je byla tma pozřela. Ale již opět byly tu a prudce klátily údy a kývaly příšernými lebkami.

Žerospičtí byli u vytržení — chvílemi až vykřikovali děsem, když magické postavy rozdováděly se v prudkém tanci, jehož techniku nechápali.

V tom počal jeden z hudebníků odbíjeti na triangl dvanáctou hodinu. Dle úmluvy škrtly sirky pod raménky plynovými, a rázem v plném světle objevilo se, že na jevišti stojí Valkoun se dvěma přáteli v plesovém úboru, všichni s kyticemi v rukou. Jenom úzké výkrojky lepenkové že drží několik tkaniček k tělu. V těch byla dle všeho světélkující moc.

Většina diváků nedbala slavnostního tuše, kterým byl vítán nový rok, a tlačila se k jevišti. Tam zářil Valkoun, jakoby byl objevil ještě jednu točnu na zeměkouli a vysvětloval, že je lepenka potřena fosforující látkou, jejíž světelnost vyvolaly ostré paprsky hořícího magnesia, a poučil tázající se, jak ohniví kostlivci lehce mohli zmizet ve tmě. Na lusknutí prstem otočil se vždy se svými přáteli čelem do zadu a tak nemohlo obecenstvo světélkující lepenky vidět. Skok tlumila hudba; mimo to měla veselá trojice na nohou gumové střevíce.

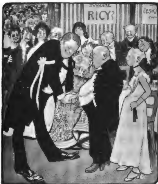

Poražený komik z Prahy byl tou dobou již ve svém pokojíku na posteli. Ale nikdo ho nepostrádal. Hrdinou chvíle byl pan Valkoun. Vždyť provedl věci, o jakých se Žerospickým nikdy ani po nejdivější pitce nezdálo.

Valkoun musel od stolu ke stolu, všude mu připíjeli, ruce tiskli a na ramena přátelsky poklepávali.

Zvláštní vyznamenání čekalo jej u stolu páně purkmistrova.

Hlava Žerospik kynula mu již z dáli v ústrety. Když pak Valkounovi udělali místo v tlačenici, aby mohl přijmouti důkazy přízně páně purkmistrovy, v samém jeho poblíží zaslechli všichni významná slova: „Voni jsou zatracená duše, pane oučetní — já se moh' potrhat! No — dobře to udělali — velmi dobře!"

Paní purkmistrová netajila se také obdivem: „Můj mne měl co držet, pane oučetní. Když ti kostlivci v té tmě se objevili — chtěla jsem utéci, jak mne to popadlo! Oni jsou opravdu moc šikovnej človíček — to já dávno říkám, viď Mininko"! Zatím co Valkoun tyto důkazy uznání vyvažoval vysvětlivkami chytře v kabát skromnosti oblečenými, a poučoval dámy i pana purkmistra, v čem spočíval hlavní vtip jeho dnešních překvapení, letěla slova náčelníka žerospických končin sálem a odtud do vedlejšího pokojíku až ke stolu, kde se krčil ke kamnům s několika přáteli solicitátor Duha.

Ten měl také zadáno o místo žerospického sekretáře, a činil si velkou naději hlavně proto, že nynější jeho šéf, JUDr. Fojt, byl členem městské rady.

Duha svého šéfa nemiloval, ale protože tato neláska byla vzájemná, a doktor Fojt dávno důvěrně říkal, že se musí svého solicitátora nějak chytře zbavit, pochopili při vypsání konkursu na místo sekretáře mnozí, že asi tímto oknem chytrý advokát si vyvětrá kancelář. Přímou výpovědí Duhy se zbaviti nemohl, poněvadž tento mladý pán byl jeho vzdáleným příbuzným. Pro tuto příčinu u něho mohl tak beze strachu lenošiti a kancelářské hodiny psaním zamilovaných psaníček ubíjeti. Tetičky a strýčkové několik výpovědí umačkali svými návštěvami, slzami, sliby a zapřisaháním — nezbylo než odlehčiti kanceláři cestou slavného zřízení samosprávného. Proč by byl doktor Fojt také členem městské rady?

Avšak dnešní triumfy Valkounovy byly nepříjemnou předzvěstí. Již věděl doktor Fojt, jak blahosklonně o protikandidátu jeho solicitátora vyslovil se pan purkmistr a dokonce i paní purkmistrová, jejíž přízeň na burse žerospických intrik mívala časem větší cenu, než protektorát mocného jejího pana manžela.

Doktor Fojt si purkmistra nevážil nic, ovšem jenom ve svém nitru. Byl mu protivný tento břichatý kupec, který se roztahoval na radnici, v záložně, v plynárně, v cukrovaru a v jiných osách žerospického života. Nenáviděl ho, poněvadž byl přesvědčen, že patří sám — jen on sám — na tato místa, z nichž prýští výhody osobní, lesk důstojenství, zisk a moc — ale žerospické bláto mělo již takovou sílu, že v něm sebevědomě vyrážely do květu hloupé pampelišky, kdežto vzácné byliny, které sem osud zavál, bídně tu jen živořily. Nezbylo, než přikrčiti se a čekat, až se snad žerospická půda někdy zachvěje a staré poměry rozklátí.

Valkoun dnešním Sylvestrem vykonal státní zkoušku, kterou dekret sekretářský přiblížil si skoro až na dosah. Ještě malé vypnutí na špičkách a bude vyhráno. Tak soudili dnes všichni účastníci povedené zábavy.

Také Duha to cítil. Výroky purkmistrovy a jeho vlivné choti byly otevřenou knihou budoucnosti.

Duha věděl, že „onikání“ purkmistrovo je důkazem přízně zvláště pozoruhodné — řekl-li mu mimo to ještě „zatracená duše“ — to znamená, že se s filutářským účetním téměř bratříčkuje. V těch slovech je zlatý most ze záložny do radnice, v nich se vylíhne Valkounův dekret!

A ke všemu paní purkmistrová nazvala účetního „moc šikovným človíčkem“ a dovolávala se Míninčina svědectví. To znamená, že již tou sekretářskou kaší míchají ženské ruce — teď z toho bude horký oběd.

„Vida — i Míninka je již na obzoru!“ zlobil se Duha. „Jistě už se u purkmistrů pamatuje také na zadnější kola. Mně by ji nedali za nic, protože jsem byl takový hlupák a všecky své holky před očima celého města vodil za nos. Valkoun je chytřejší. Ten neprozradí, že si dopisuje s kandidátkou, která učitelskou zástěru hodí hned za kamna, jakmile bude vyvolenec její sedět na radnici jako sekretář. O té lásce jeho ze studentských dob neví nikdo — ale moje hloupé avantyry zná každý uličník, protože jsem otevřený, přímý člověk — žádný kejklíř, žádný švingulant!“

To všecko honilo se Duhovou hlavou mezi tím, co se vesele tvářil, v kroužku přátel přifukával a o všem možném hovořil. Soudruzi jeho sice

tušili, kudy pobíhají Duhovy myšlenky a hubovali na Valkounovo filutářství dost, aby příteli vrátili sebevědomí, ale opravdu veselejší nálady koutek se tím nedopracoval.

O půlnoční přestávce vyměnil také několik slov s Duhou doktor Fojt. Mrzutě odhrnul rty a zamanévrovav viržinkem v zubech, zašeptal svému solicitátoru: „Ten Valkoun to vzal dnes všecko trumfovým esem. Už sedí na rathouze, přítelíčku!“

Duhovi zajiskřily oči. Náhlý vzdor mu roztřásl pravici, která pak vzlétla do výše, aby sletěla, jakoby přibíjel ke stolu kartu platící více ještě než nadhozené trumfové eso: „Já mu přece jenom vytru zrak!“ vyhrkl. „Aranžuju maškarní bál, o jakém Žerospiky neslyšely a ani za sto let neuslyší. Sním ho i s tím Sylvestrem!“

Doktor Fojt přimhouřenýma očima pověsil se na zarudlý obličej Duhův. Jiskerka naděje Duhou podnícená umlčela ho na okamžik. Když solicitátor dodal: „Bude to něco báječného — něco velkolepého!“ — poznamenal: „No — to by však musilo být opravdu něco ohromného!“

„Račte být bez starosti — to bude hořet zrovna bengál, až to roztočím!“

Déle spolu mluvit nemohli, aby nevzbudili nepohodlnou pozornost. Doktor se vrátil k honoračním stolům, Duha k svým soudruhům, s nimiž pak zapředl se v nejživější hovor. —

O „třech králích“ vědělo se v Žerospikách, že bude pan Duha aranžovat maškarní ples. Nikoli však nějakou obyčejnou zábavu, při níž frisér Žebro provětrává pouze tři bedny kostýmů, které před léty byl kočujícímu divadelnímu řediteli zabavil — Duha s komitétem osvědčených tancovníků uspořádá ples tak znamenitý, že se to bude podobat na vlas pražským šibřinkám.

Doktor Fojt v trafice řekl, že to bude opravdu něco velikolepého. „Duha pustí draka!“ doložil usmívaje se, čímž naznačoval, že čekají milé město neslýchané divy a zázraky.

Kohout na radniční báni počal se povážlivě odtáčeti od okresní záložny, z jejíhož okna účetní Valkoun dosti starostlivě díval se nyní do náměstí, jehož vzduchem lítaly podivuhodné zprávy o tom, co všecko se bude díti o maškarním plese chystaném Duhou a společníky.

Neuvěřitelné věci čekaly Žerospicko. Z pražského Sokola byla koupena fantastická dekorace lonských šibřinek, malíři z Prahy ověšovali jí sál „u věnce“, dekoratéři pobíjeli stěny předních místností, chodeb a schodiště pestrými látkami, domácí lidé napínali koberce, věšeli zrcadla, drhli a smýčili. Tři nedělní večery pojížděl transparentní vůz plný komických figur a žertovných hesel ulicemi, připomínaje městu, že se již blíží chvíle, kdy do Žerospik zavítá maškarní spasení.

Duha byl jako rtuť. Místní časopisy špikoval zprávami o chystaném plese, agitoval mezi mladými, pobízel usedlé občany, vnadil lhostejnější tatíky a unášel maminky, zvědavostí div neomdlévající. Napínal strunu každého dne o jednu obrátku. Co řekl, to letělo celým městem.

Všecko — všecičko chystá prý se na ples. A každý bude maskován — nanejvýše pan děkan že by odmítl — ale na ples přijde — jistě, zcela jistě. Řekl to již v besedě.

Pan hejtman a pan purkmistr budou mít alespoň papírové čepice. Aby nekazili dojem a dali dobrý příklad ostatním, neboť čistý výtěžek plesu

připadne fondu místního sirotčince. Papírových čepic budou u kasy dva prádelné koše pro nejvážnější pány; mimo ty bude však maskován skoro každý. Duha obstaral, že z Prahy renomovaná půjčovna maškarních obleků na týden do Žerospik poslala slečnu a příručího; ti doporučují, upravují, zkoušejí a vybírají obleky oslňujících barev. Za několik dní bylo třeba objednati novou zásobu. Na dračku je obsah obrovských beden.

Všecko bude maskováno! vyprávěli si lidé, kdekoli se potkali. Kdo byl dosud na vahách, rozohnil se při té zprávě a pospíšil k „věnci“, kde filiálka pražské půjčovny měla rozbitý stan.

Zvláště šťastným se cítil, kdo se mohl poraditi s Duhou. To byla nejvyšší autorita okamžiku. Všechno věděl, všechno znal — poraditi dovedl jako nikdo jiný. O čem se dohodl, nikomu neprozradil, aby byla o plese pak zábava tím podařenější. Jako zpovědník vyslýchal tužby jednotlivcův a radil pak jako advokát.

Jedním ze šťastných smrtelníků, kteří si mohli dojít k Duhovi o radu, byl oficiál berního úřadu pan Breburda. Posedla ho také masopustní horečka — proto si na Duhu počíhal a řekl mu své mínění.

Pro Duhu to bylo trochu vyznamenáním, poněvadž Breburda byl bratrancem paní purkmistrové. Genealogická tato páska měla před nastávající volbou městského sekretáře znamenitou cenu, proto Duha zrovna se rozplýval ochotou a pozornostmi.

Breburda chodil chvilku kolem kaše, ale konečně se přiznal, že má zálusk na určitý kostým. Rád by měl něco, co nebude mít nikdo. Na několika zlatkách mu nezáleží. Posléze ostýchavě řekl, že by k smrti rád představoval Napoleona!

Duha se musel zahryznouti do rtů, aby nevybuchl při těchto laskominách páně oficiálových do hlasitého smíchu, neboť bratranec paní purkmistrové byl mužíček komicky zdrobnělý. Ubožáček nevysoký, nakřivený a hubeňoučký, že od zadu a se strany podobal se na vlas Lojzíkovi, který „u věnce“ nosil hostům sklenice a skřínku s doutníky. Rozpustilí navštěvovatelé tohoto hostince dávno již říkali nevzhlednému číšníku: „Pane Breburdo!“ — a pana oficiála s nimi dobrá kopa prostořekých lidí potaji obmýšlela názviskem: „Pikolo“.

A tento hrdina, před nímž tanečnice úzkostlivě prchávaly, tento mužíček, jehož chuť na ženitbu rostla v dvojnásobném poměru k šířící se lysině na hranaté lebce, zažíznil po slávě Napoleonově.

Ale Duha byl pamětliv genealogické linie páně oficiálovy. Proto nápad jeho prohlásil za ženiální. Ihned pověděl, co všecko k masce velkého Korsikána patří a nabídl se, že u pražských kostymníků vše sám vyjedná. Druhého dne vzali již panu oficiálovi míru, a večer před plesem mohl v úkrytu svého mládeneckého sídliště pan Breburda cvičiti se již v pósách francouzského císaře. Nescházel mu k masce ani knoflík. Za tmy na to dal si pan oficiál donésti kostým

„k věnci“, kde si pro přestrojení dávno již byl zamluvil pokojík.

Následujícího večera třásly se Žerospiky rozčilením od ranního svitu. Žehlilo, upravovalo, špendlilo a kadeřilo se, všude přikládala se poslední a ještě jednou poslední ruka k dílu, aby vrchol masopustu tak slavně přibroušený žhavostí svou oslnil.

Večer sjelo se kočárů před vrátní „věnce“, že z toho bylo křiku a neladu až, až. Zástupy méně šťastných, kterým dnešní sláva maškarního plesu zůstala nepřístupnou, spokojovaly se alespoň nahlížením v tajemná nitra vozidel nejrůznějších tvarů. Na schodišti, v šatně a u kasy šlo téměř o život.

Za to v sále odměnila všechny účastníky za předchozí tíseň a vzdechy nevídaná nádhera dekorační, skvělost osvětlení a čarovná změť maškar. Zrak i sluch přecházel.

Také Valkoun byl na plese. Duha nepojal ani jej ani dva nejbližší přátele jeho do výboru maškarního plesu, proto byl by mohl beze vší starosti oddati se dnes zábavě. Ale důvodů vnitřních za to u něho k tomu nyní naprosto nebylo. Zdar maškarního plesu všemi účastníky byl tak jednomyslně doznáván a o původci této zábavy hovořilo se tak nadšeně, že bylo očividno, jaká z toho plyne konsekvence pro obsazování místa městského tajemníka.

To nastávalo již zítra.

Doktor Fojt nemohl zmařiti v městské radě sice, aby Valkoun byl dán do terna na místo první, ale chytrým protahováním jednání o rozpočet nové úpravy městské vodárny způsobil, že schůze obecního zastupitelstva, která tajemníka volí, byla až po maškarním plese. Pak to zařídil tak, aby otcové Žerospik sešli se hned druhého dne po tomto průkazu Duhovy dovednosti. Až jeho solicitátor toho draka se zdarem pustí!

Dnes nebylo pochybnosti, že na sylvestrovský úspěch Valkounův zapomnělo se již docela. Už se nikdo nerozpomínal na musikálního vepře, na ohnivé kostlivce ani na ostatní sensace poslední noci minulého roku — nyní sršela jiskry nová raketa, na jejímž chvostu svítilo Duhovo jméno nejrůznějšími barvami.

I purkmistrovic Míninka zářila zrovna blahem, že ji uvádí do sálu sám pan Duha — tento vítězný pořadatel dneška.

Pan purkmistr s papírovou čepicí na hlavě kynul blahosklonně Duhovi a vyznamenal jej před svědky uznáním: „Oni jsou zatracená duše, pane solicitátor — na mou duši — pálenej kostelník!“

Kdo uměl čísti v žerospických úslovích, mohl snadno počítati, že Duha, který je v ternu na druhém místě, nejspíše zítra přeskočí asi Valkouna.

Doktor Fojt na to spoléhal jistě. Vždyť zářil dnes nad hlavami Žerospických zrovna maják. Trochu se přitočí tím a oním kolečkem, přimázne některý šroubek a Duha vyjde zítra z osudí jako nový sekretář. Až se to rozdovádí, hodí do toho chytrý advokát u purkmistrovského stolu dnes třeba jednu — dvě šampaňské. A pokusí se vymámiti na purkmistrovi slovo. Pak jsou Duhovy ovce v suchu.

Vítěznému solicitátoru se zdálo, že má orlí křídla. Tak zdařeného podniku dosud se nedožil. Všechna sláva Valkounova Sylvestra byla popelem, který dnešní metelice veselého rozmaru rozvála do všech úhlů.

Když se vrátil ze sálu, kde v šíleném kvapíku závodilo se, jakoby měla zítra již potopa všem radostem světa učiniti přítrž —, rozkřikl se na soudruhy, kteří se obírali pokladnou: „Pojďte, nyní oblékneme ty modré pierotty!"

V okamžiku na to byl s pěti přáteli v úzkém pokojíku, kde byly pro ně připraveny různé kostýmy k přeměnám. Aby se to oblékalo veseleji, zavolal si Duha Lojzíka a poručil, aby přinesl šampaňskou.

„Víte, hoši — musíme do toho rumlu přivést trochu rozpustilosti. Lízneme si a hned budeme mít lepší říz!"

Kamarádi souhlasili. Aby toho ohně bylo víc, dal přinést adjunkt akciového cukrovaru Werner — také jednu se zlatým krkem. Než se oblékli, byly láhve prázdny. Pak si navlékli larvy a narazili vysoké homole na hlavu. S ohlušujícím povykem vběhli pak do sálu, kde právě dozněla hudba.

Jako diví probíhali modří šotkové shromážděný dav, dovádějíce a hlučíce. Nikomu nedali pokoje. Brzy se rozběhli, opět srazili, brzy spojili se v řetěz nebo v kruh, obskakujíce známé neznámé, škádlíce kde koho a působíce velikou vřavu. Šampaňské je zrovna posedlo.

V tom jeden z modráků spatřil uprostřed sálu — Napoleona. S pažema na zádech sevřenýma, tupě hleděl z historického úboru na masopustní rozpustilosti drobný človíček! Charakteristická larva kryla sice obličej, ale sotva kdo byl v pochybnostech, kdo se pod dvourohým kloboukem kryje tu v habitus mocného podmanitele.

Adjunkt Werner posadil se před francouzský majestát na bobeček a vykřikl: „Lidičky — že to není pan Breburda?"

Rázem byl kolem něho chumáč rozpustile se chechtajících maškar.

Povzbuzen touto příznivou ozvěnou vyskočil Werner a popadl Napoleona jako malé děcko. A otáčeje se s ním, křičel do sálu: „Že to není pan Breburda? Že ne?"

Tyto otázky podpálily rozmar společnosti až k rozpustilosti. Různé výkřiky se ozvaly, které Wernera s maličkým potentátem ještě více podnítily. Když viděl, že se vztahují steré paže a že někteří křičí: „Půjčte nám ho sem!" — rozkročil se a zvolal na dva nejbližší modré své soudruhy: „Chyťte ho!" Při tom si zahrál oficiálem jako nemluvnětem v peřince a pak ho směle hodil do lesa vztyčených paží.

Breburdovy pokusy zabrániti tomu byly marny.

Ale sotva že dopadl, vykřikli jiní: „Hoďte ho dál!" A již letěl Napoleon ku předu. Tam se hra opakovala, a než se kdo nadál, byl ubohý oficiál míčem, který nastoupil vzdušnou pouť po sále.

Šampaňské a bujná masopustní rozpustilost nadělala z maškar nezkrotné nezbedy. Za shonu a křiku brzy se kmitl filigránský Napoleonek nad hlavami maškar, brzy se octl v klubku strkajících se křiklounů.

Duha se při tomto výbuchu nebezpečné rozpustilosti záhy vzpamatoval. Ze všech konsekvencí této nerozvážné hry napadla mu především zítřejší volba městského sekretáře. Breburdův příbuzenský svazek s purkmistrovou rodinou vrhal v této situaci na tuto volbu neutěšený stín. Nic tak oficiála nezabolí jako směšná situace, v níž se rozpustilostí Wernerovou ocitl . . .

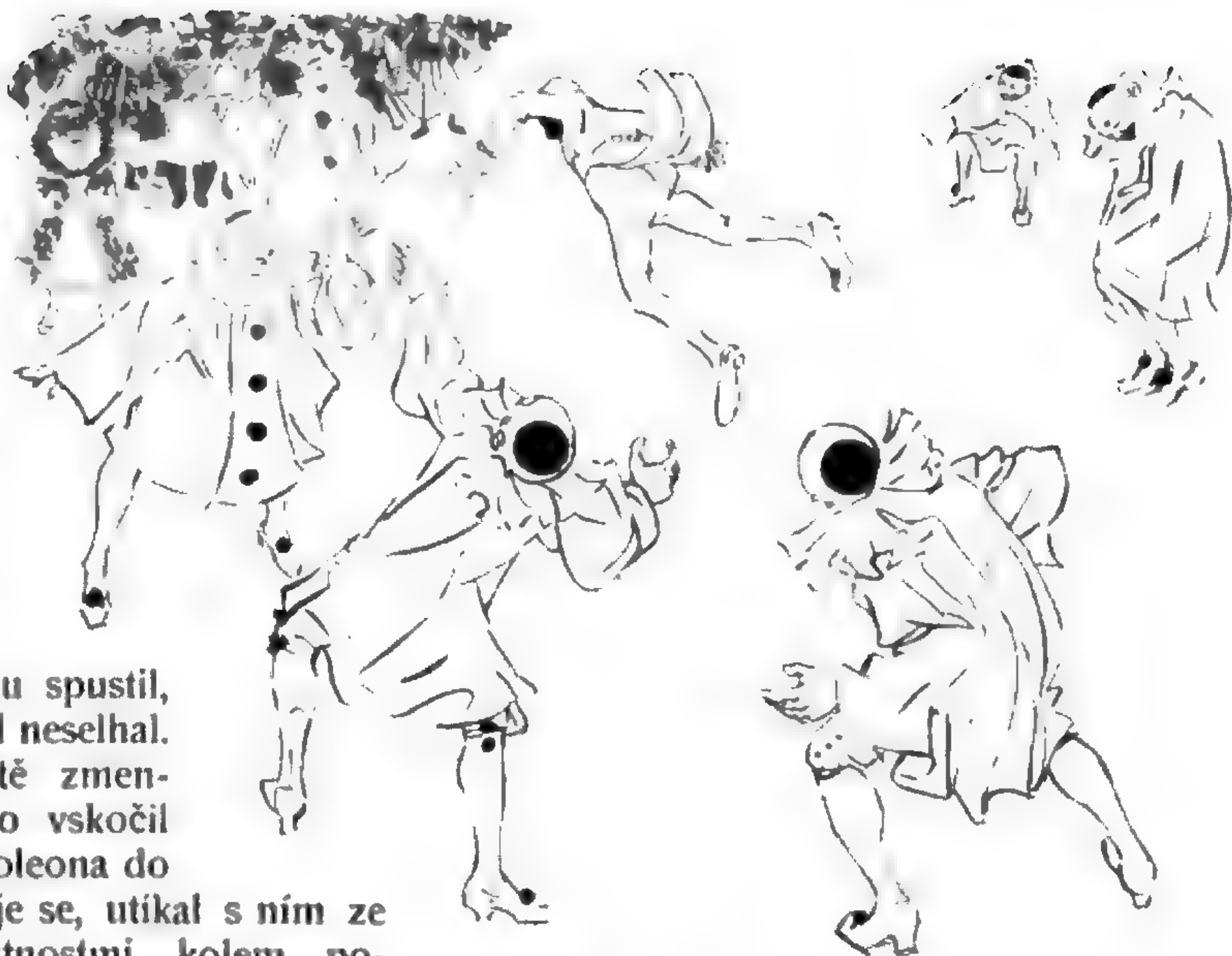

Proto se snažil Duha vskočiti do vřavy a učiniti pusté hře přítrž. Ale pohyblivé klubko kolem Breburdy nebylo možno proraziti.

Duhovi napadlo, aby zahrála hudba polku. Ta celé změtení snad rozčísne. Vzkřikl na kapelníka a když tento dle povelu spustil, ukázalo se, že nápad neselhal. Klubko se znamenitě zmenšilo. Nyní do něho vskočil Duha a popadl Napoleona do náručí. A neohlížeje se, utíkal s ním ze sálu. Předními místnostmi, kolem pokladny, chodbou a rovnou do úzké výborovny.

Zde se odehrála scéna předojemná. Ubohý oficiál dal se do pláče. Všeho na světě se zříkal. Vzlykotem jeho pak prorážело podezření, že někdo asi prozradil tajemství jeho masky.

Duhu tato domněnka nemálo zarazila. Nemohl mu přece říci, že pouze jenom ještě pikolo Lojzík honosí se v Žerospikách touže postavou a týmže zjevem — že při pouhém pohledu mizí u každého domorodého člověka pochybnost, kdo by se mohl skrývati v této masce nepřemožitelného césara. Proto vysvětloval a přesvědčoval vhodnými i nevhodnými důvody, že tu osudná náhoda zahrála si potměšile s váženým a milým panem oficiálem.

Ale Breburdu nic neupokojovalo. Týž nářek, že se stal dnes nejsměšnější osobou celého kraje, pronášel v míře neztenčené.

Jediné štěstí viděl v tom, že se nikomu nepodařilo strhnouti mu s obličeje škrabošku. To kdyby se bylo povedlo a on se ocitl všem tváří v tvář, tu snad by se byl musel odhodlati k sebevražednému skoku oknem.

Tento Breburdův povzdech dal vznik smělému nápadu v Duhově hlavě. Jako výstřelem kmitla se mu myšlenka, kterak znamenitě rehabilituje nebohého pana oficiála. A to ještě dnes — na dějišti bolestného jeho zklamání!

Ihned zasvětil Breburdu ve svůj plán. Šetrně a oklikami upozornil oficiála, že pikolo Lojzík v masce Napoleonově bude se mu podobati na vlas. Oblékne ho tedy ihned do mumreje páně Breburdova a pak s ním slavně projde sál. Je jisto, že rozpustilci počnou tutéž hru s Napoleonem, která tak bolestně dotkla se nejsvětějších citů srdce páně oficiálova. Nuže — tomu se nyní brániti nebude. Za několik minut přijde pan oficiál

v obyčejném svém obleku — strojil se beztoho zde v hotelu — a pak Duha demaskuje před celou společností Napoleona. Bude to báječný efekt! Všem se ukáže, kterak se blamovali, když prve považovali Napoleóna za masku páně oficiálovu — osvědčí se, že nebyl pan Breburda obětí oněch nerozvážených rozpustilostí, nýbrž jen pikolo Lojzík!

Trochu se sice oficiál ošíval, když srovnávání jeho zjevu s postavou číšnického učně tak povážlivě dotklo se jeho samolibosti — ale výmluvnost Duhova přesvědčila ho brzy, že tímto duchaplným nápadem zachrániti může nejlépe svoji reputaci.

Upřímně se zasmál dokonce, když si představil, kterak budou kysele se tvářiti všichni ti posměváčkové — kteří si jej tak neslušně podávali — až bude Napoleon demaskován. Duhovi stiskl ruku upřímně a ihned odspěchal do svého pokojíku svléci se sebe císaře.

Duha zatím zavolal si Lojzíka a vpravil ho v nečekávanou roli.

Neuplynulo čtvrt hodinky — a již kráčel Duha do sálu, veda se pod paží s novým vydáním Napoleona. Oficiál mezitím uzavřel se ve svém pokojíku. Až úplně smluvená chvíle, vejde do sálu za Duhou a způsobí obrovskou sensaci.

Avšak v sále zatím povážlivě se změnila situace. Co se dálo s ubohým oficiálem, rozneslo se všemi místnostmi. U stolu přední honorace, kde vévodil purkmistr, způsobilo to velikou nespokojenost.

Paní purkmistrová rozpomenula se příbuzenských svých svazů a v prudkém rozčilení vyslovila se o výjevu s Breburdou velmi nemilostivě.

Tím byla pro celý stůl udána základní tonina. Pan děkan, okresní hejtman, soudce, ředitel gymnasia, vrchní berní inspektor — všichni prohlásili po paní purkmistrové, že se opravdu panu oficiálovi neomluvitelným způsobem sáhlo na čest.

Purkmistr dokonce udeřil na stůl a řekl, že si s Duhou promluví. Že mu poví, zač je toho loket a vyzpovídá ho, kdo to spískal. Zábava je proto, aby se lidé tentononc — a ne, aby se tu někomu dělaly — řekněme — různé takové tento.

Co se řeklo u stolu, který hostil zlaté hroty žeropické společnosti, to se opakovalo u stolů sousedních. U některých dokonce pokládali za svou povinnost projeviti rozhořčení způsobem ještě ostřejším.

Jako když kámen vhozený do rybníka rozčeří celou hladinu, tak rozhněvali se náhle téměř všichni účastníci, přeplňující sál, přední místnosti, ba i galerii.

Zle se již mluvilo i o Duhovi. Na tohoto nevinného beránka snášel se všechen hřích dnešního, pojednou tak nemilého výjevu.

Doktor Fojt vycítil, že se jeho solicitátoru nebezpečným způsobem kalí voda. Usoudil, že se něco musí stát,

namířil do výborovny, aby vyhledal Duhu.

Srazil se s ním však již ve dveřích místnosti před sálem. Když viděl, že vede Duha pod paží Napoleona, rychle mu šeptem situaci naznačil.

Ale Duha pokynul rukou a doložil, že se všecko nyní zase urovná. Jen aby ho nechal klidně jednat. Chytře že všecko uvede do pořádku.

Když Napoleona spatřila širší společnost, způsobilo to nemalou pozornost. Pojednou ustupovali s cesty uctivě i mnozí, kdož ještě před chvílí podávali si pana Breburdu jako polštářík. Duha s ním kráčel jako ceremonář za všeobecné pozornosti.

Když se octl před stolem žerospických předáků, vyskočil purkmistr a hněvivě vytrhl Napoleona Duhovi z rukou. „Pojď, Vencl," rozkřikl se, „k nám si sedneš, žádnému komedie dělat nebudeš — k tomu jsi moc tentononc — rozumíme — moc tentononc!"

Duha chtěl něco namítnouti, ale purkmistr nedal mu domluviti. „My si spolu ještě pohovoříme, pane solicitátor!" řekl a pravicí jej odsunul. Mezitím přistoupila sem také paní purkmistrová, okresní soudce, děkan i vrchní berní inspektor. Dva páni vzali hned Napoleona mezi sebe a přivedli ho ke stolu jako prince. Na čelném místě ho usadili a pozornostmi zasypali.

„A tu maškaru sundej, Vencl!" řekl rozhorlený purkmistr, usedaje vedle své choti. Aby předcházel dobrým příkladem, smetl posunem ruky balonovou svou čepici a hodil ji k zemi. Aby despekt svůj označil ještě ostřeji, šlápl na tento průkaz masopustního nerozumu.

Ostatní čepice kolem stolu zmizely v okamžiku na to. Za nimi v širokých kruzích ztrácely se i u stolů jiných.

„Povídám, Vencl," pokračoval purkmistr ostřeji, „tu larvu shoď. Žádný blázny jim tu dělat nebudeš!"

A když Napoleon sklíčeně mezi panem děkanem a panem soudcem sedící, neposlechl, naklonila se hlava Žerospik, aby ho zbavila škrabošky.

Ale Napoleon přitiskl si oběma rukama masku k lícím. Purkmistr tedy vstal a resolutně shodil mu nejprve s hlavy Napoleonský klobouk; pak mu strhl historickou vlásenku.

Tato rozhodnost způsobila sensaci. Ze sálu tlačili se sem lidé, obstoupili stůl a plni úžasu hleděli, co se ještě stane. Mezi těmi bled jako stěna chvěl se Duha. Chtěl něco vzkřiknouti, ale

hlas mu vypověděl službu. Chtěl vykročiti, ale třesoucí se nohy nedokázaly toho, aby prošly zástupem rozčilených hostí.

Purkmistra všeobecná pozornost pudila k činům ještě rozhodnějším. Když vlásenka sletěla k zemi, sáhl na tkanici škrabošky, a když nepovolila, strhl masku prudkým pohybem na ráz.

A tu se k zděšení jeho, k úžasu všech honoratiorů, ku překvapení celého toho množství diváků ukázalo, že mezi panem děkanem a panem soudcem v úboru Napoleónově nesedí oficiál Breburda, nýbrž pikolo od „věnce", rozšklebený Lojzík — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Druhého dne byl městským tajemníkem zvolen účetní Valkoun. Dostal všechny hlasy; jediný lístek pouze byl prázdný. Do osudí vložil jej doktor Fojt. Ani ten si po včerejší katastrofě netroufal napsati naň jméno tak odsouzeného člověka, jakým byl dnes v Žerospikách jeho oficiál Duha.

I největší *neznaboh* mívá dojista nějaké *zbožné* přání. *Jntk.*

Z MOŘSKÝCH LÁZNÍ.

— »Právě jsem se koupal a hledal jsem vás. Nikde jsem vás ve vodě nenašel.«

— »Tam nás, Karle, nenajdete. My do vody nechodíme.« —*ll*—

Qui pro quo.

Do města zavítal zvěřinec s obrovským slonem, jenž způsobil poplach mezi nadějnou mládeží. Attrakci tuto musel Pepánek sládka Břečky ihned viděti. Shovívavý otec naplnil tedy pravou kapsu svého »menčíkova« chlebem a houskami a zavítav s Pepánkem do zvěřince, jal se krmiti slona přinesenou zásobou. Slon to polykal jako maliny k veliké radosti Pepánkově a pánů kamarádů.

Zásoba však brzy došla, a mohutná postava tlustého sládka odvrátila se k jiné attrakci. Než milý slon zapamatoval si úkryt zásob a lačně pohroužil svůj chobot v pravou kapsu Břečky velikána.

Mezitím Pepánek házel opicím oříšky, a když jedna z nich náhle ke mříži přiskočila a silně jí zatřásla, ulekl se tak, že couvl a hledaje ochrany u otce chtěl ho chytiti za pravou ruku — zachytil se drsného, chladného chobotu slonova, kapsu Břečkovu právě hledajícího, a zděšeně vykřikl:

»'š Marja! Já myslel, že's to ty, tatínku!« *Ellar.*

Ona: »Poslechni, máš mě rád?«
On: »Inu ovšem!«
— »Opravdově?«
— »Toť se ví!«
— »A jedině mne?«
— »Což pak bys pochybovala?!«

— »Poslechni, kdybych se však dověděla, že mne klameš, že miluješ nějakou jinou, pak . . . pak . . .«

— »Buď bez obavy, to si ze všech dělám jen švandu.«

—n—

U „panstva".

Mári od »oficidlů«: »Tak co jste, Pepičko, dostala od pánů k Ježíšku?«

Pepi od »radů«: »Ti toho nasypali; spodničku a dvě zástěry!«

Mári: »Buďte ráda, ode mne si milostpaní ještě pětku vypůjčila!« *Ben Hassan.*

Nedá se omýlit.

Jiříček: »Mama, já viděl, jak tě pan důstojník líbal.«

Máti: »Co tě to napadá, tos viděl tuze špatně. Tu máš na cukrovinky a buď hodným.«

Jiříček: »Tak vidíš, že jsem viděl dobře.« *D.*

Hud. skladatel Cis: »Vydal's prý nějakou neobyčejnou skladbu?«

Hud. skladatel Fis: »Bohužel! složil jsem 50 korun, daň z příjmu — což jest u mne opravdu »skladba« nadobyčejná!« *Ben Hassan.*

Hádanka.

Čeho se neštítí dědicové ani po té nejnakažlivější nemoci?

(Spořitelních knížek.)

Na redutě.

A. »Koukni, ta se s chutí napila. S tou si jdu udělat známost.«

B. »Proč zrovna proto?«

A. »To je důkazem, že už je po večeři.« *Žn.*

— »Vy že byste nechtěl žádné z mých pěti dcer? Kdybych vám dala jednu — tak byste obliz' všech pět.« *J. H.*

Špatná rada.

Paní A: »Jakže, osm měsíců má vaše Klárka známost s doktorem, a ještě jste ho nepozvali k vám na večeři? Snad by mu domácí strava zachutnala, a brzy by se oženil.«

Pan B: »Bůh uchovej, vy byste nám špatně radila! On okusit Klárčino jídlo, nechal by ženění snad na vždycky.« *I. Kupido.*

Ze schůze voličů.

A: »Jak jste se jen mohl dát vyhodit, pane kandidáte, přec takový silák?!«

B: »Jo, holenku, já myslil, že mne voličové po mé řeči berou na ramena, by mne nosili sálem.« *I. Kupido.*

Něžné sebevědomí.

Z novohradské školy ubírají se domů dvě děvčátka po slabikářové námaze a rozumí se, jako všechna krásná pleť, mají si mnoho důležitého co vypravovat.

Olgička: »Náš tatínek někdy hubuje, a pak maminka taky hubuje, a já vlezu pod postel.«

Blaženka: »To náš tatínek nikdy nehubuje. Náš tatínek je tak hodnej, že musel být holčičkou, nežli se stal tatínkem.« *T.*

DOBRÝ VOZKA ŠIKOVNĚ OBRÁTÍ.

Dokazovač: »Márinko, vemete si přece toho Kadeřábka?«

Márinka: »Toho dědka. Vždyť se celý třese!«

Dokazovač: »Inu, třese, ale to — na vás.« *—trt.—*

LÁSKA A REVOLVER, KONEC VÍTE HNED,
ALE ZDE JE Z TOHO SVATBA JAKO MED.

I.

II.

III.

IV.

V.

VI.

LÁSKA A REVOLVER, KONEC VÍTE HNED,
ALE ZDE JE Z TOHO SVATBA JAKO MED.

VII.

VIII

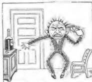

IX

X.

XI

XII

LÁSKA A REVOLVER, KONEC VÍTE HNED,
ALE ZDE JE Z TOHO SVATBA JAKO MED.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

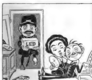

XVII.

XVIII.

LÁSKA A REVOLVER, KONEC VÍTE HNED,
ALE ZDE JE Z TOHO SVATBA JAKO MED.

XIX.

Není nad ochotu.

Panička: »Že máte milence? To vás nevezmu.«

Kuchtička: »No, no, milostpaní, vždyť já bych tu a tam také vařila to, na co by měl chuť milostpán.« *al.*

—

Pán: »Kdes byla tak dlouho s tím pivem?«

Služka: »I nikde! Vzala jsem ho naproti u »Janoušků« a běžím domů.«

Pán: »Je venku tma?«

Služka: »Jako v pytli, milostpane, V naší ulici nehoří už žádná lucerna, v »Dlouhé ulici« taky ani jedna — jen v »Doušově ulici« svítí jedna u kasáren.« *J. H.*

—

Zná to.

Dceruška (přiběhši na pole): »Tatínku, máte jít hned domů, mamince je špatně!«

Mladý hospodář (ke služce): »Tonka, běž honem pro bábu!« *Vb.*

—

Dušičková ballada.

Zní půlnoční už hodina,
a průvod duchů počíná:
jde zastřen každý v rubáši
a svíci zlehka povznáší.
Když poslední se v dveřích kmit,
a zavřel — venku zůstal žid.
A já, jak mám už ve zvyku,
dím: »Co tu děláš, Iciku?«
»Nic, phane, čekám v tento čas,
až průvod půjde zpátky zas.
Já nedržím sic na duchy,
však rád bych koupil »lajntuchy«;
a svíce — ty as nesplanou —
mně za babku se dostanou!« *—ka.*

—

Hostinský: »Jaký nápis dáti, aby táhl a bylo to něco nového?«

Vrchní: »Velkorestaurací je dost, co tak Grand-velkorestaurace?«

Hostinský: »Trefili! To zde dosud nebylo!« *Sl.*

—

- - - - Z KASÁRNY - - - -

Cvičící šikovatel: »Maršíren maršírt. Ajnc! Haalt! Které pak Siamské dvojče vykročilo oběma nohama najednou.« *—ig—*

Dáma: »Pane doktore, je pro děvčata těžší učit se jezdit na velocipedu či tančit?

Pán: »Je to asi stejné, ale těžší nade všecko je takové děvče, když se provdá, tomu jezdění na kole pak odnaučit!« *D.*

Zas je tu jaro. – – –

(Cyklistská).

Ó sestry, zas se jaro vrací,
zas budem, jezdit, panečku,
zas budem lidem pro legraci
se kutáleti s kopečků.

Zas budem v modré dálky spěti,
kde obzor plane do zlata,
a budem děti přejížděti
a baby, psy i housata. —*Ja*—

♣ ♣ ♣

Ta korunová měna!

A. »Dovolte, pane *B.*, jak jste dlouho ženat?«

B. »Já? Dva roky — či ne — čtyry roky. Či ne — přec jen dva roky! — člověk je s tou korunovou měnou celej popletenej!« *Ettur.*

—

On: »Smím vás doprovodit?«

Ona: »Ale vždyť vás, pane, ani neznám.«

On: »Nevadí, já vás také ne.« —*ch.*—

—

V aleji zamilovaných.

A. »Podívej se, jak ty švestky jsou už tady *zapáleny*.«

B. »Není divu, ty tady něco uvidí a uslyší!« —*trt.*—

—

Soudce: »Copak bys si zasloužil za tvé zločinství?«

Zločinec: »I rádo se stalo, vždyť já nic za to nežádám.« *J. Vl. J.*

—

Památný amulet.

A. »Co máš v tom amuletu?«

B. »Všecky vlasy, co jsem za svobody našel v polévkách!« *Vb.*

—

Dáma (v nádražní restauraci): »Je už pokladna otevřená, pane rado?«

Pan rada: »U mne bohužel ano. Už jsem opatřil 3 tucty pohledových lístků pro ženu a jídelní pro sebe.« *I.*

—

Zajisté.

Sara: »Ty bys bejt dát panu Pšatelesovi naši dcéru? Vždyť bankha, u které on je khasírem, šphatně prý si finančně stojí!«

Icik: »Tho je zrovna dhůkaz, že si dobře stojí finančně phan Pšateles.« *J. S.*

—

BÍLÁ PANÍ

ZE ZACHYCENÝCH DOPISŮ VYZRAZUJE ALFRED

I

Milostivý pane hrabě! Pánbůh požehnat mi ráčil na statcích a blahobytu. Byl jsem pouhý — jak to říci ušlechtile? I, což naplat — lidé říkávali, že jsem dohazovačem, a pro vtip zvali mne i „boží metlou". Nejdříve jsem dohazoval nějakou tu měrku polí, pazdernu, či pohodnici (doufám, pane hrabě, že to, co vám nyní v důvěrnosti pravím, navždy pohrobí se v kavalírských našich duších), později jsem dohazoval statky, dvorce, lány, panství, prodával jsem, vyměňoval, až jsem jednou spočet' kasu a zřel, že si mohu koupit nejen skvostný velkostatek, ale také urozenost, pěkný erb a zvučné jméno.

Dokud chodíval jsem světem
— teď už jenom jezdím čtyrmi —
říkali mi Lašťovička.
Za hranicí kdes mi dali
na uznání mojí práce,
zásluh mých a mého jmění
šlechtictví, a z Lašťovičky
stal jsem se dell'Astovici.
Všechno teď mám, statky, koně,
starý zámek, skvostné lesy,
lokaje tak znamenité,
že pro samou naškrobenost
skorem nemohou se hnouti,
správce můj je „von", a kuchař
pro svou domácnost si zjednal
francouzského kuchaře, jenž
dříve ve Vaší byl službě —
ale jedno přec mi schází:
nemám předků . . .
Dědeček můj
býval v naší obci drábem,
otec krejčoval, a matka
byla známou kořenářkou —
Co s tím?
Teď mne navštěvují
vzácní, urození páni,
a ti časem za hovoru
zmiňují se o svých předcích.
Doslechl jsem — bez urážky! —
že prý jste už s jměním v koncích,
proto, vzácný pane hrabě,
nabízím Vám tento obchod:
Prodejte mi svoje předky!
Jakýs professor mi řekl,
že prý máte skvostný archiv,
plný pergamenů, listin,
majestátů, výsad, erbů,
a že obrazárna Vašich
předků dosahuje k dobám
byzantským — já těmhle věcem
mnoho nerozumím, ale
chcete-li, mně prodejte to.
Souvislost těch předků s mými
pořídím si — nač by byli
genealogové v světě?
Za ten archiv, za ty předky
dám Vám, pane, krásný statek
s mlékárnou a lihovarem;
v hájku u dvora je pramen,
u něhož lze snadno zřídit
buďto železité lázně
či plavidlo pro dobytek.
O celém tom ujednání,
rozumí se, nezví nikdo,
zaručme si mlčelivost
oba kavalírským slovem.
Veleurozený pane,
jsem Váš přeoddaný sluha
Matteo dell' Astovici.

II.

Pane!
Je to pouhá caprice,
že chci Vaše přání splnit.
Kdypak chcete převzít archiv

s obrazárnou? Zrychlete to!
Dopište mi ještě, pane,
je-li na tom krásném statku,
který jste mi nabíd', také
bažantnice?

Hrabě Ubald.

III.

Vážený můj pane hrabě!
Vaši předci došli řádně,
jenom panu pradědovi
našemu (tak smím jej zváti
an jest nyní stejným právem
mým jak Vaším) poškrábal se
cestou nos. Já vydávám to
za jizvu, jíž stržil v bitvě
křižákův u Damietty.
Dal jsem všechny zavěsiti
v síni předků rodu svého,
obratný můj malíř přidal
k nim i další předky, kteří
přechodem jsou k mému rodu,
archiv uspořádán, zřízen,
upraven a preparován,
a jen jedno mi teď schází —
jenom se mi nevysmějte!
Procházím se síní předkův,
prohlížím si podobizny,
hledám rysy svojí tváře
v rysech na nich zobrazených,
dávám sobě předčítati
dokumenty, majestáty
z archivu — a přec mi stále
něco schází — nesmějte se!
Je to Vaše — bílá paní!
Ano, pane hrabě, vím, že
v rodu Vašem od staletí
zjevuje se bílá paní
pokaždé, když státi se má
důležitá změna v rodu.
Zdědil jsem již Vaše předky,
Vaše listy, pergameny,
nuže, vážený můj hrabě,
zaklínám Vás, prodejte mi
i svou bílou paní!
Dám Vám
za ni peněz, co jen chcete,
skoupím všechny Vaše směnky,
splatím všechny Vaše dluhy,
a až bílá paní prvně
se nám zjeví v našem zámku
věstíc změnu v rodu našem,
dám Vám ještě dvacet tisíc.
Odpovězte, pane hrabě,
záhy. Jsem Váš velký ctitel

Matteo dell' Astovici

IV.

Pane!
Vzal čert všechno! Vemte
si teď i tu bílou paní.
Výkaz platů věřitelům,
seznam vyplacených směnek
očekávám do měsíce.
Až se bílá paní zjeví,

račte ujednanou sumu
vyplatit mé přítelkyni,
primaballerině Astře
u baletu v residenci.
Buďte zdráv!
Váš
hrabě Ubald.

V.

I pro Pána, milý hrabě,
nevím, jak to vypovědět
už jsem viděl bílou paní!
Včera večer po desáté
šel jsem do síně svých předkův —
Podivného cos mne táhlo
k podobiznám otců, dědů,
k vážným tvářím prababiček,
ke stopám té slávy, jasu
rodu našeho. A jak tam
stojím v prostřed, zaplanuly
voskovice, rozsvícené
ve bronzových starých lustrech,
(svítím všudy elektřinou,
ale v síni, v které dřímá
sláva předků mých, se lépe
vyjímají voskovice),
jaksi zelenavě sálem,
zavál chlad, a z rámce, v němžto
visí obraz paní, která
v rodu Vašem obětavě
koná služby bílé paní,
postava se k zemi schvěla
v dlouhém, vleklém, mlžném rouchu.
Poznal jsem ji okamžitě:
Vaše — naše bílá paní.
Nedotýkajíc se země,
blíž a blíž se ke mně nesla,
lomíc rukama a lkajíc,
a když stála na tři kroky
ode mne, jí z kalných očí
slzy vyhrkly, a z bílých
retů ozvalo se: „Běda!"
Více nevím. Skácel jsem se,
nezvyklý těm bílým paním,
a když (dávno po půlnoci)
přišli komorníci, když mne
odnesli a probudili,
shledal jsem, že zatím vskutku
v rodu našem změna vzešla:
žena moje totiž zatím
utekla mi se šafářem.
Nu, což naplat! Bílá paní
osvědčila se, a dávám
současně své bance příkaz,
by tu ujednanou sumu
vyplatila slečně Astře.
Nota bene podotýkám,
že teď, zbaven milé ženy,
koupil bych i slečnu Astru
od Vás, roztomilý hrabě.
Co pak za ni chcete? Pište!
Ale jedno, pane hrabě,
— promiňte mi, bez urážky! —
mrzí mne. Ta bílá paní
vypadá teď strašně. Bělost
spadla s ní, a šaty, šláře
sežloutlé má, ucourané,
nabíraný límec splihlý,
rukavice, dříve bílé,
do hněda má ušpiněné,
sukni samá skvrna, šmouha —
Věru, ani nesluší se,
by ta bílá paní, která
slouží takovému rodu
jako je můj, zjevila se
— dost možná i před cizími —
v umouněné toiletě.
Co mám počít?
Jsem váš přítel
Matteo dell' Astovica.

VI.

Pane!
Dal jsem Vám své předky,
listiny své, celý archiv,
ba i bílou paní jsem si
utrh' od huby a poslal

sem ji na Váš zámek strašit —
snad bych dovedl i Astru
postoupit Vám, kdyby — žel mi! —
nebyla teď utekla mi
s bankéřem. (Ta bílá paní
věstila svým zjevem tenkrát
změnu také rodu mému!)
Že je tuze umouněna?
Inu ovšem, sloužila již
tři sta roků mému rodu,
věstíc vždycky vážné změny
— a těch změn se u nás dálo
hodně — a má vypadati
k vůli Vám teď jako kvítko?
Víte, když se nelíbí Vám,
dejte si ji, milý pane,
do chemické prádelny, tam
vyčistí ji jako novou
se zárukou!

A teď mi už
dejte pokoj!

Hrabě Uhald

P. S.
Na kolik pak procent byste
půjčil mizerných pár tisíc
na úpis a hypotheku?
Dám Vám do zástavy statek
s mlékárnou a lihovarem,
s malou železitou lázní,
s pěknou, dobrou bažantnicí.

Manžílek Bambulka: »Poslechněte, pane Šťovíčku, bude-li se vás moje stará snad ptát, kolik jich za večer vypiju, řekněte, že nic nesnesu.«

Hostinský: »To by mi nevěřila. Ona sama asi nejlépe ví že *snesete* tuze mnoho.« *D.*

—

Madla: »Není-liž to k zlosti?!«

Dadla: »Co pak?«

Madla: »Ale, tak drahou voňavkou se napustím a zrovna dnes každý druhý pán zde naříká si na rýmu, že nic necítí!« *—uj.*

—

Také pravda.

Učitel: »Tak mi, Ráčku, pověz, co je decilitr!«

Ráček: »To je takový malý plecháček!« *Těko.*

—

První chůva: »Moje paní zůstává nyní dlouho doma.«
Druhá: »To je zlé, že ano?«
Prvá: »Ne zlé, ale strašné je to. Musím stále míti to mrně na očích.« *—it—*

Karlíček: »Cože, k vám chodí ještě Mikuláš? A ty tomu věříš?«

Pepánek: »I toto, ale prosím tě, nechci kazit rodičům radost.« *r.*

Turista: »Člověče, touto předpotopní pistolí mě chcete nahnat strachu.«

Rošťák: »Chraň bůh, vzácný pane. Já vám ji jen ukazuju, abyste nahlédl, že se tahle zbraň pro můj obor nehodí, a abyste mi přispěl svojí tobolkou na nějakou moderní.« *D.*

A. »Proč jsi tak smuten?«

B. »Ech, dostal jsem od ženy k svátku domovní klíč.«

A. »Ale to je přece veselé.«

B. »Kdepak! Když nejde do zámku.«

—*ck.*—

Žena jako pravda zdá se býti pod závojem zajímavější. *St.*

K vůli dekoru.

Paní: »Tak vy tak, falešná osobo, dělat nástrahy mému muži a nechat se od něj objímat?!«

Komorná: »Ale to já dělám vše milostivé paní k vůli, aby lidé věděli, že milostpaní neměla tak špatné gusto.« *D.*

Hotelier: »Pro příští rok budu prosit zase o vzácnou návštěvu, vašnosti. Doufám že *nepadne* příjemný zdejší pobyt u nás v zapomenutí.«

Žídě: »Thateleben přijde, podaží-li se mu, že do thé doby zas šikovně *padne.*«

D.

Co je moc, to je moc!

I. kollega: »Že tě Amálka nechce? Máš přece zevnějšek, jmění i pevné postavení.«

II. kollega: »Považ! Ještě chce taky karakter!«

—*ta*

Člověk nerad odpouští hřích druhému, který sám páše. *St.*

»Ou, ou, bláznivá! Psu neutečeš, a mléko uteče«.

—*tt*—

PO LOPATĚ.

Lékař k starému pánovi: »Tak koukejte, tady vám ubylo za týden ze 96 kil 6 kilo.«

Žena kvapně: »To, mužíčku, abychom tu zůstali celou sezónu, ještě **15** neděl.«

—*trl*—

Ženich (k bratříčkovi své nastávající): »Jakž, Jirko, má tvá nejmladší sestřička Dadlinka už zoubky?«

Jirka: »Ale kde, až jí bude 25 let, dostane je jako tuhle Riči k Ježíšku.« —

—ck—

HUMORESKA OD ANT. NEČÁSKA.

ednou vypravoval mi tento příběh starý herec. Staří herci, fořti a vysloužilci mluví, jak známo, vždycky pravdu, i dlužno proto jim věřit. Prosím proto p. t. váženého čtenáře, aby mu uvěřil, jako jsem mu uvěřil já. Předkládám ho zde tak, jak slyšel jsem ho vyprávěti, nepřidávám ani neubírám ani tečky.

Do většího venkovského města přijela těkavá umělecká družina i rozbila svůj stan ve velkém zájezdním hostinci »u bílého velblouda«. Byl v tomto hostinci veliký sál, ve kterém měl své jeviště ochotnický spolek »Křástal«. Když ředitel s režisérem získali štací a prohlédli si nastávající revír svůj, zabručel ředitel spokojeně:

»No, myslím, že teď to bude obráceně proti bibli. Po sedmi suchých letech že přijdou úrodná!«

Režisér, komik společnosti, dodal k tomuto prorockému výkladu:

»Je nejvyšší čas! Naše obilnice aspoň jsou už čertovsky prázdné!«

Opravdu, milým artistům vedlo se na poslední štaci prahanebně. Stěží protloukli živobytí a sebrali tolik, že mohli odcestovati. Když odjížděli na velikém žebřiňáku na nádraží, vzdálené asi hodinu, tu jako exulanti na hranicích nehostinné země se obrátili za mýtem města a tragický hrdina společnosti, Květoslav Noha, jenž honosil se krásnou postavou, přímo ďábelským štěstím u ženských a velkolepou žízní, vztyčil se na bedně, ve které uloženy byly kostymy a rekvi-

sity některé, a zamával holí jako prorok, klnoucí hříšnému městu, a zvolal tragicky:

»S Bohem, krásné město! Kdo do tohohle psího hnízda zavandruje, to je už poslední vandr!«

Docílil tím znamenitého efektu, neboť všichni svorně mu přisvědčili posílajíce smůlu a hořící síru na malé městečko, jehož bodří usedlíci nezdáli se míti pro umění valného smyslu, na kočího, místního příslušníka, který vyndal po této kletbě z úst dýmku, zcela upřímně si odplivl a pronesl varovně k rozhořčenému, spravedlivým hněvem uchváceného tragédovi:

»Vašnosti, nekřičejí to tak nahlas, jsme ještě skoro ve městě! Kdyby jich někdo slyšel — no, vědí, tady jsou krobiáni!«

»Nu a co by se stalo?« otázal se sebevědomě umělec.

»To,« ušklíbl se komik, »že by mohla být komédie na rozloučenou, která

neboť po celé tři týdny, co zde trávil kočovný umělecký národ, zela divadelní místnost zoufalou prázdnotou, ačkoliv ředitel s komikem společností přímo závodili v rafinovanosti, s jakou vymýšleli lákavé tituly i podtituly pro své kusy. Leč všechno úsilí získati nějaký slušnější počet návštěvníků rozbíjelo se o tvrdou kůži milých šosáků, kteří spokojeně žili svému povolání, klidně kouřili a pili, zapomínajíce naprosto na osvěžení duchovní. Proto kletba, kterou pan Květoslav Noha, tragéd, s patřičným pathosem vychrlil na nehostinnou štaci, byla provázena živým souhlasem všech, až by měla konečně hodně diváků, a při které by bylo veselo všem, jen ne nám!«

Všichni se zasmáli hlasitě této připomínce, jen ředitel zahučel káravě: »Milý Květoslave Noho, máte více kuráže, než je potřebí!«

»Mám, mám! A měl bych jí ještě víc, kdybyste mi poskytl foršus, milý direktore!«

»Foršus, foršus! Člověče, vám se musí i ve spaní nezdát jiného než o foršusech. Co děláte s penězi? Vždyť jsem vám dal už včera ráno pět šestáků! To zas jste někde hejřil?«

Tragéd pohodil hrdě svou kučeravou hlavou a vypustil z úst se vznešenou nedbalostí:

»Člověk se přec musí representovat a ukázat těm hlupákům, že může žíti jako kníže i bez nich a dělat kavalíra!«

»Tihle tragédi jako tenoři neznají ceny peněz!« zaúpěl zcela zřetelně a upřímně direktor. »Ale abyste věděl, že jsem taky kavalír. Tu máte!«

Ředitel sáhl do kapsičky u červené vesty, velice cenné to části garderoby, neboť tvořila tato vesta při historických a výpravných hrách podstatnou část úboru katova, vylovil z ní pět šestáků a podal je panu Květoslavu Nohovi:

»Povídám, abyste věděl, že jsem kavalír. Hledejte velkomyslnějšího ředitele po všech vlastech československých!«

Květoslav Noha přijal značnou tuto sumu, zastrčil do kapsy a zvolal s upřímným nadšením:

»Ať žije náš milý direktor!«

»Ať žije!« zahlaholilo to jako mocná ozvěna sborem.

Za smíchu a vtipu, neboť je to jediné koření, kterým lze ošklivé situace učiniti trochu snesitelnými, vůz dojel na nádraží, a odtud s parním ořem nastoupila naše umělecká družina pouť k lákavým modrým břehům zaslíbené země, jak příští štaci nazval direktor.

II.

»U bílého velblouda« nastal nyní hotový státní převrat. Zájezdní ten hostinec, zvyklý vídati klidné tváře usedlíků z města i blízkého venkova, teď oživl čipernou obcí kněží i kněžek Thaliiných. Čítali dohromady i s napovědou deset osob, ale vybraných sil, z nichž každé bylo hračkou v případě potřeby hráti dvě až tři role v jednom představení. Dlužno doznati, že této schopnosti bylo a musilo býti často použito zejména při kusech výpravnějších. Město skutečně slibovalo slušnou štaci. Byly tam dvě střední školy, dosti úřednictva i vojenská posádka, vesměs to vrstvy, ze kterých sestává jádro divadelního obecenstva ve venkovských městech. Ředitel byl proto nejlepší mysli. V sobotu přijeli a v neděli, tento »divadelní den«, zejména na venkově, zahájeny hry představením »U sedmi ďáblů v pekelné sluji, aneb: Útrapy chudého sličného sirotka«.

Panečku, to byl titul! Ono se řekne titul! Ale on není titul jako titul. Tenhle musil tahati polomrtvé z postelí a lákati do divadla. Však také odměnil ředitel geniálního původce tohoto titulu, komika společnosti, nejvyšším uznáním, jehož viditelným znamením byla viržinka. Tituly táhnou! Bohužel, že ne vždycky.

Truchlivou tuto pravdu zakusili i milí naši umělci, neboť v neděli večer, v ten večer s takovým napjetím očekávaný, kdo nepřišel — bylo milé obecenstvo. Nepřišli ani občané, ani vojáci ani studenti. Krátce, sál »u bílého velblouda« poskytoval pohled ještě kormutlivější a pustější prázdnoty, než bývalo na minulé štaci, neboť tento sál byl ještě větší i spotřeboval více obecenstva a — světla, které musilo se platiti hotově a napřed. A tak výnos představení prvního: »U sedmi ďáblů v pekelné sluji, aneb: Útrapy chudého sličného sirotka« sotva že obnášel tolik, kolik stálo osvětlení sálu. Direktor se zasmušilým čelem stál po představení mezi kulisami.

»Hrome,« řekl komikovi, »vy jste to přec jen ještě dost nenarafičil!«

Komik odsekl:

»Bodejť! Co ještě se má na ceduli napsat? Snad ne, že některého z nás na jevišti veritábl budou věšet?«

Za nimi stál hospodský. Zaslechnuv jejich rozmluvu, podotkl:

»A kdyby tam napsali co chtěli, lidé do divadla teď nebudou chodit!«

Ředitel vypoulil oči s otázkou:

»A proč? Což pak tady lidé nechodí vůbec do divadla?«

»Arci že chodí!« vykládal hospodský. »Ale teď právě ne!«

»A proč?«

»Protože stůně pan ředitel Miksánek!«

»A co je s panem ředitelem Miksánkem?« pln úžasu ptal se ředitel. Bylo mu divno, že by k vůli nemoci jednoho člověka celé město si ukládalo jakýsi obecní smutek.

»Pan ředitel Miksánek je tuze hodný, šlechetný pán,« vysvětloval hostinský, »a těší se tady nesmírné úctě a lásce!«

Když hospodský po tomto vysvětlení odešel, ředitel potřásl prudce hlavou a zavrčel nevrle:

»Bodejť! Snad je ten pan Miksánek opravdu tuze hodný, šlechetný pán, ale nám ho, toho tuze hodného, šlechetného pana ředitele Miksánka byl dlužen sám čert!«

A toho večera umělecká družina lehala s nejmrzutějším zklamáním. Když se rozcházela, tu tragéd, pan Květoslav Noha, položil svou heroickou ruku řediteli na rameno a pronesl tuto skeptickou větu:

»Mně se zdá, fotrle, že kapitálně jste se ráčil napáliti, a že ta vaše zaslíbená země moc strdi a mléka nám nedá!«

Opravdu, zdálo se, že milý pan Květoslav Noha má pravdu. »Zaslíbená země« při vstupu do ní ukazovala vyhlídky málo radostné!

III.

Málo potěšitelná předpověď docházela skutečně potvrzení až příliš žalostného. Den za dnem vymýšleny lákavější tituly i podtituly, ale sál »u bílého velblouda« honosil se stále stejnou prázdnotou, neboť ředitel pan Miksánek stále byl nemocen, ba bylo čím dál hůř, a celé město i okolí nemluvilo o ničem než o nemoci tohoto muže. Kdo byl tento pan Miksánek? Byl to starý už pán, svobodný, vysloužilý ředitel panství kteréhos bohatého šlechtice. Dovedl v tom dobře chodit i nahrabal si krásné jmění, které při osobní jeho skromnosti stále rostlo. Ale pan ředitel Miksánek nebyl z lidí, kteří lakotí k vůli lakotě. On šetřil na sobě, aby tím více mohl pomáhati jiným. Krátce pan ředitel Miksánek byl lidumil, kterého zbožňovalo celé město i okolí. Městu vystavěl chudobinec, dal velkou sumu na místní sirotky, a školní chudá mládež měla v něm laskavého štědrého otce. Velmi často objevoval se u soudů a dražeb. Byl-li na bubnu stateček nebo chalupa, po kterém vztahovala se lačná vydřidušská ruka židovského věřitele a lichváře, ředitel Miksánek jistě ho přeplatil a usedlost za nejmírnějších podmínek prodal původním majitelům. Nesčetně mnoho lidí a rodin vytrhl ze záhuby i zdál se býti jedním z těch vzácných lidí, jichž jedinou radostí a krásnou vášní jest — dělati radost jiným. Proto úcta, kterou chovali všichni k tomuto muži, byla

rovna přímo zbožňování, a jeho osud budil všeobecnou účast a tvořil osu i vyčerpával celý zájem ve městě, neboť nikdo o jiném nemluvil, na jiného nemyslil, a divadelní sál zíval děsnou prázdnotou, ačkoli ředitel společnosti zredukoval počet představení na tři v týdnu.

»Tohle přece jen je k zbláznění!« zuřil ředitel.

Ale mohl zuřiti jakkoli, na věci tím ničeho nezměnil. Byl přímo zoufalý.

»Kdyby,« pravil, »pán Bůh dal, a ten člověk se buď pozdravil nebo už konečně umřel!«

Je těžko říci, jaké lásce se milý direktor těšil u nebes Pána, ale patrně dosti značné, neboť jednoho jitra bylo přání jeho vyplněno. Po městě i okolí tohoto jitra se roznesla zpráva, že pan ředitel Miksánek je mrtev. Skutečně, bylo tomu tak. Novina ta zalomcovala celým městem. Místní časopis »Bič« přinesl ve zvláštním čísle s černou obrubou životopis zesnulého i vřelý nadšený článek, ve kterém velebil vzácné vlastnosti nebožtíkovy. Hned za tímto úvodním článkem bylo provolání městské rady, která svolala hned zvláštní schůzi, ze které vydáno provolání k obyvatelstvu, by uctilo památku velkého a šlechetného lidumila hojnou účastí na pohřbu a na důkaz své úcty by po čtrnáct dnů se zdrželo všech radovánek a zábav.

Když přečetli naši artisté tuto poslední větu, svěsili hlavu a z úst direktorových vyplynulo malomyslně:

»Teď jsme teprve umyti!«

Nastalo ticho, neboť všichni, jak tu byli, chápali pravdivost těchto slov. Za chvíli vyskočil náhle starý komik se zářícíma očima:

»Mám nápad!« zvolal jako u vytržení.

Všichni se naň podívali tázavě a se rtů všech splynulo:

»Ven s ním!«

»Holečku, to nejde jen tak. O tom se musíme předběžně uradit s ředitelem!«

Když pak osaměli, vytáhl čiperný umělec z bedny na jevišti jakýsi velký rukopis a položil ho před ředitele. Na tváři ředitelově rozhostil se výraz zklamání. Zabručel nevlídně:

»To je ta vaše slátanina! Co s tím chcete?«

»Udělat několik vyprodaných domů!«

Ředitel svraštil čelo a zahoukl přímo zuřivě:

»S tímhle plné domy a tady?«

»Právě tady!« řekl vážně komik. A v jeho očích se cosi potměšilého zablýsklo.

»Jděte se, prosím vás, oběsit, nebo vás dám zavřít do blázince!«

Leč milý humorista neměl chuti hned tak ustoupiti. Poznamenal zlomyslně:

»No, milý direktore, slátaninou to zrovna nemusíte jme-

novat. Byl byste rád, kdybyste něco takového svedl!«

Náš komik byl totiž také činným na poli dramatické literatury. Velký rukopis totiž byla jeho vlastní práce, velkolepá, jak autor ujišťoval, fraška se zpěvy a s předehrou. Bohužel nespatřila dosud světla lamp na jevišti, neboť ředitel měl více důvěry k hereckým schopnostem autorovým než jeho básnickému talentu. Proto odmítl úsečně autora frašky i se zpěvy málo lichotivou poznámkou:

»Myslil jsem, že máte rozumnější nápady. Co s tímhle chcete?«

»Už jsem řekl. Dělat plné domy. Dejte si říci. Poslyšte —«

Rozhlédl se opatrně a nakloniv se k řediteli jal se mu, živě gestikuluje, cosi tichým hlasem vykládati. Na tváři ředitelově jevil se nyní zřetelný úžas i překvapení, jemuž dal také hned průchod:

»Co vás to napadá, člověče! Mohl by být skandál!«

»Jaký skandál? Ten nápad není zlý přece, co?«

»No zlý není, je — je přímo originální, ale já se bojím!« bránil se.

»A proč, proč?« dotíral bojovně autor velké frašky. »Uvidíte, že bude nabito. Co! Za živa pomohl tolika lidem, proč by po smrti nepomohl nám taky jednou?«

Ředitel vstal a jal se přecházeti. Bojoval duševní boj. Pak počítal na knoflících: »Mám, nemám, mám — mám!«

Pak konečně po krátkém váhání řekl:

»Budiž! Odpusť nám to pán Bůh i nebožtík pan ředitel Miksánek!«

»Výborně!« zatleskal vítězně komik. »A teď hned rozdat role. Za čtyry dny to je nastudováno!«

IV.

V sále »u bílého velblouda« započaly zkoušky na velkou frašku se zpěvy a předehrou a za čtyry dny, dva dny po pohřbu lidumila objevily se na rozích ve městě veliké plakáty s hlavičkou:

Titul i jméno autora vytištěny palcovými písmenami, dole pak na ceduli byla připojena tato douška: »Velectění! Práce tato pochází z pozůstalosti zesnulého právě šlechetného lidumila p. ředitele K. Miksánka, který v prázdných chvílích zabýval se i literaturou. Arciť, jeho skromnosť bránila mu, aby vystupoval na veřejnost. Dostalo se nám vzácné té památky, i není nyní již příčiny proč neukázati ji obecenstvu. Doufáme naopak, že se tím jen zavděčíme všem, kdož měli příležitosť vzácného toho muže znáti!«

Dlužno doznati, že cedule vykonala svou povinnost a milý komik dostal za název lákavý dvojnásobný

honorář, dvě viržinky. Sál »u bílého velblouda« byl jako nacvokovaný obecenstvem, jež výborně se bavilo.

»Kdo by to byl řekl!« ulevovali si. »Takový vážný pán a takový čtverák!«

Kus měl, dík autoru, senzační úspěch. Třikrát byl ještě opakován, vždycky při plném domě. Po třetím opakování zastavil šťastný původce tohoto nápadu ředitele:

»Tak co, měl jsem pravdu, že uděláme plné domy?«

»Byl to výborný nápad!« potakoval ředitel. »Ale zdá se mi, drahý příteli, že máme nejvyšší čas, abychom zmizeli odtud! Kdyby to prasklo —«

Náhled tento uznán za zcela správný. Společnost za tři dny odcestovala — hodně daleko. Měla peněz dost, mohla odjet proto hodně daleko. Když odjížděli, poznamenal ještě direktor:

»Skutečně hodný pán, ten pan ředitel Miksánek! Pomohl mnohým lidem, nu, a nám taky!«

Veselá družina projíždí jistě ještě dosud kraje československé. Hraje-li dosud výbornou frašku se zpěvy, nevíme. Na první štaci aspoň byla fraška hanebně vypískána.

»Ta musí mít své obecenstvo!« omlouval porážku komik.

»A především svého autora!« opravil ho ředitel.

Fraška zmizela zase v bedně, odkud byla kdysi vytažena. Nehraje se, leda by zase přišla do města, kde slavila kdysi takové triumfy při vyprodaných domech. Ale to stane se sotva, neboť ředitel společnosti škrtl toto město naprosto ze seznamu štací, které navštěvuje, neboť, jak řekl rozšafný a prozíravý ten direktor:

»Čert nikdy nespí!«

= To známe, hehé! = =

Starostlivý otec: »Dovolte, mladý pane, to oblékání kožichů známe. To se pomáhá.

pomahá, blíž a blíž, až je z toho najednou tajná hubička. To známe, všecko jsme to prodělali. Pomohu Anděl sám, s dovolením tento — — —

To známe, hehé!

Je trochu těsný ten kožíšek, ale teploučký, hehé — — —

Tak, a jdeme, to známe! Hehé!

ŠPATNÉ ZNAMENÍ

Pán: »Jak myslíte, že je slečna Peroutková již stará?«

Dáma: »Těžko hádat. Ale v každém případě je již tak stará, že se jí počíná říkat: »Ale, slečno Peroutková, vy dnes vypadáte jako růžička!« *D.*

Dobrá vodička.

»Pane doktore, dejte mi vodičku na odstranění lupů ve vlasech.«

»Zde. Přiložit obvin a nechat týden na hlavě.«

(Po týdnu.) »Pane doktore, jdu platit. Děkuji za radu.«

»Pomohla?«

»Pomohla.«

»Lupy tedy nemáte?«

»Nemám a . . .«

»A —?«

»Vlasy taky ne.«

— *—trł—*

»Kdo byl sv. Pavel?« byl tázán chlapec jeden ve škole. Hošík mlčel, a p. katecheta, chtěje pomoci:

»A — Ap — Ap« —

»Apatykář,« zvolal konečně chlapec.

— *J. Vl. J.*

MODRÁ KREV. *Parvenu*: »Jaké to máte skvrny zde na podlaze?«
Ona: »Pradlena vysypala trochu šmolky.«
On: »Ach, myslil jsem, že jsi se řízla do prstu.«
—*cka*—

Na kluzišti.

A.: »Tos měl vidět. S jednou slečnou probořil se tu led, ale mladý muž, bruslící za ní projevil tolik duchapřítomnosti, že ji v tom okamžiku vytáh'.«

B.: »To nazýváš duchapřítomností? Což jestli si ji následkem toho vezme?!«

— *J. S.*

Soudce: »Doufám, že se teď polepšíte a že jste tu byl naposled a že vás, již neuvidím!«

Zloděj: »Cožpak, vašnosti, půjdou odsud *brzy* pryč?« *Vb.*

—

Paní: »Ale bože, Marjáno, nešikovná osobo, vylila jste zas celou láhev petroleje v předsíni na koberec.«

Služka: »Ale milostpaní, byl to jen sprostý petrolej, ne salonní.« *—D—*

—

(K vedlejšímu obrázku):

SEN O POMSTĚ. - -

Zvěrolékař p. Tuhý pronásledoval místní P. T. psy, čubky a pejsánky tím, že bez vážnějšího důvodu často nakázal cestou úřední, aby všem psům v městě zavěsily se náhubky na dva i tři měsíce.

Račte povážiti, jaký povstal poplach a nářek, po každém takovém nařízení tuhé instance mezi psí intelligencí, jež nemohla nyní ani pohodlně zívnouti, ani na měsíc vesele si štěknouti, ani pořádně patník olizovati. Inspektorovic Amidór s indignací stěžoval si na ten »úkaz« důchodňovic Belle, a doktorovic Allegro nemohl více poštmistrovic Filínce city své plnou hubou projevovati. Psí honorace s náležitým despektem mručela a vrčela na zvěrolékaře Tuhého, kdekoli se objevil, a z té duše si přála, aby z vyšší instance místo úředního nosu dostalo se mu také pořádného náhubku na dva, tři měsíce,

kterýžto libý sen
je tuto znázorněn. *Ettur.*

—

Milčin žal.

Vstříc jsem milce spěchal,
prosil v lásky ždání:
»Jediný jen pohled,
jedno pousmání.«

Milka ale chladně
zaměřila domů.
»Pověz, drahá, jak mám
rozumět já tomu?

Chceš mě náhle trápit
chladem, pýchou, vzdorem?«
Milka těžce vzdychla,
zaslzela skorem.

Hlas jí náhle přešel
do plačtivé noty:
»Nezlob se, mě hrozně
tlačí nové boty.« *K. Karsem.*

—

Když si náš dědeček babičku bral.

Nedočkavě — dobyto již bylo,
lístky drobné jsme si psávali,
do „stammbuchu" veršíky až mnoho
skládal jsem jí, vtisknul z pozdálí.

Ona zase vyšila mi v noci
krásnou stuhu k mojí kytaře,
a já hrál a blouznil, bez pomoci
tonu v lásce, jak luh na jaře.

Později jsme i v parku se již střetli,
hubičku jsem tu tam ulovil,
když jsem viděl kmitnout se šat světlý,
jakby anděl zář to kolem lil.

Ale běda! Často s bolem v líci
stávali jsme, pohlíželi v zem:
Přísnému jak otci jen to říci,
že my dva se vroucně milujem?

Terezka se bála a já taky,
na ty oči mysle pichlavé,
na to čelo, obtěžkané mraky —
spustí příval — láska odplave!

Stokráte již chtěl jsem v kanceláři,
když jsem spisy na stolek mu klad',
padnout k nohám mu a úzkost v tváři,
zašeptati: Terezku mám rád!

Ale jak ty oči na mě zvedl,
ústa moje němá, zavřena,
cítil jsem jen, jak jsem na smrt zbledl
a jak se mi třesou kolena.

Jednou, když jsem opisoval krásně
pro Terezku písmem ozdobným
právě strofu milostné své básně,
lekl jsem se, dopisuje rým.

Přistoup' ke mně jako z nenadání.
Napíšou — řek' — Bericht o moru,
záležet si dají na tom psaní,
guberniu jde to nahoru!

Jak jste se s bábou seznámili?
ptali jsme se jednou dědečka.
Dědek šňup' a zamyslil se chvíli,
usmál se a řek': „Tys všetečka!"

Vzpomínky však sladké, dávnoleté
táhly mu již šedou pod skrání:
„Inu, třeba — když to vědět chcete —
je to příběh věru k zasmání.

Praktikantem byl jsem na ouřadě,
švarný jinoch jako tuhle ten,
vypsat všecko znal jsem v pěkné sadě,
pan vrchní byl se mnou spokojen.

Suchý byl a velký jako hora,
přísnosti tvář měl až škaredou,
mě však chválil: „I na direktora
s krásným písmem svým to přivedou!"

Ach, kdyby byl přísný vrchní věděl,
že tím písmem, líče ples i žal,
Terezce jsem jeho pár již neděl
v srdéčko se tajně dobývat.

Třásl jsem se, aby opis písně
nezahlédl, nechyť bez citu,
ale ne, jen pohléď na mě přísně
a řek': „Rajnšrift ve dvě do bytu!"

Věru, ďábla jen to byla metla,
ach, kdo muka moje vylíčí?
psát jsem měl, co láska v srdci kvetla,
o nákaze jakés dobytčí.

Lásky anděl bděl však, níž se chýle,
po papíře lítal jen můj brk,
že mi k písni zbyla ještě chvíle,
než stroj hodin starý k druhé hrk'.

A teď spis měl k vrchnímu jsem nésti,
srdce tlouklo mocně v hrudi mi;
Teréz mně šla otevřít, ó, štěstí!
nuž, ven rychle s verši sladkými!

Strčil jsem jí list — ó, kéž jsme sami! —
a již v síň jsem ku vrchnímu vklouz',
Bericht vytáh,' podal s úklonami,
vrchní čeť a hladil dlouhý vous.

Hlavou kýval: „Inu, vše je pěkné! —
řekl pak po trapné chvílence —
ale, co as gubernium řekne
téhle jejich divné července?"

„Poslechnou jen: Červená se v kráse
ve tvařince tvojí ruměnec,
červánkem, ach, nebeským mně zdá se,
Teréz, pleťme květy na věnec!"

Kriste Pane! — listy jsem si spletl,
dívka Bericht, báseň v rukou svých
drží vrchní. Ten se protáh', vmetl
do tváří mi ďábelský svůj smích.

Na kolena paď jsem, jist už lekce,
vyznal lásku vzešlou potají,
že radš umřít... — „Vstanou! — řek' dost měkce,
umírání ještě nechají!"

„Ad acta" to dají prozatímně,
Terezka i oni mají čas,
a až správcem budou letos v zimě,
dáme si to „priorovat" zas.

A teď jdou a Terezce jen řeknou,
tenhle Bericht že jí posílám,
ona ať dá svou mi báseň pěknou —
a hned přijdou zas — sic půjdu sám!" — —

Dědek umlk', myslí nazpět letí ...
Babička v tom vchází v čepečku.
Prstem hrozí: „Že se ti chce děti
tímhle kazit, dědě — dědečku!"

Ant. Klášterský.

U optika.

Optik: »Tuhle tou kůžičkou vytírejte často skla vašemu starému.«

Tetka: »Nechaj' si tu kůžičku, já mu *vytřu* zrak bez ní!« *Vb.*

Žebračka (o zdávaní v kostele): »Dají pozor, kdo dřív klekne, ten bude v manželství poslouchat.«

Žebrák: »Taky tomu věřejí? Klekne 'dycky dřív nedočkavá už nevěsta, a přece poslouchá pak 'dycky ženich!« *J. S.*

On: »Konečně sami, drahá Hermíno. Ani nevíš, jak jsem se na to těšil.«

Ona: »Také já se toho okamžiku nemohla dočkat.«

On: »Opravdu?«

Ona: »Ano, abych ti mohla, ty pokrytče, náležitě vycinkat za to, že jsi si mnohem více všímal družiček než mne.«

Učitel: »Voda se tedy vypařuje. Znáš něco jiného, co se vypařuje, Kolího?«

Žák: »Prase.« *J. H*

»Ale muži, co tě napadá dítěti dávat slanečka.«

»I mlč, vždyť je to mléčný!« —*uf.*

Jednou ryc, podruhé nic.

Učitel (týden před posvícením): »Matko, copak váš hoch nechodí do školy?«

Matka: »Až po posvícení, pane učitel. Nemáme co do huby.«

Učitel (týden po posvícení): »Tak, jak pak, matko?«

Matka: »A eště nemůže, tuze ho teď bolí žaludek.« —*trt*—

O modrém pondělku.

Mistr: »Copak je to za pořádek, Martine! Pustil jsem vás na *půl hodiny* z práce a vy mi zůstanete venku celé půldne.«

Martin: »Nu, já myslím, pane mistře, že podruhé tak *na minutu* koukat nemusíte.«

Mistr: »Nebudu, ne, Martine, po druhé vás v takovém pádu pustím z práce *na hodinu*.« *D*

PROČ BANKÉŘ ZAMRZLA OBRAZ NEKOUPIL

Bankéř (dívaje se mistru Štětičkovi přes rameno): »Opravdu, velkolepé, nádherné. Jsem nadšen. Ještě poslední rys štětce, a zaplatím vám za obraz, co požádáte.«

PROČ BANKÉŘ ZAMRZLA OBRAZ NEKOUPIL.

Štětička (radostně se obrátiv): »Opravdu, vzácný pane!«

Bankéř (zuřivě na odchodu): »Taková mazanina!« —*Pr*—

(K vedlejšímu obrázku):

První krdva: »Bú, pukla bych! Právě jsem slyšela selku, jak četla nahlas tržní zprávy. Takové srdce rvoucí podrobnosti o cenách kýt, bůčků, kolínek, jazyků, jater, ledvinek . . .«

Druhá: »Ano, ano, časopisy jsou den ode dne senzačnější«. —*tt*—

Poručík od dragonů prodal svého koně a stržené peníze ještě téhož dne prohrál. Když potom přišel domů, pravil svému sluhovi:

»Šourku, slyšíš, kůň je pryč a peníze taky, co budem teď dělat?«

Sluha: »Dáme se, pane lajtnant, přeložit k infanterii.« *D.*

V roztržitosti.

A. »Slyšel jste, že Hnilička nad svým úpadkem zcela ztratil hlavu?«

B. »Ubožák, a ještě včera koupil si nový klobouk!« —*ig.*

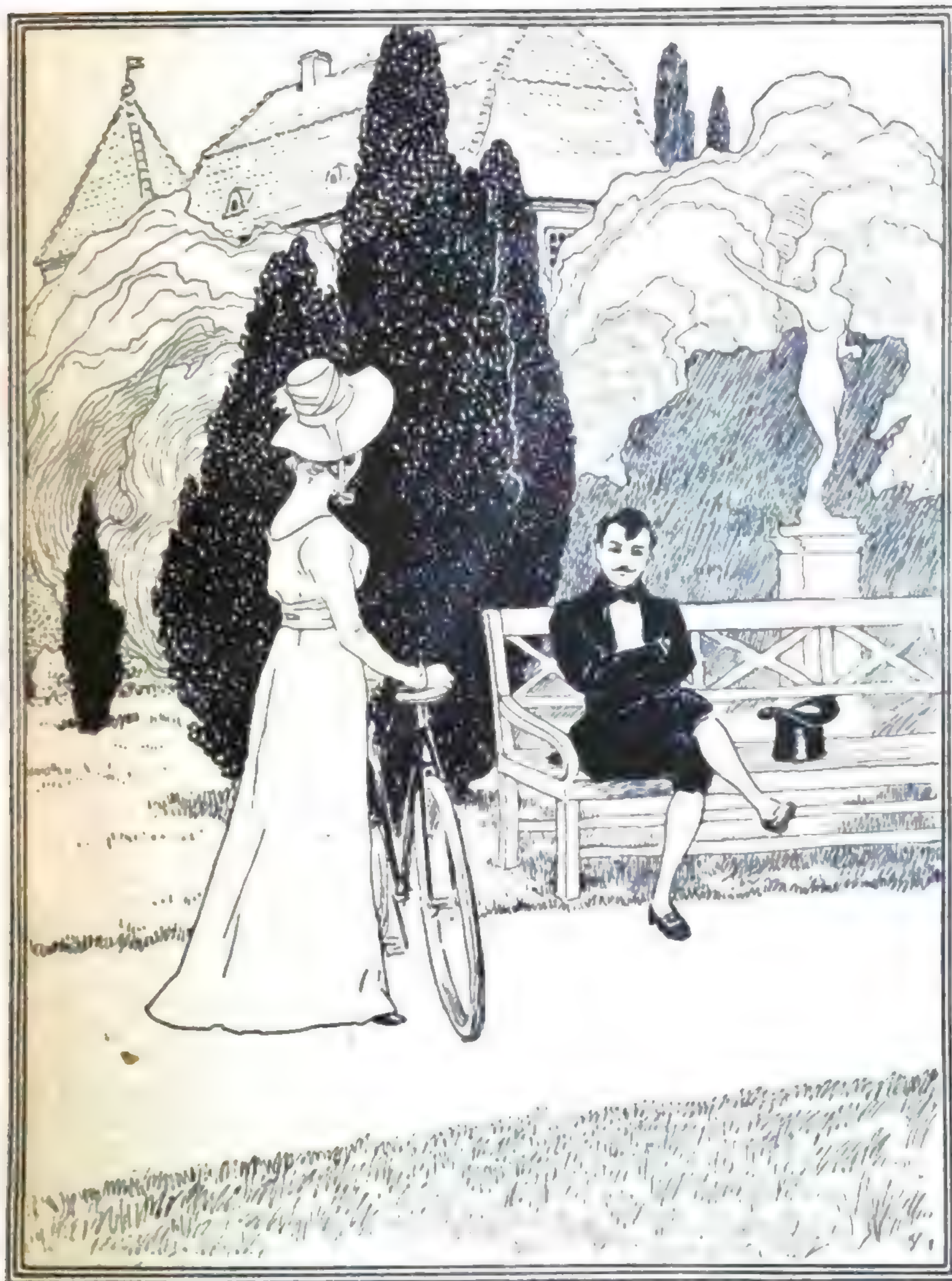

»Ty chceš, abych se učila nyní, když umím jezdit na velocipedu, sama vařit, muži, ale to není žádná maličkost; uvidíš, že při plotně moc zhubnu.«

»Nic si z toho nedělej, ženuško, já při tom tvém vaření nápodobně.« *D.*

Vzor průvodního listu.

Poněvádž představený není doma, jel na trh se dvouma pacholkamá, tak já pan rada vysvědčuju tímto listem, že na tomto papíru jedou dva a valach do Miliska pro hrách, oba velky, jeden je žid Eliáš a druhej Honza Veverku, valach jeho má tři nohy a jednu bílou a sám je braun, a nebudeli moct koupit v Milisku tak může všady vokolo. Lhuta je dokud nepřijedou domu, někdy k šábesu.

Vod pana rady v N.... dne 23. března. *J. VI. J.*

—

Učitel: »My známe dva druhy slonů a to — nu, Pazdero, když se hlásíš.«

Žák: »Náš Mates psal z vojny domů, že mu jednou kaprál řekl, že je titulár-slon, a podruhé, že je virklich-slon.« *J. H.*

—

O SYLVESTRU - - - -

Žalářník: »Víte, že je dnes tak slavný den, dám vám dva džbány vody místo jednoho.« *—a—*

Píseň

Na zahrádce na růžičce
puči mladé lupeny,
a mně vadne, opadává
můj věneček zelený.

Neplač, milá, nenaříkej,
to už vínků osud jest:
na mém srdci, věrném srdci
budeš dál jak růže kvést. *Rubin.*

—

Při zkoušce z náboženství.

Katecheta: »Mrňásku, vypravuj dál o Kainovi!«

Mrňásek: »Pán Bůh ptal se Kaina: »Kde je tvůj bratr?« Kain povídal: »Cák já ho vartuju?« *Vb.*

—

MEZI PTÁKY.

První papoušek: »Mluvíte již dlouho po lidsku?«

Druhý: »Ale jen měsíc. Ale za tu dobu rozvedl jsem svého pána už s veškerým jeho příbuzenstvem.« *—u—*

Životopis dvou hrdinných punčoch.

Čte se jako humoreska

Napsal Fr. Flos.

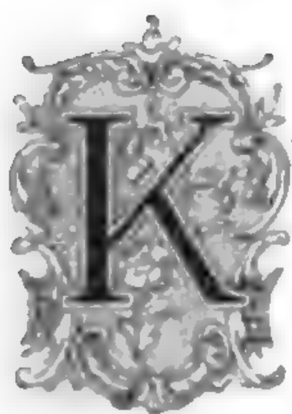

dykoliv se na ten milý boží svět dívám, vrtá mně vždy mozkem, proč lidé svá sídla v tak různá místa rozhodili. Že sedají při řekách a v rovinách, tomu se nedivím, ale proč lezou do lesů, do močálů, do hor, ba i do moře, to je prapodivné. Tak ku příkladu tuhle ty Kasaličky! Vylezou si pěkně na samý vrchol jílovitého kopce, buď ze samé pýchy, anebo proto, aby byly blíže sluníčka, ale za to jest v nich o vodu zle, kdežto Proutenice sedly do širokého úvalu k samému potoku, tak že mají vodu i v botách.

Potok ten vlastně nemá ani jména, jest to pouhý výtok tří rybníků nad sebou položených a po krátkém toku mizí v náručí Labe.

Prouteničtí posmívají se Kasaličkám, že mají pořád vyschlo jako muzikant v hrdle, a Kasaličtí nazývají proutenické občany »žmachy«.

Při velkém větru uvazují prý v Kasaličkách baráky ke třem topolům, které trčí na vrcholu jílovitého kopce jako řídký chochol, aby jich vítr neodnesl, za to prý prouteničtí, i když jdou spat, navazují si na krky nafouklé vepřové měchýře, aby se nepotopili jako německé myši, neboť kdyby »Bulhar« (největší rybník zrovna

nade vsí) protrhl hrázi, neutekla by ani noha.

Tak se sousedé vzájemně častují, ale jinak žijí v míru a pokoji. Kasaličtí i prouteničtí občané zvykli svému okolí. Narodí-li se v Kasaličkách dítě, hodí je rodiče na střechu, v Proutenicích v podobném případě položí nemluvně do potoka. Nevezme-li prvního vítr a druhého voda, jsou rodiče bez starosti; pak již vydrží. —

V těchto počestných sousedních obcích narodili se v letech padesátých dva chlapci, kteří přečkavše první zkoušku o bytí či nebytí, prospívali věkem i tělem k radosti svých rodičů, a ježto jejich dětství bylo pohříchu neodpustitelnou lhostejností provázeno, nedochovalo se zvědavému potomstvu nijakých bližších zpráv, až teprve v jejich věk chlapecký stříklo trochu světla, a proto nezbývá kronikáři, než od této mnohoslibné a přípravné doby počíti jejich životopis.

* * *

Jmenovali se Fanda a Tonda. Fanda byl Kasalický, Tonda Proutenický.

V Kasaličkách není školy, za to proutenická alma mater vítá a odkájí mlékem moudrosti občánky po vědách prahnoucí bez rozdílu pohlaví i příslušnosti s dojemnou nestranností.

Tímto způsobem se svazky mezi oběma dědinami utužují, přátelství se obrozuje, a několik vášnivých lásek, které v krisi před rozličnými divokými kotrmelci ždánický pan páter štolou zachránil, vzalo zde svůj první počátek.

Povrchní pozorovatel by krátce řekl, že lžu, a poukázal by na strašlivé a líté půtky, při kterých lítají hroudy, kamení, nebo sněhové koule (podle počasí a okolností), jež mládež obou dědin skoro přes den svádí, ale to vše jsou pouhé kvasnice a pouhý cvik. Vespod jsou jednolití, což se nejlépe ukáže při muzice ve Ždánicích nebo na Kocandě; tam bojují prouteničtí s kasalickými vždy v jednom šiku, pod jedním praporem.

Však zářivým vzorem věrného přátelství byli Fanda s Tondou. Tonda byl z chalupy, Fanda byl syn krejčíka, který prý šil kalhoty na hastrmany a za svého živobytí odvážil se jen jedenkrát na šosatý kabát, ale nemoha docíliti u obou šosů stejné délky, ustřihoval a ustřihoval, až mu zbyla v ruce pouze kazajka, a tak při těch kazajkách a »špenzlech« již zůstal.

Tonda musel pásávati nad »Bulharem« krávy, při čemž mu bývalo velice teskno. Prosím vás, má-li takový mladý člověk ležeti hodinu na břiše, dívati se do drnu nebo do strniště, vykřiknouti ob čas »hé, čouda, jest-li já vstanu —« anebo »lucháaa — luchaaá — ty mlsoto, že ti dám hlavu k noze!» a pak se převaliti na znak a dívati se zase hodinu na letící chuchvaly bílých oblaků všelijak se protahujících a pitvořících — není divu, když na takového mladého muže padne tesknota, že by raději se světa utek'.

Ale když byl Fanda s ním, ó Bože, to bylo něco zcela jiného. To hnali až za Cibulku (druhý rybník) k silnici a čekali na formany.

»Jedeéé, jedeé,« zahoukl Fanda stoje na záhybu silnice, a když forman skutečně přijel, obskakovali ho kluci tak dlouho a žadonili, až jim dal ně-

kolik sirek. Vápeníci z Podola dávali po jedné, ale tabáčník — ten dal třeba půl balíčku, jenže jezdil ze Sedlce jen jednou týdně.

Když byly sirky, byl blahobyt. Pekly se brambory, a když se oba labužníci najedli, vyrobil Tonda grošovkou z řípy dýmku pro sebe a svého přítele; z lodyhy čekanky uřízl troubel, zatím co Fanda skočil do bramborových natí pro tabák.

Připálili si žhavým uhlem a ačkoliv štiplavý dým strašlivě pálil jazyky, pochvalovali si mladí gourmandi a prohlíželi, jak se jim »hlavička« zakuřuje. Při tom vedli vážné rozhovory. Tonda toužil po černém koni s křídly a po hvězdě na čele, ale když popatřil na své bosé rozpukané nohy, toužil tajně též vysvléci se z černé své kůže. Fandu stále pronásledovala myšlenka, jak by to křáplo, kdyby tak jednou spadlo slunce s nebe na proutenickou školu! Přiznal se Tondovi, že se mu to již mnohokrát zdálo, a že z ní chudinky nezůstalo prach nicoucí nic.

Slunce již svezlo se po obloze k samému obzoru, kdež se zdálo, jakoby se najednou dolů rozběhlo, ale hoši nepomýšleli na návrat. Teprve když lucka táhle zabučela, cítíc tlak mléka v nalitém vemeni, zvedli chlapci hlavy a vidouce, že stíny narostly a hladina rybníka se zkrabatila večerním vánkem, rozhodli se, že »povedou« domů.

Pod Bulharem se rozešli. Fanda věděl, že ho doma čeká výprask, neboť ctihodná jeho máti nerada viděla tu divočinu na pastvě a podle páchnoucích dýmem šatů poznala, že Fanda zase zhřešil, a pak bez výslechu sázela, ale ani ta smutná vyhlídka nedovedla zaplašiti jiný vábný obraz. Tonda slíbil, že přinese do školy velikánskou mrkev. Tu mrkev dostane Fanda. Sliny se mu sběhly v ústech a Fanda pelášil domů, jen už aby ten výprask odbyl a mohl se nerušeně oddati snění o hodech lukulských na zejtří přislíbených.

Obava i touha jeho se vyplnily přesně a pravidelně. Ostatně Fanda byl již tenkrát fatalista a obé přijal bez reptání.

Tak uplynuly šťastné doby chlapectví.

Oba přátelé opustivše školu rozešli se na několik let. Tonda zůstal doma při hospodářství, Fandu odvedl tatík do města, aby tam veden mistry vynikajícími vnikl v taje střihu a šití bavlněných a cajkových obalů, jež po otci hotoviti bude pro počestné občany kasalické a proutenické.

Kronikář užívá té příležitosti, cpe si dýmku a s trestuhodnou ledabylostí přeskakuje deset, patnáct let, jakoby se ani nechumelilo, a navazuje přetržený životopis obou výtečníků až tenkrát, když je Tonda samostatným, ženatým hospodářem ve zděděné chalupě a Fanda »zhotovitelem můškich oděvu pro pani a didky«, jak tabule nade dveřmi domku ohlašuje, a bezprostředním jeho sousedem v Proutenicích.

Staly se od té doby mnohé a důležité změny v životě obou přátel i v dědinách. V Kasaličkách odnesl vítr Pánkovi stodolu a od té doby, co Vyhnálek postavil v Proutenicích pod Bulharem pilu, museli občané zříditi ještě jedno stavidlo reservní na druhém konci rybníka, neboť voda v potoku stoupla a k mnohým příbytkům drala se až k záhrobni.

Ale to bylo přece napravitelné, kdežto oba sousedy potkala nehoda

nenapravitelná. Když se někdy spolu potkali, popatřili si do věrných smutných očí, neřekli si o tom ani zbla, ale jeden plakal nad druhým hořké slzy v hlubinách svého srdce. Potkal je skoro stejný osud.

Tondovi poručil nebožtík tatík, aby pojal za manželku Marjánku Včelákovic a Tonda uposlechnuv, vyženil sedm korců gruntu a starou Včelákovou k tomu. Ta prý počítala nebožtíkovi do hrnce hrách a zeťáčkovi i kroky po světě. Fanda, známý labužník z mladosti, oženil se v městě s vdovou po úředníčkovi a přivedl si do Proutenic takovou pávici, že sousedky uskakovaly před ní do síně a i nejstatečnější muži měli před ní jakýsi neuvědomělý respekt.

Byla to vysoká, snědá ženština plochých prsou, karmínově červených lící a snědého čela vroubeného lesklými varhánky havraních vlasů.

Její ostrý nos se stále krčil; vždyť zdejší hranáči neuměli člověka ani osloviti. I ona byla nešťastná, zahodila svůj »kalakter«.

Dětí neměli, v celém domku bylo ale čisto, že se všecko blyštělo, a paní Josefína třela i to čisté zuřivě dále. Byla velmi nábožná a veškeru sílu k utrpení čerpala z náboženství. Jsouc dobře o hlavu větší než její muž, přehlížela ho vždy, a nejvíce ji pohněval ten, kdo o jsoucnosti mistrově se vůbec zmínil.

U sousedů bylo jinak. Ve třech letech měli dvě děti, ale tu se do toho vložila stará Včeláková a řekla dost; milého Tondu odstěhovaly stará s mladou na sýpku, kterou babka pečlivě zamykala.

A přece i Tonda i Fanda tak toužili po společnosti a po přátelském veselí.

Důvtipný Tonda otevřel svou klec a za tmy noční často uletěl do hospody, kdež se odškodňoval za přestálou krkolomnou pouť i za suché dny, předpisované štědře lakomou Včelákovou.

Hůře bylo sousedovi. Ten utéci nemohl, za to však lhal tak mistrně, že se mu přece někdy podařilo vyklouznouti.

Uplynulo tak několik let. Oba přátelé zvykli svým okovům, a dobrák Tonda několikrát se vyslovil, že by mu to ani milé nebylo, kdyby mohl jako jiný člověk a hospodář vyjíti z domu dveřmi a ne šplhati po odrách a skákati se střechy jako kamzík.

A přece obě tyto punčochy vyvolila Prozřetelnost, aby vykonaly hrdinský čin a zachránily počestnou obec Proutenice od časného zahynutí.

* * *

Jak jest rok dlouhý, těší se chasa i zbožné panímámy proutenické, kasalické i z dalekého vůkolí na svatoanenskou pout. Ždánický pan páter vyvádí procesí již okolo páté z rána, a proto musí prouteničtí poutníci vyraziti z domů již za svítání. Letos před sv. Annou pršelo celý týden, až na sv. Jakuba vyzdvihly se mraky, a časně ráno dne 26. července byla obloha, jakoby ji vysmejčil. Což divu, že se vydal z Proutenic na pout kde kdo, jen »zhotovitel můškich oděvu pro pani a didky« chodí smutně po svém dvorku a hlavu k zemi kloní. Jest svátečně ustrojen, ale bos a jak se zdá, nemůže od svých velkých palců, ozbrojených důkladnými nehty, odtrhnouti zraků. Sluníčko pěkně

připaluje, může tak býti již devět hodin, ale mistr dosud nesnídal a nemá ani pomyšlení.

Náhle sebou škubl. Někdo ho volá, ale jaksi z daleka. »Fando! He, sousede; co to pořád hledáš?«

Milý mistr točí se jako holub na báni ale nevidí ničeho, ač uhodl, kdoho volá.

»Tisíc krupic! kde u všech kozlů meškáš?« rozkřikl se mistr místo odpovědi.

»Ve vikýři!«

Vskutku, ve vikýři sousedovy sýpky směje se dobrácká tvář Tondova.

»Co tam děláš, pojď dolů!«

»Nemohu, stará mě tady zamkla. Marjánka se vybrala na pout, a tu stará dobře větřila, že bych zvál chmel.«

»A mně stará zamkla boty,« vzdychl mistr, »a také putovala.«

U chalupy sousedovy vrzla branka, stará Včelačka vybatolila se na dvůr, mistr okamžitě shýbl se za stoh dříví. Ostříží oči babky zalétly k sýpce, ale nezahlédly hospodáře, nebot ten v čas uskočil od vikýře; pak vešla na mlátek a brzo se vracela s malou otýpkou slámy do stavení.

»Mistře!« zasyčel hospodář objeviv se znova ve vikýři, »přistav v zadu na zahradě ke střeše žebřík, přinesu ti boty!«

To stačilo. Zhotovitel poskočil jako bujný kozel a po malé chvíli hnal se po zahradě se žebříkem jako k ohni. Nejdříve spadly boty a než je mistr zvedl, sjel po doškové střeše jako za mladých let po klouzačce milý Tonda k žebříku. Neztrácejíce času dlouhými výklady chopili se žebříku a brzo zmizeli v mistrově domku.

Stará Včelačka tiše si pobroukávajíc přikládala hrst slámy za hrstí do pece, kdež pekla k obědu buchty. O útěku zeťáčka neměla ani potuchy. Oba přátelé brzo se shodli, že si dnes vyhodí z kopýtka, a rozhodli se, že zarazí na Kocandě. Po zahradách, přes pole i luka hnali se oba uprchlíci k okresní silnici.

Bože, jaká to rozkoš ocitnouti se náhle a neočekávaně na svobodě! Oběma přátelům se zdálo, že je dnes celý svět krásnější, a ježto nemohli nalézti slov, aby svou radost tlumočili a výskotem by třeba svůj útěk prozradili, provozovali jen bujné skoky, tiše a srdečně se smáli a chytajíce se za ruce dováděli jako malé děti.

Vždyť měli celý den pro sebe. Zahýří si, pobaví se a s večerem za

tmy vrátí se domů, aniž by kdo zpozoroval jejich nepřítomnosti.

»Tisíc krupic!« ulevoval svému radostnému vzrušení mistr, »jsme my ale chytráci! Tondo, já se radostí zrovna zblázním!«

Také Tondovi vstoupila radost do hlavy.

Vylovil z kapsy dva doutníky a nabídnuv jeden příteli, statečně si zapálil a nutil přítele ke hříchu, posmívaje se při tom jeho »jednostpaní«.

Ale mistr zvážněl: »Nemaluj čerta na stěnu!« napomenul přítele. Přes žhavé slunce jakoby mráček přelétl, ale byl to jen mráček, brzo se vrátila veselá nálada.

»Jak nám bylo blaze, když jsme spolu pásávali!« zatoužil Fanda a načal z toho pravého. Oba přátelé utonuli v radostných vzpomínkách na blahé doby nevázaného chlapectví.

Cesty rychle ubývalo, a než se přátelé vzpamatovali, že ta tam je šťastná minulost, stáli před osamělou hospodou: Kocandou. Tam bylo živo, a hlahol hlasů i smích hlučněji zabouřil, když veselí kumpáni spatřili ve dveřích naše uprchlíky. Zapadli v chumel.

Jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli, a když odpoledne přišel Jozka »s vypláznutým okem« a harmonikou, tu pravá zábava teprve nastala. Nikdo si nevšímal, že se náhle nějak potemněl celý svět, až když švihl blesk a zarachotil hrom, vyběhl kdosi zvědavý ven, ale vrátil se brzo se zprávou, že venku se leje a tam nahoře u Doubraviček že musí býti teprve boží dopuštění, mraky že se zrovna válejí po zemi.

»Ale co z toho, jen když my jsme v suchu!« vykřikl rozjařený mistr. »He, hospodo, ještě jednu velkou nádobu!«

Na cestu domů nebylo nyní ani pomyšlení. Prudká letní bouře přehnala se asi za půl hodiny, ale pak ještě pršelo vydatně.

Najednou však, ač zábava neutuchovala, jakoby se mistr napil pe-

lyňku, nechal všeho, vyhledal přítele a radil, že je čas jíti domů.

»A teď zrovna ne, když má co být kyselé, ať je to jako ocet. Hrom do baby! —« to si tak Fanda z plných plic ulevil.

Mistr zarmoucen odešel ke své nádobě, ale nepil. Zjevila se mu jeho »jednostpaní« se svými karmínovými tvářemi, lesklými kučerami i s potrhujícím se ostrým nosem. Viděl ji všude i na dně své nádoby, a padly na něho strachy.

Pokusil se ještě jednou, aby přítele pohnul k návratu, ale rozjařený a nyní nápadně udatný přítel vykřikl: »É — strachy na lachy! Uvidíš, jak dnes Včelačka pobdí. Já jsem pán a hlava! Já jsem hospodář!« Při tom se bil pěstí do prsou, že to dunělo, jako když cepem buchne do záděni.

Celá hospoda přichvalovala toto hrdinské rozhodnuti a mužné sebevědomí.

Kravař Soukup plácl hospodáře do plecí a prál, že by babu jedovatou pověsil na jakubku, nejvyšší hrušku, aby ptactvo strašila, a to se obecenstvu tak líbilo, že to hospodářovi všichni radili, jen aby to udělal a rozjařený hospodář se svatosvatě zaklínal, že to jistě a nic jinak udělá, jen jak se vrátí domů.

Ale každá písnička má svůj konec.

Bylo již jedenáct v noci, a nakažlivá melancholie přešla z mistra i do srdce přítelova.

Ale hrdinnost jednou vzbuzená ho neopustila. Dokud se kymáceli po silnici, vyhledávajíce jako schválně všecky kalužiny, ubezpečoval Fanda přítele, že udělá tak, jak mu kravař Soukup radil. Mistr mlčel a pospíchal, ale cesty jakoby neubývalo. Protrhly se opozděné mraky, které zbyly na obloze po bouři, a na chvilku vyskočil měsíc.

Oba přátelé blížili se k domovu. Zdálo se jim, jakoby se z dálky hnala nová bouře. Jakýsi temný řev zalétal k jejich sluchu, ale neustával, ba byl stále silnější, čím více se přibližovali k Proutenicím.

»Bratře, co to?« zastavil se hospodář a naslouchal, »to není bouřka!«

»To je voda!« vykřikl mistr a nečekaje na přítele hnal se po silnici k Bulharu a přítel uvěřiv hnal se za ním.

Nedoběhli ani ke splavu a poznali, že se mistr nemýlil. Bulhar byl plný a tam nahoře to není potok, to není řeka, to je celé moře!

Měsíc právě vyskočil a osvětlil svým sinavým třpytem valící se spousty vod do Bulhara.

»Cibulka protrhla hrázi!« vykřikl mistr, a nohy se pod ním zachvěly, div že neklesl.

»A Bulhar je protrhne co nevidět,« dodal Fanda a zoufale chytil se rukama za hlavu.

»Ach, ubohé Proutenice, neuteče ani noha, voda je odnese do Labe!«

Země se třásla pravidelnými mocnými údery vody na hrázi, která každým okamžikem mohla povoliti a nepovolí-li, přeleje se Bulhar, a pak je to jedno.

»Ke druhému stavidlu!« vykřikl mistr.

»Nevytrhneme ho,« odporuje přítel.

»Požárním hákem to půjde!«

Oba přátelé hnali se ke vsi. Věděli, že požární háky leží u pastoušky hned na kraji vsi. Neběželi, ale letěli. Hák našli. V tom je zarazila temná vysoká postava. »Zloději!« a již se hnala na ně s holí.

Byl to Šrámek, ponocný, který náhodou procitnuv, procházel vsí, aby se neřeklo.

»Běž a šturmuj!« vykřikl hospodář.

»Velká voda!« dodal mistr na vysvětlenou a již se oba hnali s hákem zpět k Bulharu ale druhou stranou.

Doběhli ještě v čas. Zapřeli požární dlouhý hák o pařez topole a uchopivše statečně za konec — trhli! — — —

Rázem byli oba na zemi. Zapraskalo to, jako když se nebe boří, zabouřilo a mohutný proud jako litá saň, potřásajíc bujně zvednutou hlavou, hnal se do koryta, mžikem je naplnil a po několika vteřinách zalil luka a hnal se kolem Proutenic úvozem do Labe.

Oba přátelé oddychujíce jako uštvaní srnci zachránili se na stráni a hleděli vyjeveně na bouřící vodu. Z Proutenic zanesl k nim vítr přervaný jek zvonku. Voda nevalila se jen stavidlem, ale urvala kus hráze, a když vyrvaný strom zachytil se v průchodu, zapraštělo to jen a jako stéblo slámy přelámala jej voda a bleskurychle nesla jej vítězně na svém zvlněném hřbetě dál. Oba přátelé nemohli očí odtrhnouti od děsného toho divadla. Mluviti spolu nemohli, ale držíce se břiz chvěli se hrůzou a chladem. Jak dlouho tu stáli, nevěděli. Na východě počalo svítati . . .

»Pojďme domů,« řekl mistr, »teď již se Bulhar nepřeleje, ani hráze neprotrhne.«

»Ale kudy?«

»Proti vodě, jinak se domů nedostaneme.«

Oba přátelé vydali se na cestu velikou oklikou. Doufali, že se nad Cibulkou dostanou přes vodu.

Nemluvili mnoho, ale bylo jim v srdcích přece jen blaze. Nepovažovali svůj čin za žádné hrdinství, ale vědomí, že jejich drahé Proutenice vyvázly z nebezpečí, to vědomí bylo tak milé a radostné, vždyť v celém světě není přece tak krásně a tak dobře jako v milých Proutenicích! Museli zajíti ještě nad třetí rybník, aby se dostali přes vodu. Sluníčko již dávno pomáchané jejich šaty vysušilo, již dávno je ohřálo, ba topilo jim důkladně v záda, než se oba přátelé dostali domů.

Tam již bylo po strachu, ale smutek tam panoval. Všichni občané oplakávali naše hrdiny a nejvíce stará

Včelačka a »jednostpaní« mistrová. »Tolik práce, žně máme přede dveřmi a on člověk nerozuma se zrovna utopí!« naříká babka a lomí hnědýma suchýma rukamn.

Mistrová již po desáté vyslýchá ponocného, kdy a kde mistra posledně viděl, teď se jí zdá, že bez mistra nemůže zůstati na světě.

Na návsi je celá obecní hromada a rokuje, co by se mělo počíti. Pochopili všichni, že bodří jejich spoluobčané se za ně obětovali. Po včerejší vykonané pouti usnuli všichni, a žádný ani netušil, jaké nebezpečenství se na ně valilo. »Ó ti hodní lidé! Kdybychom aspoň jejich mrtvoly mohli vyloviti,« vzdychl starosta, ale dal si. Tohle mohlo Marjánce utrhnout srdce.

»Dejte mně mého muže!« zaječela a chytila starostu za rukáv, »dejte mně mého muže, mého Fanouše!«

Starosta nevěděl si rady, rozpačitě se ohlížel po hromadě.

»Tady ho máte!« vykřikl kdosi.

A opravdu, naši přátelé přicházejí zdraví a veselí ruku v ruce.

Marjánka se vrhla na muže a bez okolků chytla ho nic jinak než za krk a líbá ho přede všemi a vzlyká jako malé dítě.

Mistra se zmocnila »jednostpaní«.

»A ty máš boty! No, to si povíme. A teď pojď!«

Také ostatní občané tlačili se k přátelům, chtíce stisknouti jim ruce, ale žárlivé manželky přirazily dveře svých příbytků, a stará Včelačka postavivši se do dvířek rozkřikla se na zástup:

»Jděte ke všem čertům! Však on si slízne za to, že včera utek'.«

Z pouhé soustrasti spouštím oponu.

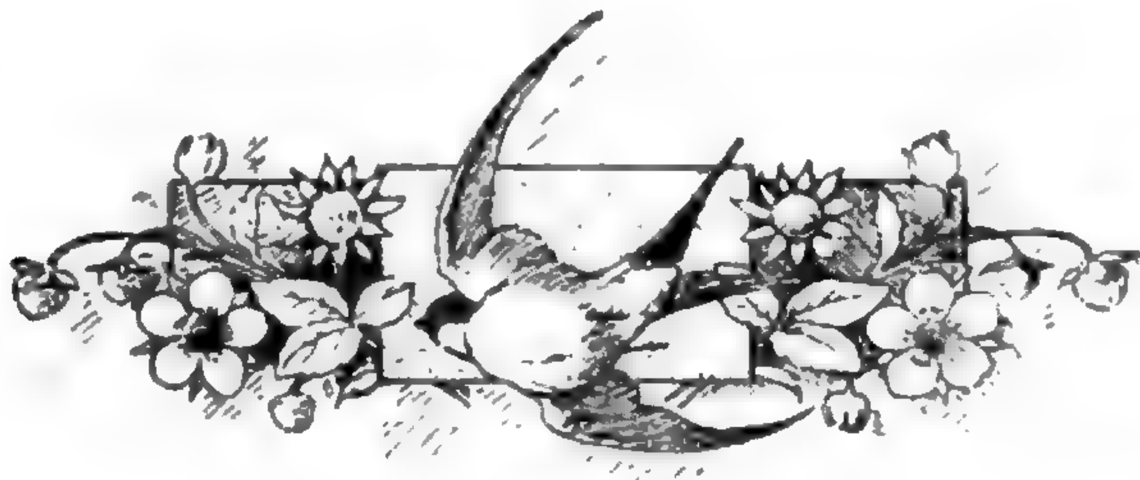

Známý: »Vy jste pěkný muž! Říkáte, že zacházíte se ženou jako s máslem, a zatím ji každý den tlučete až hrůza.“

Manžel: »Ale, božínku, copak máslo se netluče?«

Ajtaxl.

Je to opravdu zvláštní,

že na starších podobiznách je člověk mladší a na mladších starší.

Těka.

Píseň.

V hustém lese sedávala,
zlaté vlasy česávala
při východu sluníčka —
nebyla k ní cestička.

Co to z lesa v dálku září?
Spěchali k ní mladí, staří,
a než vyšly hvězdičky,
byly k ní už cestičky.

Rubín.

Co se může v živobytí ledakomu přihoditi.

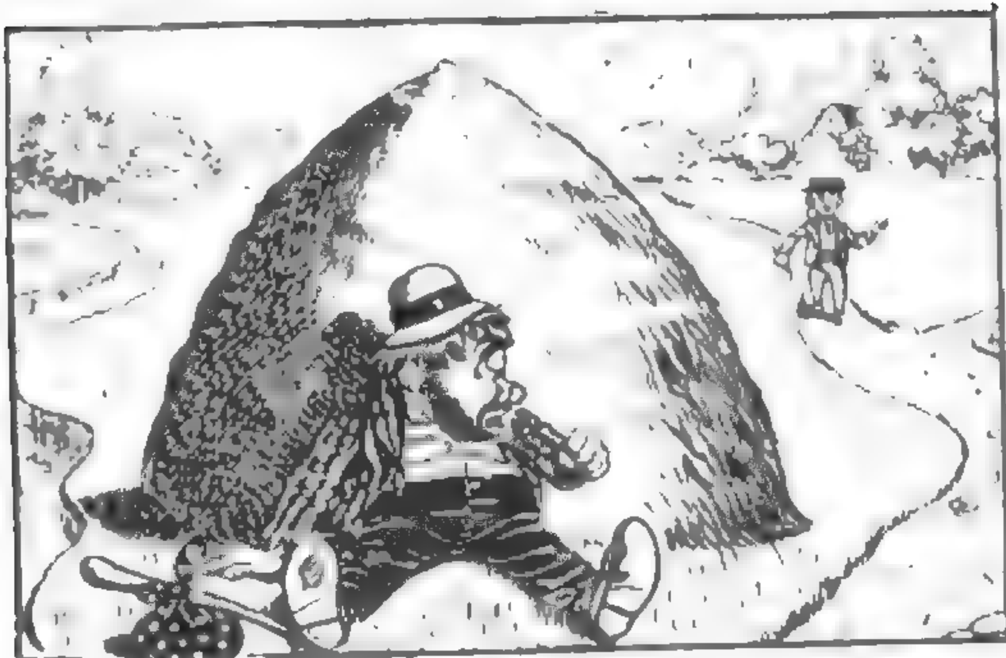

1. »Člověku když zdřímnout chce se, zrovna kohos čert sem nese.

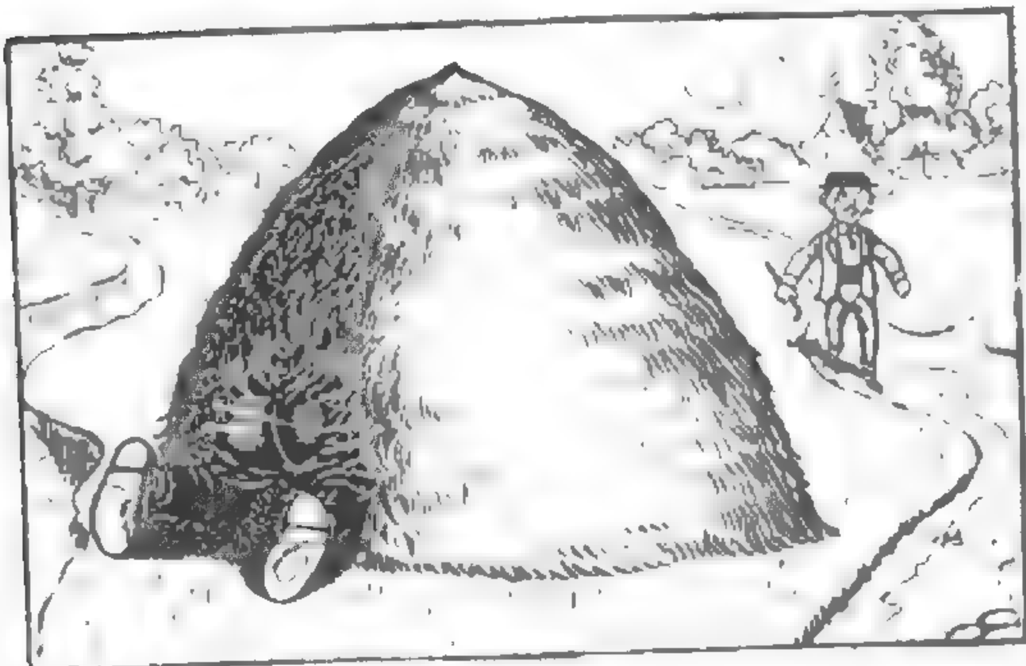

2. Pro jistotu schováme se.«

3. »Do letního, ajta znoje koupadlo jak stvořeno je.«

Z vojny.

Setník: »Vy od nějakého času na sebe a svůj zevnějšek pranic nehledíte, Maňase, copak to vlastně znamená?!«

Maňas: »To znamená, pane hejtman, že nemám už tři neděle žádnou holku.« *D.*

—

— »Váš syn, jenž studoval v Praze, jest výborným střelcem! Kde se cvičil?«

— »A v Praze. Ten se něco nastřílel — hodinek, prstenů, zimníků atd. za těch osm let!« *Sl.*

—

Profesor: »Co byste si za prvou a svatou povinnost pokládal učinit, kdybyste převzal na sebe nějaké obhajování.«

Právník: »Dát si napřed zaplatit.« *J. Z.*

Nóbl.

Paní baronka: »Johan, máme tady trochu švábů, a bude na ně líčit. Ale, ať mi nedá do lapačky jiné pivo, než *plzeňské*. V tak nóbl rodině, jako jsme my, švábi na jiné pivo ani nejdou.« *a*

—

Jemnocitný otec.

Tatík Josef Zelenka v hospodě vypravuje: »Moje před Bohem i lidmi oddaná mi polovice loni o velikonocích upekla nám krocana a jeho vole vycpala znamenitou nádivkou kaštanovou. Bohužel, byl to malý pták a volátko měl malé. Líbezně se lesklo při obědě na malé misce, a sliny se mi sbíhaly.

Žena to sic nejí, ale přece jen na mne a synka Hondu bylo toho po skrovnu. Co dělat? Vím, že Honda nesnese žádnou nadávku a každého kluka na místě vyplatí. A tak jsem si myslel: Dáš-li mu polovici a řekneš: Tu máš, vole! — bude uražen. A tak jsem to snědʼ rač sám!« *Ettur.*

Záhada.

V zahrádce pražské pivnice seděla společnost pánů. Pan oficiál Všetyk, veliký přítel květin, spokojeně pokuřuje poodešel k oleandrům, prohlížel je a se zálibou hladil jejich listy. Na tyči nasazena trůnila tu barevná koule skleněná. Pan oficiál zahlédl v ní svou ulízanou staromládeneckou hlavu tak zpitvořenou, že honem položil svou hebkou dlaň na šeredné to zrcadlo. Leč co to? Sahá po kouli: div divoucí! Půl koule od slunce odvrácená páli víc než ona k slunci natočená. Spěchá ke stolu, oči na vrch hlavy a sděluje svůj objev hlasem tak slavnostním, jako by zrovna objevil šestý díl světa. Všechna společnost odputovala k záhadné kouli. Pan profesor Labuťka se usmál, vzal na se pósu, v jaké stává na podiu, a už přednášel: »Totoť, pánové, věc zcela jednoduchá. Hle! Paprsky sluneční dopadají na tuto zeď. Prosím, pánové, tato zeď paprsky vyzařuje a vysílá na tuto polokouli neosvětlenou, následkem čehož . . . Ostatně, pánové, věc se dá dokázati mathematicky —«

V tom vešel mezi pány sklepník: »Račte dovoliti«, a obrátil kouli. »Odpusťte, pánové, že jsem vyrušil. Musím je otáčet každou chvíli. Ony by nám mohly popraskat.« — Tableau! *Tčka.*

Pěšky jak za vozem.

— »To máš hrozné, žena myslí, že jsem nějaký vegetarian a proto mám denně houbovou.«

— »Moje nemyslí, že jsem vegetarien, a dává mi i v noci, přijdu-li z hospody, drštkovou.

Sl.

»Váš muž je odsouzen k smrti provazem.«

»Chudák, on byl vždycky na ten krk chytlavej.« *J. H.*

CO SE MŮŽE V ŽIVOBYTÍ LEDAKOMU PŘIHODITI.

4. »Vezměme si, co lze vzíti, to je moudrost živobytí.«

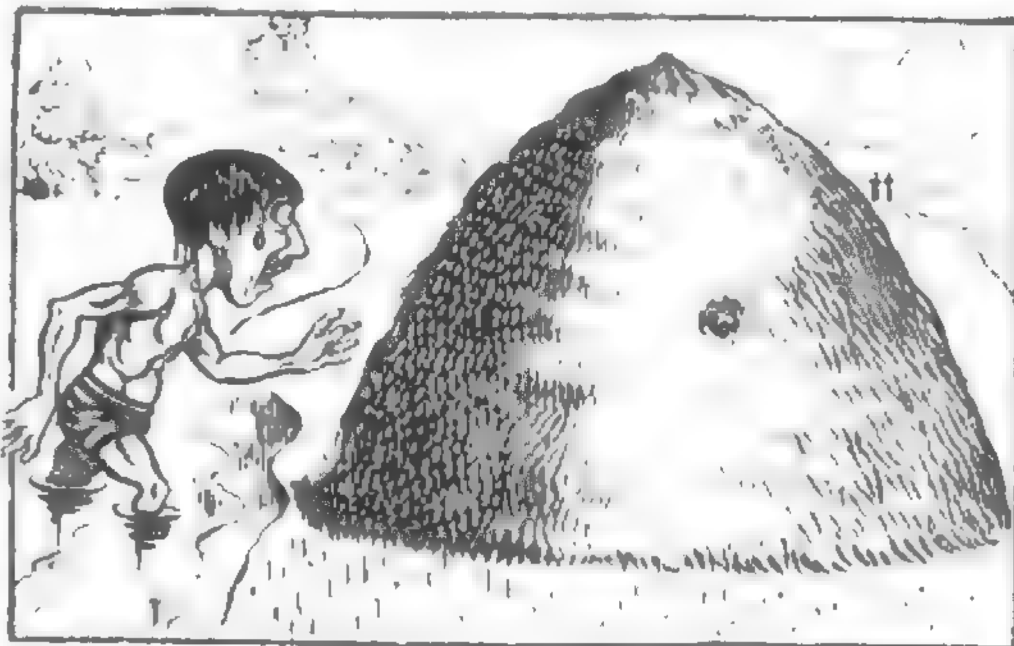

5. »Tamhle dámy, Lotka s Katy — — honem, kde jsou moje šaty!«

6. Kde jsou šaty? Při randevu v plavkách těžko přijat děvu.

CO SE MŮŽE V ŽIVOBYTÍ JEDNAKOMU PŘIHODITI.

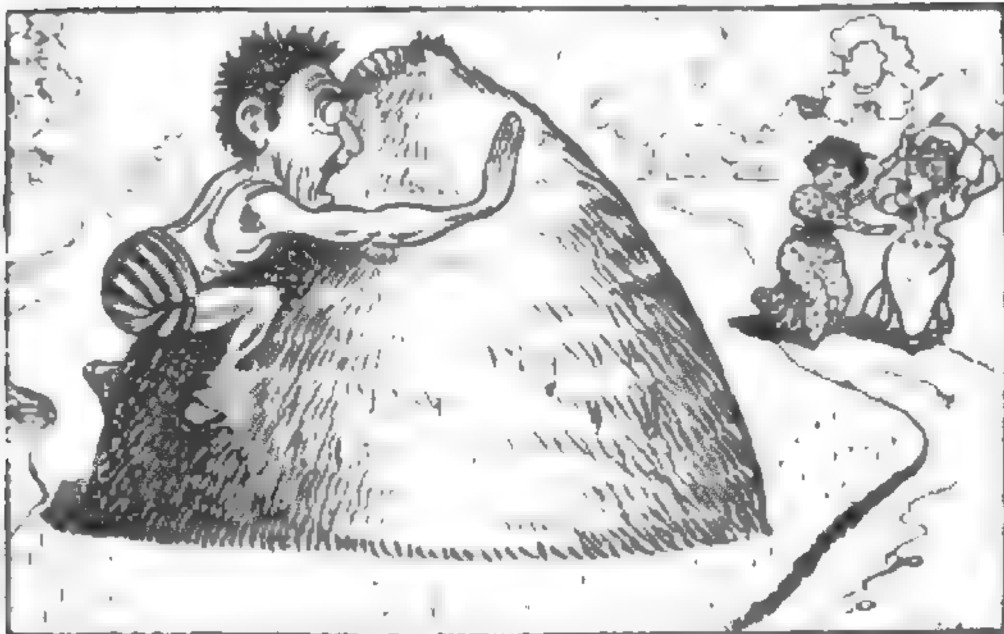

7. »Prosím, dámy, tento, eno —
zatím je zde obsazeno — —«

8. Milosrdní lidé byli,
přec ho trochu ustrojili.

9. »Vezmeme si, co lze vzíti,
to je moudrost živobytí.«

Celoroční pranostyka.

I.

Jest-li notně mrzne v lednu,
dá si uhlíř ještě jednu.

II.

Svatý Matěj seká ledy?
Do Podskalí patří tedy.

III.

Suchý březen shodu jistou
prokazuje — s diurnistou.

IV.

Je-li v dubnu mnoho vody,
před vandráky chraňme schody.

V.

Jsou-li v květnu kruté mrazy,
mimo květ i rande kazí.

VI.

Prší-li o svatém Duše,
zmokne, kdo nesedí v suše.

VII.

Je-li chladno při Jakubě,
netěší to sládky hrubě.

VIII.

Jsou-li v srpnu silné rosy,
lakýrky se špatně nosí.

IX.

Jsou-li mlhy o Václavě,
v zimníku tu bývá zdravě.

X.

Jde-li v říjnu k domu vrána,
kolébka buď přichystána.

XI.

V listopadu déšť-li drolí,
s deštníkem choď a ne s holí.

XII.

O Sylvestru sebe suššim
»zmoklých« je dost všude, tušim.

—

Juík.

Dáma: »A prosím vás, má už ten nový lékař nějaké jméno?«
Pán: »Zajisté že má, milostivá. Jmenuje se Vondráček.« —*ch*—

Něžné zastaveníčko.

V pološeru plíží se kvartetto pěvců, aby v předvečer paní Anastásie Malinové, manželky pana Maliny, předsedy místního zpěváckého spolku »Ozvěna«, dojemně zapělo zastaveníčko ze sešitku sborů Horákových, které páni pěvci nazpamět umějí, tak že ani zkoušky třeba nebylo.

Basista II., trochu potřeštěný občan, rozdal sešitky, potichu udal (chybně) číslo sboru, naznačiv akkord, . . a již to jde rázně, ohnivě:

»Upalte ji, upalte ji, kantorovic Stásu!«

Ettu.

MANŽELSKÁ TRAGEDIE.

Řekli byste, dívajíce se z ulice do přízemku villy Pelikánových, že třeba volati policii a ochrannou stanici. Zatím

Manželská tragedie.

je to zcela nevinná událost. Pan Pelikán přitlouká obrázek, hřebík nechce do zdi, a boucháním vyplašil v druhém pokoji netopýra, jehož se pí. Pelikánová leká. —*Pr*—

Jen pohodlně!

»Spiš, stará?«

»Ne, co pak chceš!«

»Strč nohou do »perpetliku«, hodiny ostaly stát!« *Vb.*

Povzdech cyklisty strápeného: »Pane Bože, proč jsi nestvořil celou zemi s *kopečka*. —*trt*—

»Stará, jakž ti udělali v městě tu portografii?«

»Obličej je trochu rozmazanej, ale ostatní je jako živý.« *J. H.*

Novoroční přípitek.

Nový písař advokátní kanceláře, suchý jak trn, považoval za slušné a vhodné osobně složiti novoroční gratulaci choti svého chéfa. V hávu slavnostním vstoupil do salonu, kdež u přítomnosti jejího manžela pronesl k paní doktorové několik slov blahopřejných. Vlídná paní děkovala a nalila mu skleničku mělničiny. Dojat vlídností hostitelky a poněkud zaražen přítomnosti chefa, gratulant vstává z křesla, bled povznáší pohár a ve velikých rozpacích pronáší zdravici: »Ať jsme tlustý!« *Ettur.*

Cor: »Pane Pik, ten rum nemá čich ani chuť.«

Židák: »Phánbu vhí, snad nechtěji, abhy měl za 4 haliře ještě sluch, zrak a hmat?« *J. H.*

Nerozuměla žertu.

Paní doktorová Mikulová (dle chvalitebného zvyku místního titulovaná »paní z doktor«), trochu naivní panička, dávala první »kafékselšaft«.

Dostavila se »frau von Kolář«, »frau von Navrátil«, paní berňová a paní adjunktka od soudu. První dvě »fraufonky« dostavily se nejdříve a hostitelkou vyzvány obsadily pohovku.

Jakmile to spatřila opozdivši se »paní soudňová«, pravila žertem:

»Ale paní z doktor, kanapé už je obsazeno, a já jsem na ně přec tak uvyklá. To bych měla být uražena!«

Mezitím co první dvě paničky ochotně chtěly své místo paní soudcové postoupiti a o tuto veledůležitou věc se přely, otevřely se dvéře ze sousedního pokoje, a »paní z doktor« se služkou přinášejí — druhé kanapé.

Ettur.

DOKLAD.

Ona: »Jste jist, že mne milujete?«

On: »Ano, zcela jist, neboť nikdy necítil jsem co živ větší bolest, která by mne činila tak šťastným.«

-tt-

PŘÍHODA ZE SVATEBNÍ CESTY.

1. *Pan Kropáček* (si myslí): »Přijíždíme k dlouhému tunelu, honem abych se dostal ke své Julince.«

2. *Pan Kropáček* (sedaje si, právě když vlak vjel do tunelu): »Julinko, cukroušku, neboj se! Já jsem u tebe. Pusinku, tak . . .

PŘÍHODA ZE SVATEBNÍ CESTY.

3. »Vlak vyjel na den«.

Paní Kropáčková (furioso): »Och škandál!«

Pan Kropáček (lamentoso): »Smarjá, já se zmýlil«.

Cizinka (dolce): »Ach, ach, och!«

V M... byla náboženská zkouška. Děvčata i hoši hlásili se o přítrž a odpovídali, že byla radost je poslouchati. Pan vikář spokojeně se usmívaje rozhlížel se po třídě a tu postřehl, že jedna žákyně, ačkoliv se pořád hlásila, dosud vyvolána nebyla. Když na to dal pan farář zase otázku, zvedl se pan vikář a pravil:

»To nám poví ta, tam v poslední lavici, co ještě neodpovídala.«

Děvče rychle vstalo a bez rozmýšlení vyhrklo:

»Prosím, to já nemám, to má tuhle Vykoukalová.« — — —*X*—

—

Ve válce přišli tři nepřátelští vojáci do hostince ve Španělsku. Byl to: Slovan, druhý Vlach a třetí cikán. Když odcházeli z hostince, pravil Slovan: »Byly to krásné hodinky, lituji jen, že jsem je nemohl koupit!« — »Já zas lituji, že jsem si jich nevzal,« pravil Vlach; »ale já je mám v kapse,« pravil cikán. *K. Ž.*

—

Krása i krysa shodují se v tom, že se na obě strojívají různé pasti. *Inth.*

—

Bere to slovně.

Kuchta: »Dnes na svůj svátek musíš jíst mnohem víc než jindy, sic bych myslila, že mne nemáš rád, a to bych nesla těžce.«

Vojáček: »Chceš tedy, aby se tobě ulehčilo, bych si já přitížil!« *L.*

—

Tatík (při obědě): »Co ta polívka je dnes tak horká?«

Kluk (jenž byl před obědem bit): »Když maminka moc přikládala.« —*tr*—

Soused: »Odkud, hoši, tak smutni?
»Byli jsme v Perkvanticích na *pěknej hodince*.« —*W.*

Lékař: »Když nemůžete spát, dám vám něco pro spaní.«

Paní: »Pane doktor, jsou tak dobrej, já jim nějaký halíř přidám — namíchají mi do toho něco, aby se mi zdály numera!« *J. H.*

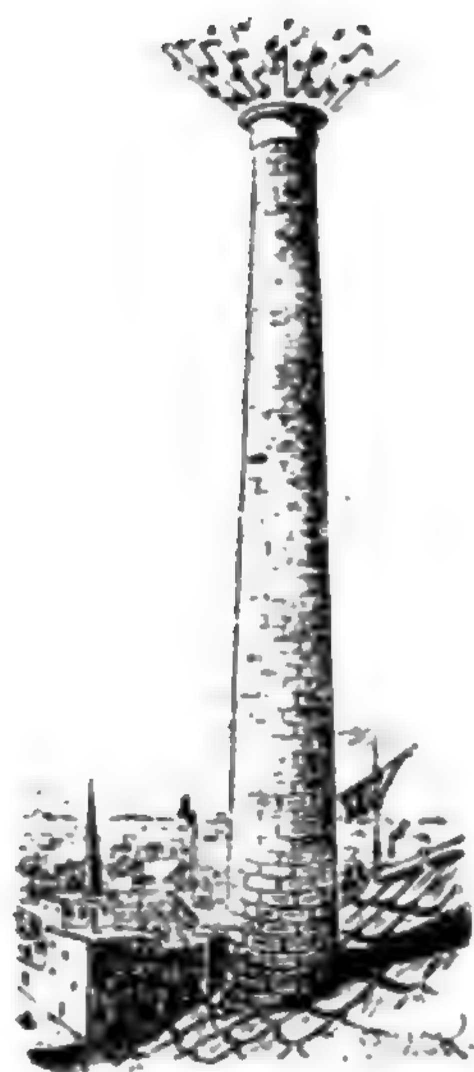

Pan *Lasička*, majitel zvěřince, je *živou reklamou svého závodu*.

Čelo jeho zdobí vlasy jak *lví* hříva, husté, *baziliščí* oči svítí vedle *orlího* nosu, pod nímž trčí kníry jak ostny *ježka* pichlavé. Pod *zaječími* rty začíná brada *kozí*, jíž čas o popotahuje huňatá ruka s drápy *kočičími*. Hlavu nese *býčí* široký krk a podstavcem celého jeho těla jsou nohy pro objem svůj *sloním* ne nepodobné.

Když opustí závod svůj, aby za požitkem šel, jde po stopě dobrého piva jako slídící *pes*, při čemž *vlaštovčí* šosy jeho kabátu poletují za ním na důkaz života v jeho závodě panujícího.

Do hospody vpadne jako *drak* a už ode dveří na hospodského hlasem *tura* volá, aby mu nabral jednu od čepu a obdržev, co si přál, pije jako *velbloud* v oase. Při pátém skle popěvuje líbezné melodie hlasem *vepřovým*, při desátém pak stává se skutečným *měkkýšem* a přítulným jak *beránek*.

K ránu však, když platit má, odráží se od něho výmluvnost hostitelova jako střely od šupin *krokodilích*.

Hospodskému nezbude, než vzíti jej za *křídlo*, vyvésti jej ze dveří a ponechati další starosti důkladného *orangutana*, jenž na rozdíl od něho vodou v tropech hasí žízeň svou.

—tr—

Soudce: »Proč pak se chcete dát rozvést?«

Ona: »On pije a tuze kouří!«

Soudce (němu): »je tomu tak?«

On: »Jo, prosím. Ale ona se zlobí, že jí to též nedovolím.«

E. B.

Jak si to zařídil pan Vopálka, majetník činžáku a pivovaru, náruživý trubač amatér na kontrabas, aby volně se mohl oddávati svému uměleckému požitku, aniž je tím vyrušováno méně umění milovné sousedstvo. Doporučuje se i našim pianistkám.

Pr.

První slepice:

»Slyšela jste, ten starý kohout kokrhal dnes o půl druhé ráno!«

Druhá slepice:

»Že se nestydí! To jistě zas nebyl střízlivý!«

—it—

»Bojím se, že to teď berem trochu pomalu, aspoň vůči tam těm pánům na břehu . . .«

»Možná, ale jsem jista, že nevypadáme, jako bychom braly pomalu«. —*ll*—

Rozoumek.

Maličký Miroušek modlí se »Andělíčku, můj strážníčku«. Maminka modlitbičku mu předříkává a na konec připojuje znamení kříže.

Maminka: Ve jménu Otce, . . .

Miroušek: Ve jménu Otce, . . .

Maminka: . . . Syna, . . .

Miroušek: . . . Syna, . . .

Maminka: . . . i Ducha Svatého . . .

Miroušek: Maminko, kdo je to ten Yduch?

Ettur.

U bankéřů.

Dceruška: »Mamá, kde je papinek?«

Matka: »Milé dítě — na lavici obžalovaných.«

Dceruška: »Snad na pohovce obžalovaných — vždyť máme tři domy.« *J. H.*

Sedlák (při čtení novin): »Karle, kde pak leží Cuba?«

Karel (syn): »Kuba leží v maštali na pryčně.« *Vb.*

PO TMĚ.

Otec (zvenčí): »Kačenko, nevíš, kolik je hodin? Musím s Otíkem o dvanácti na dráhu.«

Kačenka: »Nevím, tatínku. Já už jsem zhasla. Ale poslouchám, až budou bít.« —*n*—

Neohroženost.

Kuchtička: »Ale musím tě upozornit, Vojtíšku, že je u nás kuchyně dost mizerná.«

Vojdček: »To je mi právě vhod, budu mít alespoň jednou děvče, které nemusím za 14 dnů některému kaprálovi přepustit.«

D.

—

Učitel: »Kačabo, který pak vrch je nejvyšší v Alpách?«

Žák: »Mont - - mont - -«

Učitel: »Nu, ty nemůžeš nějak dále!«

Žák: »Však do takového vrchu — to je co říc'!«

J. H.

—

Přísloví: Kdo jinému jámu kopá, nechá si od ni zaplatit. —*X*—

—

MOTÝLEK A ZAJÍC. Veselá bajka v 5 obrazech.

I.

Pan professor Roland Žížka síťkou hnal se na motýlka

II.

chybil se však velice a přiklopil zajíce.

Motýlek a zajíc.

III.

Motýl — zajíc, různá věc,
diví se i učenec.

IV.

Ale zajíc mrsknuv běhy
prost jest idyllické něhy.

Jeden kupec dával na »Malé straně« tak dlouho »přívažky«, až mu to Pán Bůh oplatil. Na vánoce dostal »trojčata«.

Janko.

Zpěvačka: »Že jsem vám mnohem milejší než vaše choť? Já vám to nevěřím. Nenechal jste mne doposud nahlédnout —«

Dědek: »— do svého srdce?«

Zpěvačka: »Ne, do svého testamentu.«

D.

V.

děrou již se stěhuje,
s motýlkem se raduje.

POUČENÍ.

Slova pravdy vězte vzletná,
příroda jest ošemetná.

Pr.

Proč se ženil.

Pan Rambouzek, maličké postavy, pojal za manželku velkou dívku; když se tomu kdosi divil, pravil p. Rambouzek: »Vidíte, sestra moje a já jsme malí, nyní bude aspoň někdo v domě, jenž bude moci zavříti okenice.«

K. Ž.

Konají-li dámy větší zábavní cesty, mohou jejich výkony správně slouti *žen-toury*.

Jušk.

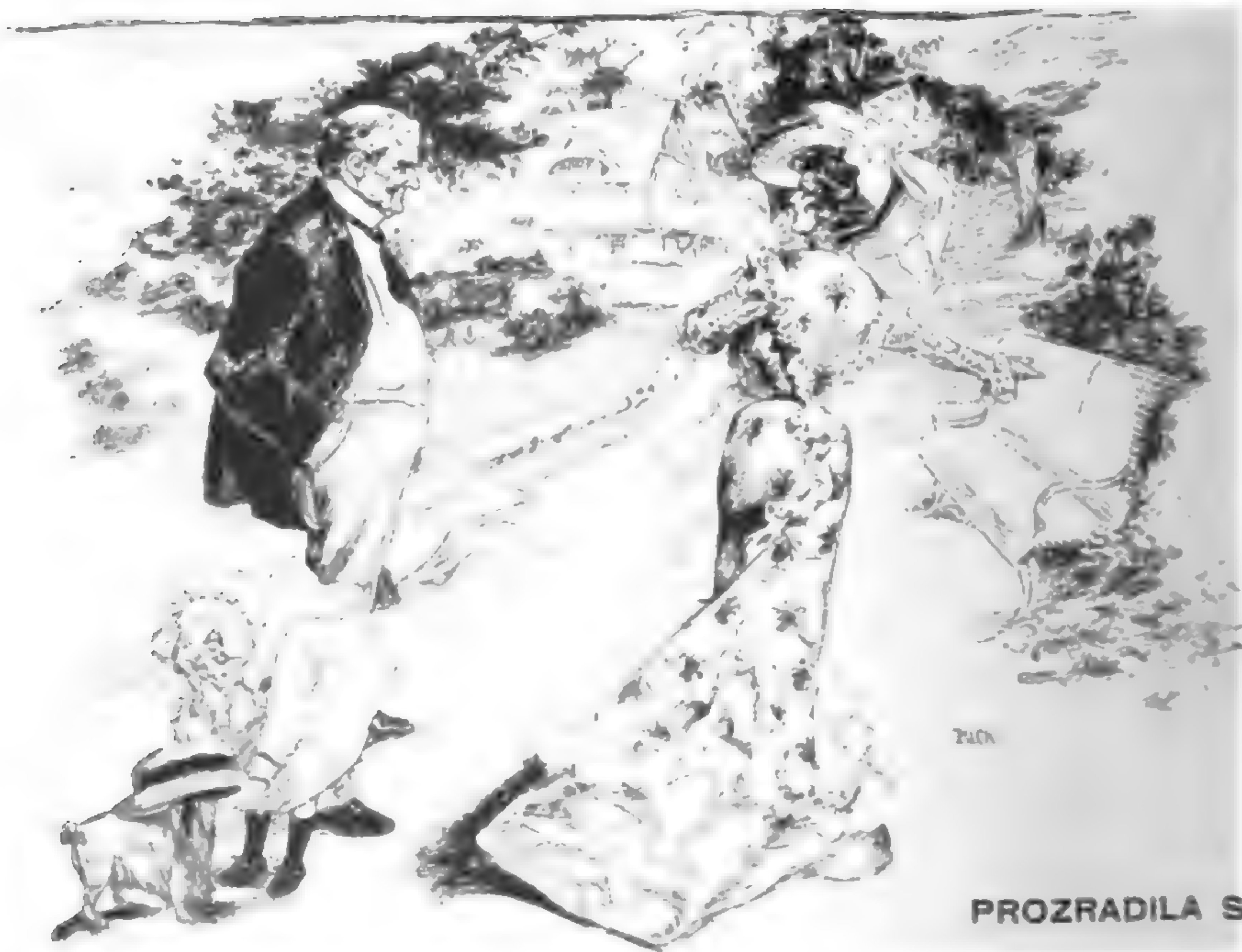

PROZRADILA SE.

Olga: »Nepovídal jste, tatínku, že jste dal včera tuto lavici natřít?«

Otec: »Ano, co pak se stalo?«

Olga: »Ale seděli jsme tu včera s Oldřichem, a Oldřich odnesl všecku barvu na zádech.«

Otec: »Jen Oldřich sám? Jaks, to seděla?«

Olga: . . . . —*tt.*—

Máma: »Co pak jsi dnes tak smutná, Anči?«

Anči: »Se mi zdá — mámo — že už mně nemá Honzík tak rád — jako dříve.«

Máma: »Kerakž to pozoruješ?«

Anči: »Když mne bral včera k muzice — tak mně ani nebacil do zád.« *W.*

Otázka:

Může být *aktivní* lajtnant současně *passivním*? *a*

Pan Kutílek: »Vidíte, kdybyste tak vy chtěl mou dceru, dám vám ji hned, a můžete si založit vlastní krb.«

Mládenec: »O to by nebylo, pane Kutílku, ale já bych na tom krbu měl také rád denně pečínku.« *D.*

Astronom.

Každé hvězdy dráhu zjeví
milý hvězdář svojím sklem,
se *svou* jen si rady neví,
když zmizela s lajtnantem. —*te.*

(K vedlejšímu obrázku).

MODERNÍ KENTAUŘI.

První kentauřice: »Jaktěživa jsem neviděla takového otroka mody. Koukej!«

Druhá: »Pročpak?«

První: »Což nevidíš? Dal si i ohon přistřihnout do špičky.« —*h*—

Strejc (po svatojanské pouti doma): »Jó, jó, v té Praze je blaze, a peněz tam mají až hrůza. Já to viděl černé na bílém na nároží, že jeden člověk nabízí za štěnici sto korun, považte!« *Sl.*

(K vedlejšímu obrázku)

L' ENFANT TERRIBLE.

Otec: »Tu jsem ti tedy koupil toho husara na koni, a půjdeme mamince naproti. Ale nemusíš jí říkat, že jsem chodíval se slečnou na procházku...«

Synek: »Buď bez starosti, tati, my muži musíme držet dohromady.« *D.*

Host: »Nevařila paní ten guláš podle kuchařské knihy?«

Sklepnice: »To může být, ale ohřívala ho bez knížky.« *J. H.*

Hoře lásky

neboli: Pozor, pozor, Malýsku, je-li atlet na blízku.

I.

»Má úcta!« — »Pst«

II.

. . . . . — »Hrome!

III.

Pane Soukup, podaj mi ho!«

IV.

»Proč pak ne! Hned . . .«

V.

Ááá . .« — »Ééé . .« — »Ííí . .«

VI.

»Na zdar!« . . .

HOŘE LÁSKY atd.

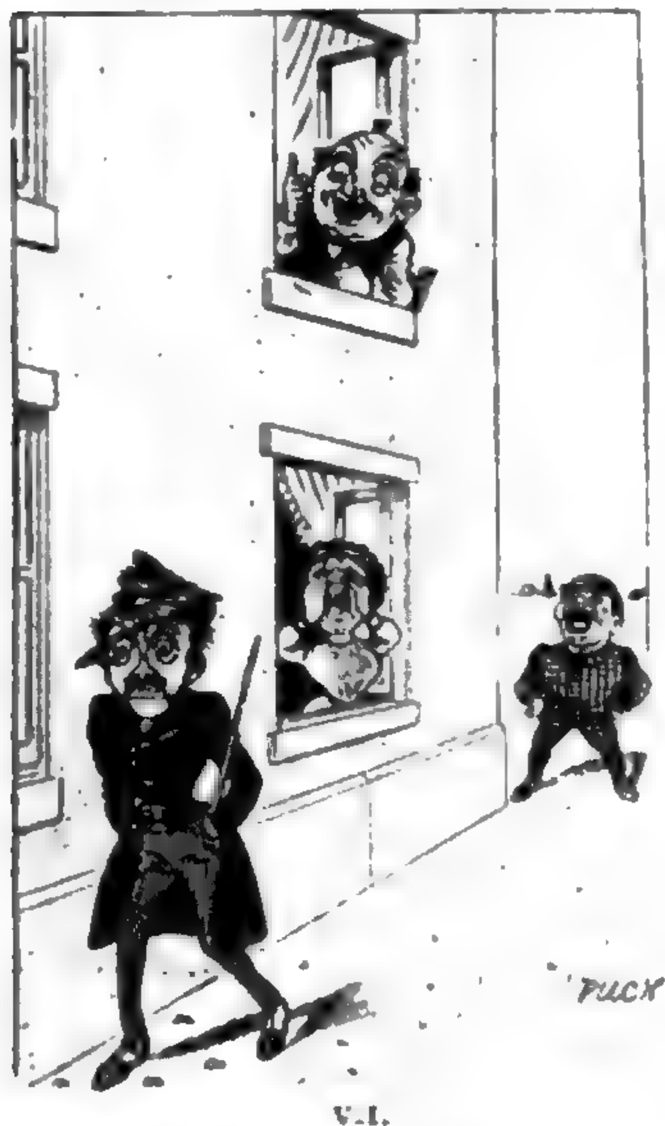

V. I.

»Přijdou zas brzo!« — »Tiiiiš...«

Vyhověl.

»Poznat světa polovinu —
radil bych ti, milý synu, —«
řečnil kdysi občan Květ.
A syn, chtěje hovět otci,
snažil se pak ve dne v noci
»studovati« — polosvět. *Jnik*

Mnohý národ podobá se papíru, tu je měkký, tu je tvrdý. A snese tisk i různé malovánky, třeba strak na vrbě, dá se mačkat, vylisovat, vyždímat i tlačit a jako hadr odkopnout, dá se klidně uzavříti do berních pokladen a když je zcela měkký, použiti i k jiným nejposlednějším účelům. *Sl.*

Panička: »Vstaňte nešťastniče. Ujišťuji vás, že jsem doposud svému manželi nevěrnou nebyla.«
Lajtnant: »Ale jednou přec, milostivá paní, musíte začít!« *D*

Aforismus pana Hrozinky.

Nejhorší aliance je manželství, kde obě strany vyhledávají tajně jiná spojení. *—ta*

Po posvícení.

(Zbožný povzdech vesnického junáka.)

Děkuji Ti, Bože milý,
že mne včera nezabili!
Měl jsem převeliké štěstí:
dostal jsem jen ránu pěsti,
svatí chránili mne v davu:
rozbili mi jenom hlavu!

Chránili mne pro mé ctnosti:
zpřeráželi mi jen kosti!
Jak jsem šťasten přehluboko,
že mám aspoň jedno oko,
a že mohu, chvála Bohu,
i na jednu skákat nohu. *J. M.*

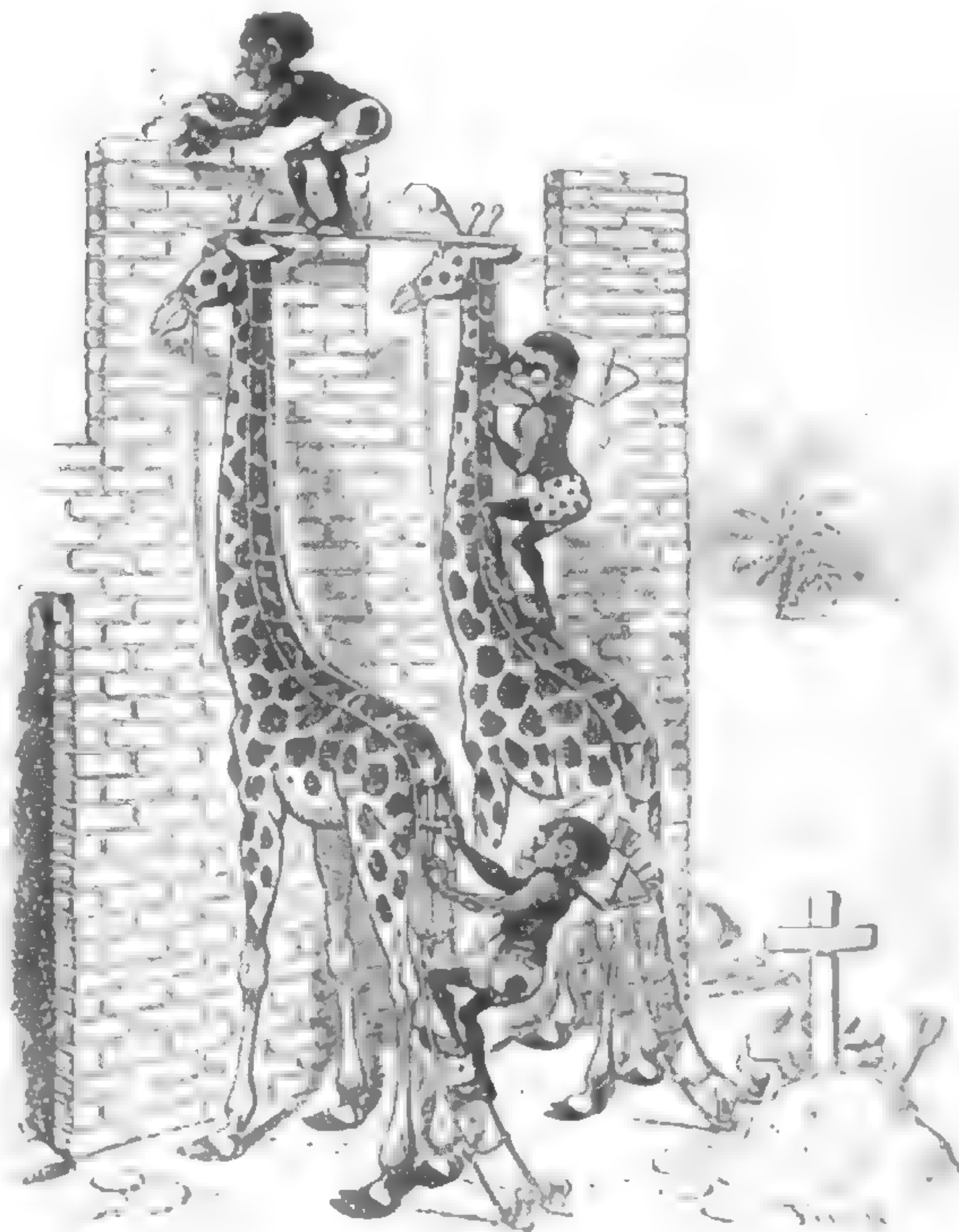

Jak stavějí v Africe.

On: »Kdy se mi trefí podobná příležitost? Nikdy. Vy nejste jako jiné dívky.«

Ona: »Snad nejsem, ale je mnoho jiných dívek, které nejsou jako jiné dívky!« —*n*—

Povzdechy.

Ona:

»Ach, mládí čas jak býval skvělý,
a jak byl útlý kdys můj pás!«

On:

»Ba, lesní stezkou když jsme spěli,
moh' kočár jeti vedle nás.«

Ona:

»Ach, sotva tomu věřit mohu,
jak čas se změnil velice!«

On:

»Ba kráčíme-li večer spolu,
úzká nám c. k. silnice.« *J. Mil.*

V těch vedrách.

I. »Radil jsem vám proti vedru koupele, a vy pijete kořalku!«

II. »Eh, pane doktore, voda jako voda!« —*ta.*

Jak se časy mění.

Jistý hráč na burse přišed na mizinu, chopil se spisovatelství. Tedy: napřed zkazily papíry jeho, teď kazí papír on. *K.*

Soudce: »Docházel obžalovaný za vaši dcerou ještě letos kolem sv. Jana Křtitele?«

Svědkyně: »Prosím ne, slavný soude, on chodil kolem humen.« —*n.*

Ona: »Je pravda, že vy anarchisté neuznáváte žádnou vládu nad sebou?«

On: »I nedejte se vysmát! Většina nás je ženatých.«

—žn—

Specialita sirek.

Poldi: »Esli pak víš, Ferdo, jaký jsou to sirky, co tak moc prskají?«

Ferda: »— židovský.« —*ta.*

Vychovatel (synu šperditérovu): »Příchod Hunův do Evropy roku 375. po Kr. způsobil tak zvané *stěhování národů*, které trvalo několik století.«

Taťík špeditér: »I hrom do toho, a já při tom nebyl! To byl asi výdělecek, pane professore!« *a*

Synáček: »Tati, pan učitel nám dnes ve škole povídal, že voda je nejzdravější nápoj.«

Otec: »S takovými hloupostmi ze školy domů mi nechoď.« *J. H.*

Pochopitelno.

Otec: »Musím už, bohužel, s rodinou domů. Dceři se zde udělalo zle.«

Známý pán: »Ale vždyť nebyla ani jednou v kole.«

Otec: »Právě proto.« *D.*

Učitel: »Pešino, jak povstane duha?«

Žák: »Když na jedné straně prší a na druhé svítí slunce.«

Učitel: »Tedy dvou věcí je tu třeba: deště a slunce. A jak povstane hromobití — čeho tu třeba!«

Žák: »Taky dvou věcí tatínek musí přijít z hospody pozdě domů, a maminka nesmí spát.« *J. H.*

Slečna: »Já se obávám, že nedovedete mít mne rád, už jste tak mnoho miloval.«

Ctitel: »Tak vidíte, slečno, a myslíte, že to nedovedu.« *D.*

Lékař: »Vy máte žaludek zcela dobrý.«

Pacient: »Tak to vidějí, pane doktor, a žena mi říká, že jsem skrz naskrz špatný chlap.« *J. H.*

Komu čest, tomu čest!

Šenkýř: »Máš-li pak ty rozum, člověče?! Ohnat se po starostovi a rozbít mu při tom docela novou stolici.«

Strýc Břečka: »No co? Člověk musí vědět, co se sluší a patří. Na pana starostu nepůjdu přec se židlí starou!« *D*

Sedmá svátost.

Mydlář Vavák, jenž má až příliš ráznou ženu, vykládá při plzeňském: »Víte, pánové, o manželství nemůže se nikdy předpovídat, vydaří-li se, či nevydaří-li se. Někdy je to pěkná svátost, někdy aby ji čert vzal. Zkrátka: někdy je to *sakrament*, jindy je to *sakramentsky*.« *Eitur.*

Vdovička: »Mám své příčiny pochybovat, pane, že to se mnou myslíte vážně, a proto, prosím, šetřte moji pověst a — tobolku.« *D*

Pán: »Slečna Klepetková také vláznich! Co ta zde dělá?«

Dáma: »Zkouši kostýmy. Chce jít po sezoně k divadlu.« *—ch—*

Lékař: »No, jak se vede paňmámě?«
Sedlák: »Hůř, pane doktor.«
Lékař: »Ale dal jste jí užívat mou medicinu?«
Sedlák: »Dal, dal.«
Lékař: »No a zatřepal jste ji pořádně.«
Sedlák: »A jak. Každou čtvrt hodinu, až hekala.«

—ch—

Nechápavý.

Otec (na plesu): »Poslouchejte, pane Vavřinko, slušelo vám to hezky s mou dcerou, ale nejde to s vámi nic ku předu!«

Vavřinka: »Víte, když je v sále veliká tlačenice.« *—ný*

Starostlivý otec: »Já myslel, pane mistře, že když za hocha platím, bude mít jakési pohodlí a ulehčení při práci.«

Pan mistr: »No, snad nemyslej, že mu dám místo dratve do ruky párek, a verpánek že bude mít vypolstrovanej!« *D.*

Poznámka na divadelním návěští.

Po napsání této tragedie zadal básník na místodržitelství *za změnu jména*. *a.*

»Kritika jest velké umění pane!«

»Věřím, zvlášť kritisuje-li se věc, které kritik ani neviděl.« *Sl.*

Chyba pysku.

Srdce ve mně usedalo při čtení o dojemném případu lásky *metařské.* *Jnšk.*

—

Policajt: »Vstávejte, vstávejte a jděte domů, nebo vás odvedu.«

Ochmelka: »Mně že odvedou? Že mluvěj?! Dyť mne už z jara odvedli k 28týmu!« *Aktér Z.*

—

A. »A abych vašemu mladému uměleckému podniku neškodil, nýbrž naopak prospěl, buďte ujištěn, že vůči všem svým kollegům a známým —«

Pan Kotrčka: »— se o něm ráčite zmínit? —«

A. »že o něm jako hrob pomlčím.« *D*

—

ZVLÁŠTNÍ VKUS.

Sprostředkovatel sňatků: »Ráčite si přát, milostivá, za manžela šlechtice, důstojníka, bankéře či snad úředníka? Má být váš nastávající štíhlý či zavalitý, plavovlasý či snědé pleti?«

Dáma: »Hlavně krátkozraký.« *O. J.*

Paní Mazaná: »Já, jak najmu služku, vím vždy ihned, má-li milého.«

Paní Kropáčková: »Jak to?«

Paní Mazaná: »Zcela jednoduše. Když spí, vezmu kartáč a přejedu jí ním ústa. Odstrčí-li kartáč, není zamilována. Sešpulí-li však ústa, pak je zamilována, neboť pokládá štětiny za kníry milého.«

Paní Kropáčková: »To zkusím taky.«

—

Jest *pravda* i ve víně *zfalšovaném?* *Jnšk.*

—

Na střelnici.

Šikovatel: »Jak to míříte, Kabaši. Rána padne vždy na půl a až na metr od figury.«

Ucho: »Dobře, pane šikovateli. Já holt počítám na to, že se nepřítel, vida mne na sebe mířit, rychle uhne stranou«. *D.*

—

Professor: »Váš syn neznal jarní byliny, letní ani podzimní — musil jsem mu dát z botaniky »nedostatečně«.

Otec studentův: »Tak mu dají ještě zimní, jestli ty bude umět.« *J. H.*

—

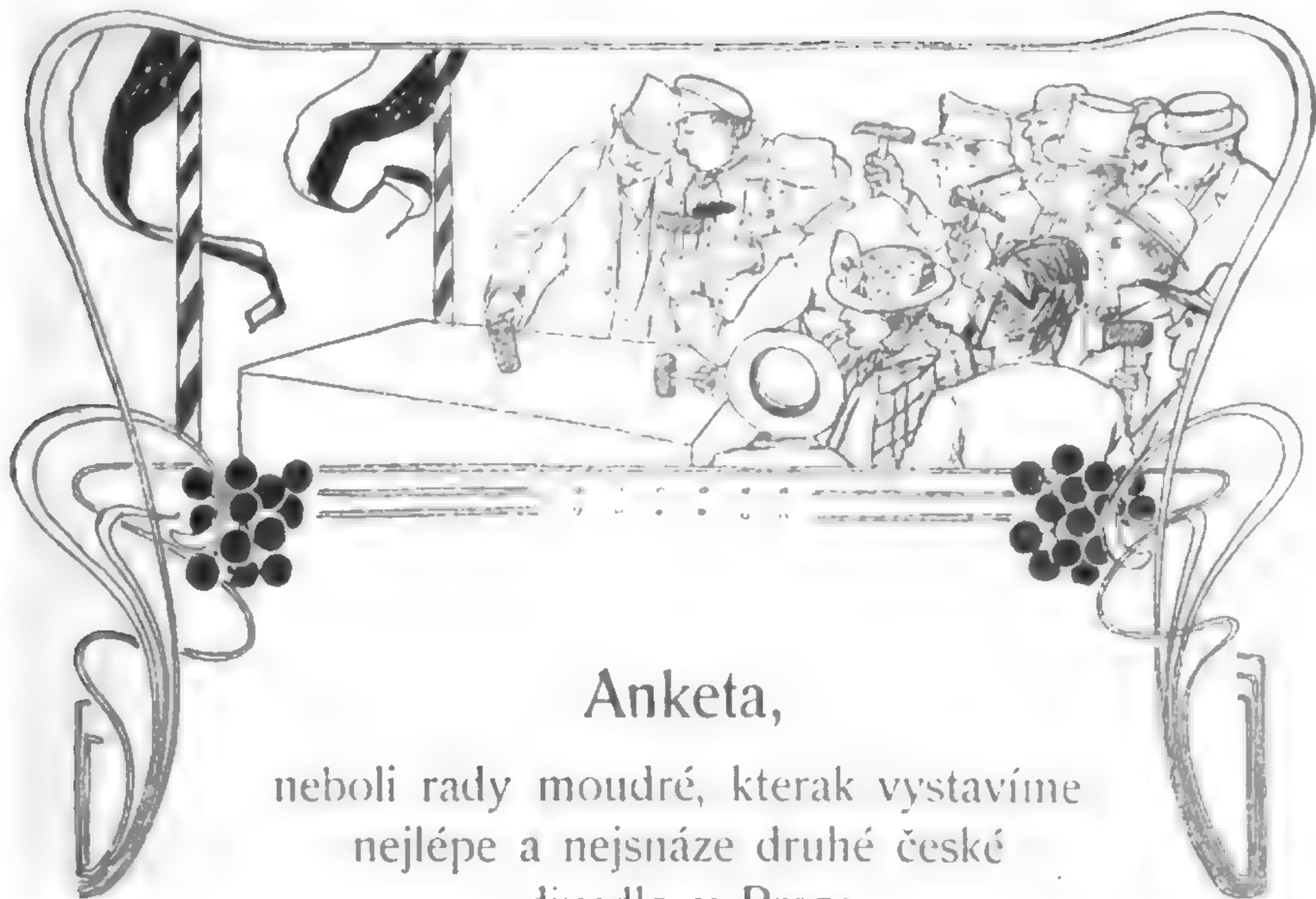

Anketa,

neboli rady moudré, kterak vystavíme nejlépe a nejsnáze druhé české divadlo v Praze.

Všichni věrní Čechové mají se přičiniti, aby »palčivá otázka« druhého českého divadla v Praze co nejdříve byla vyřízena. Poněvadž otázka týká se právě divadla, má zajisté právo do ní mluviti každý. Tudíž také náš kalendář. I vyzvala tedy redakce celou řadu hlav moudrých po vlastech, aby se pronesly o této otázce se zvláštním zřetelem k Humoristickému kalendáři. Zde je výsledek, jímž bude zajisté problem rozřešen:

Zda *»možno radit«* tam, —
kde *»nutno zkoušet« klam?*

Archleb Luděk.

*

Milý příteli!

S radostí jsem vzal na vědomí Tvé vyzvání o příspěvek pro Humoristický kalendář — nevím však, bude-li mi možno ve lhůtě tak krátké mu vyhovět. Avšak přálo-li by si ct. a sl. nakladatelství přijati ode mne k vydání knihu básní lyrických, neb knihu humoresek či dokonce sbírku veršů rozmarných — tu bych s velkou radostí lhůtě udané vskutku vyhověti mohl.

Tvůj starý

Fa Presto.

*

Druhé divadlo . . . ! Kdy-

byste si dali! zahrát! Není první v pořádku!

Nové divadlo! Dosavadní nestačí? To je domýšlivost!

Staré dobré vás mrzí. Sháníte jen tak novoty.

Radíte se, jaké má býti. Máte si říci: jaké může býti. Zrovna tak, jako když děvče tvrdí, že její muž musí míti zlaté kadeře a blankytné oči. A pak si vezme holohlavého a třeba jednookého.

Raději velké, než malé? I ne, raději menší, avšak lepší!

Lámete si hlavy, máte-li chtíti velké, či malé, operní neb činoherní a zatím . . .

Chcete většinou kothurn, operettu i balet v jedné míse. Opět — opět! Nač tedy nové, když staré?

Nač druhé vydání prvního? Starý cop, žádný pokrok?

Jiné chtějte!

Jiné, jiné, jiné! Otisky se přežily.

Činoherní, jen činoherní divadlo stavte! A nedojde-li k tomu dnes, dojde zítra.

Činohra má v království Českém ještě mnoho práce, a její čas přijde!

Ale vy zase budete čekat, až si česká nátura pomůže sama.

Zatím se budeme vespolek roztomile štířit. Budeme se hádat — je známo, že to umíme znamenitě, mistrně. Budeme se na krev příti co a jak má v tom novém divadle býti. Co bude chtíti jeden, to druhý rozhodně zavrhne, — už proto, že náhled nepocházel od něho.

Místo pro budovu vyhledáme co nejméně vhodné, ale co na tom, jen když mocný akcionář bude na ni míti pěknou vyhlídku. Toť hlavní!

Výzdoba divadla zadá se arci tomu, kdo nám nejvíce sleví. — je nutno spořiti.

A pak, když budeme obsazovati parádní místa, se skvostnými tituly — ó je, tu budeme dělati drahotu zvláštního druhu. Dáme o sobě věděti, že nejsme puritáni — toť rozhodně nepraktické v nynějších zlých časech, že nikoho nevyhodíme, když nás před tím navštíví a při podání ruky déle si ji v hrsti ponechá, nebo služka odevzdá v kuchyni košík nebo nůši . . .

Jen místo ředitele téměř je předurčeno. Dostává se to přece z pravidla vždy tomu, kdo věci nejvíce rozumí.

Ovšem, že rovněž primadonna a primaballerina, dále všechny přední zpěvačky a možno-li všechny dámy od divadla vůbec musí býti hezké, velmi hezké. To spíše umění se jim odpustí.

Irma Geisslova.

*

Řeknu to hned zcela upřímně, kdybych nezaujímal teď v otázce divadelní stanovisko zcela zvláštní, osobní a na zkušenostech ne sice vždy utěšených, ale velmi cenných založené, byl bych se této ankety bezpochyby ani nesúčastnil. Ale od několika týdnů jsem sám *spolumajitelem, artistickým ředitelem, režisérem a dramaturgem* (ostatní funkce brání mi jmenovati jednak nedostatek místa, jednak vrozená pohodlnost) *nového, vším řádným příslušenstvím opatřeného divadla*, které munificencí jistého dobrého přítele přešlo v dočasné držení mého syna, když onehdy slavil svoje sedmileté narozeniny. A z dosavadní historie tohoto mladého ústavu chci sděliti veřejnosti zrovna jen tolik, co stačí na doloženou známého pořekadla: »moudrému napověz . . .«

Správa našeho divadla obmezena je na poměrně úzký kruh osobností. Jsme při tom súčastněni tři: já, moje žena a můj syn. Ne bez jistého záchvěvu špatného svědomí prozrazuji toto složení našeho družstva, předem jsa připraven na výtky nepotismu, protekcionářství, »dojné krávy« pro celou rodinu atd. a k ospravedlnění tohoto následování nehodného systému mohu jen uvésti, že nám divadlo dosud čistého zisku ani vindry nevyneslo, ale každé představení nákladu 4—20 haléřů vyžadovalo. Odmítaje předem s díky všecky projevy uznání, musím nicméně připomenouti, že jsem se předem zřekl tantiem za všecky hry, jež nejen vypraviti, ale začasté také od prvního až do posledního slova vymysliti a za jevištěm mluviti musím. Rovněž tak nezištně odmítla moje žena nenabízený jí honorář za opravy mašinerie a kostymní hotovosti, konečně pak i můj syn lepí zcela zdarma každého dne vlastnoručně zhotovené divadelní plakáty na různých kusech nábytku, používaje při tom klihu velice trvanlivého a na oknech, zrcadlech, leštěných skříních a pod. na dlouho zřetelné stopy zůstavujícího.

Postavení našeho stánku Umělů bylo arci otázkou nemalé důležitosti. Ve příčině *vhodného místa* pro divadlo konalo naše družstvo porady velice pilné a důkladné a rozhodlo se zprvu, aby byl s půdy snesen

nízký stoleček, u něhož můj syn a spolumajitel divadla až do čtyř let svého věku obědvával. Ale když byl stoleček snesen, shledáno, že mu chybí jihozápadní noha, a že by tedy divadlo kolísalo ustavičně nad nebezpečím úpadku. Rovněž nedařilo se svatyni Thalie mezi dvěma židlemi, čímž arci jen pravdivost známého přísloví byla doložena. Konečně po zralém uvážení všech okolností položeny základy divadla na dně obrácené staré bedny, která byla barevným papírem polepena a tak umístěna, aby divadlo bylo odevšad viditelné a vypínalo se v nejmalebnějších oblastech pokoje.

Engažování uměleckého personálu vyžadovalo rovněž nemalé obezřetnosti. Uradiv se s ostatními členy družstva, podnikl jsem nákladem dvanácti halířů (za tramway) před zahájením saisony rozsáhlou cestu po několika hračkářských krámech Starého města a podařilo se mi získati pro mladý, do života vstupující ústav prozatím deset zdatných sil uměleckých, o nichž s oprávněnou chloubou mohu obrazně říci, že *všichni jsou z toho »dřeva, z něhož se dělají umělci«*. K ensemblu náleží: 1 heroina dramatická, 1 naivka, 1 dramatický hrdina, 1 bonvivant, 1 intrikán, 1 čert, 1 duch, 1 hnědý muž s pozoruhodnými aspiracemi pro šarže orientálských diplomatů, 1 sluha a 1 komik (Kašpárek). Vůči svým závazkům k divadlu osvědčili tito umělci nezištnost až pohnutlivou, byliť k divadlu engažování *za půl páté koruny jednou pro vždy*.

Divadelní domácí řád je velmi prostý, ostatně dlužno říci ku cti umělcům ústavu, že mezi sebou neintrikují a také nijakých záluskû na stávku nejeví. Chvalně je vyznačuje vzájemná přichylnost i pospolitost, ve které trvají i mimo jeviště a která jde tak daleko, že za dne se na př. Kašpárek s čertem nebo intrikán s hrdinou a milovníkem téměř ustavičně objímají.

Zkoušky konaly se jen jednou, před zahájením her, ale zkoušena byla spíše tělesná zdatnost než umělecká vyspělost personálu, při čemž nedopatřením uražena byla milovníkovi levá noha až po koleno a Kašpárkovi zakroucena hlava tak, že nyní hledí na celé své okolí přes rameno, což však vzhledem k satirické povaze tohoto umělce není celkovému výkonu na závadu. Leč humanní zřetel k osobní bezpečnosti personálu přiměl družstvo naše k odhodlání, na příště od zkoušek toho druhu upustiti.

Končím, prodchnut blahem svědomitě plněných povinností, jichž sladké břímě na mne družstvo vložilo a volám ke všem, kdož příští divadlo založiti a stavěti chtějí:

Čiňte po našem příkladě — a budete divadlo vésti *jako na drátkách!*

Frant. K. Hejda.

*

»Nebudou stavět«, směje se lid.
No, my jej obrátíme na víru;
hned kdekoliv je můžem' postavit
z popsaného v schůzích papíru.

To není, myslím, myšlenka moc smělá,
že v druhém divadle též být by měla
pořádná věc,
jakou má každý blázinec,
důkladná studená sprcha,
by zkrotl v jejím ledovatém dešti,
kdo pro groš náhlým slávomamem třeští,
než pro porážku do ciziny prchá.

A. Heyduk.

*

Ne jedno, tři divadla vystavme. Prvé pro p. Kvapila, aby zvelebil činohru, druhé pro p. Štecha, aby měl pole činnosti, třetí pro pana ředitele Šuberta, aby nevyšel z praxe.*)

Dr. Krumpar.

*

Velectěný pane!

Jinak přiznávám, že záležitost druhého divadla vstoupila u nás do stadia, které

*) A komu zůstane to čtvrté, které již stojí? Všetečný sazeč.

by vskutku mohlo poskytnout látku dobrému humoristovi, ačkoliv se zase obávám, že pro obecenstvo širší, poměrů blíže neznalé, nebude látka dost vděčná.

Přeje Vašnostem v podniku mnoho zdaru, trvám v dokonalé úctě

Josef Kuffner.

Aspoň název.

Stavíme druhou kapličku
pro svoje divadlo chudé,
stavíme, pravda, dlouho ji,
však za to báječná bude.
Veliká, malá, intimní,
pro davy pochoutka denní,
každému něco přinese.

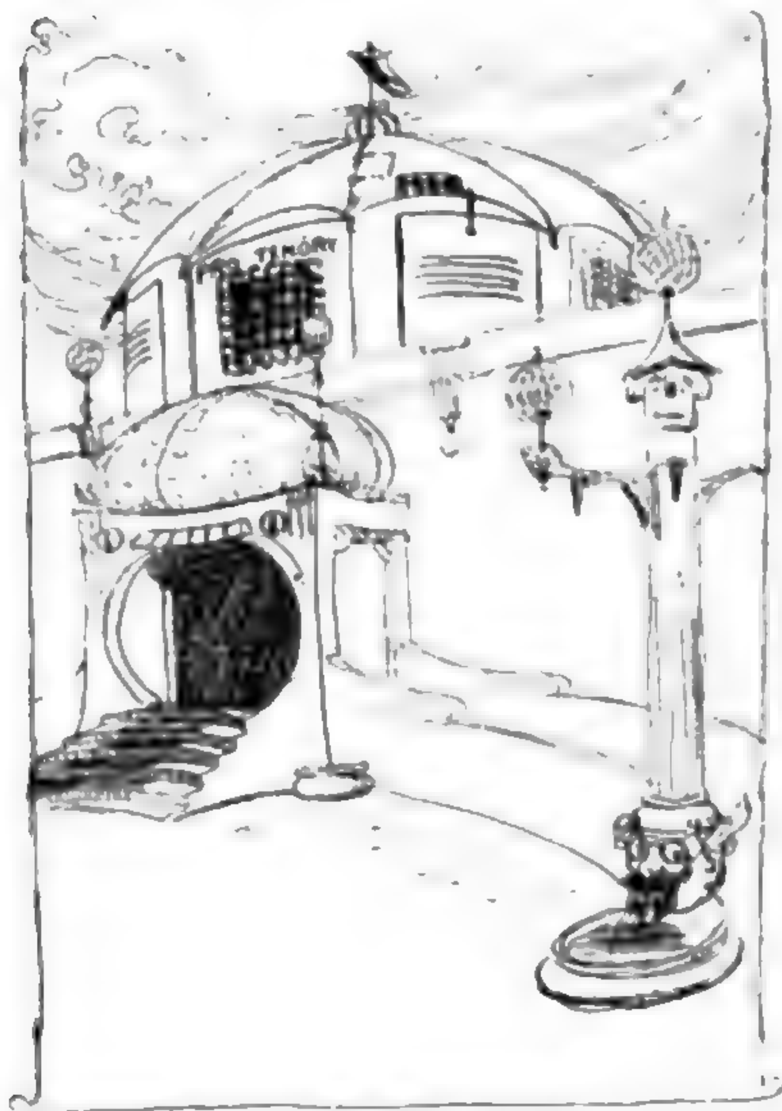

Umělci vysoké chtění,
lidu dá chleba, zábavu,
hořícím duším svou scénu,
moderní bude, vypjatá,
pro spodní proudy i pěnu.
Slovo v ní bude klenotem,
zářícím leposti zjevu,
aby však časem neztuchlo
proloží trochou se zpěvu.

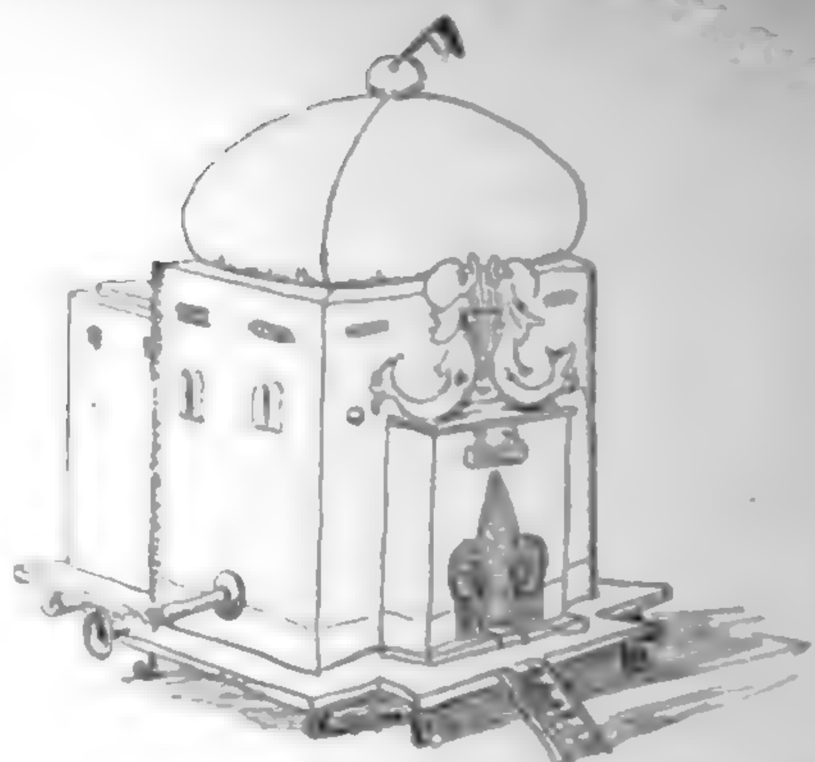

Pro lid ji drahý stavíme,
pro jeho umění ryzí,
proto jsou stěny tak rozlehlé,
cimbuří v oblacích mizí.
Chceme, by školou byla též,
tribunou zvolených páně,
ducha by šlechtu vábila
pod svoje velebné báně.
Avšak, kde příliš vážno je,
rádo se za školu chodí,
k vážnému proto poslání
malá jen kaple se hodí.
Stavíme tedy konečně,
nadšení v národě jásá,
máme již plány, rozpočty,
v shodě jsme — skutečná spása
Všechna se družstva rozešla —
patnáct jich bylo již v sboru —
v jedinou četu semkla se,
pracují beze všech sporů.
Velké i malé, intimní,
pro lid i pro šlechtu ducha,
pro slovo, zpěv i balet snad,
pro všecky požitky ucha,
pro radost očí, duše hlad,
pro všecky odstíny věku,
pro ženy, muže, boháče,
každému k potěše, vděku.
Gumové stěny patentní
vyhoví potřebám doby,
kopule větry nadmutá
důstojné dodá jim zdoby.
Lehoučké bude divadlo,
každému přístupno styku,
veliká kola z mlhy, par,
přenesou všude je v mžiku.
Bohaté lidem okolí
lidovou mízu dá snadno,
při prázdném domě bylo by
pokladnám přece jen chladno.
Jakmile bude nutno však
umění splatiti daně,

divadlo bude maličké,
jakoby vyrostlo z dlaně.
Veškerým mužům snaživým
zřídíme po jednom křesle,
dáme jim žezlo, vládu, moc,
každému důkladné jesle.
Ředitel jiný každý den
posadí vážně se k stolu,
rozkazy dávat jinaké,
na všecko dívat se dolů.
Teprve potom poznáme
množství svých nadaných lidí,
kteří, co jeden vykonal,
s úsměvem se světa sklidí.
Nadpisy dáme kolem kol,
zlata a fáborů dosti,
konečně název přidáme,
název, v němž smysl se hostí:
»Tento dům *Česká komedie* sluje,
národ *svým synům* rád jej obětuje.«

Stavíme druhou kapličku
pro svoje divadlo chudé,
stavíme, pravda, dlouho ji,
však za to báječná bude!

Dne 28. III. 1902.

Jan Ladecký.

Milý příteli!

Odpusťte mi, ale marně se tluku do hlavy, o tom novém divadle nechce mi napadnout nic vtipného ani satirického, jak si přejete. To tak máte nás venkovany. Otázka, která se Vám Pražákům zdá být středem života, pro nás nemá té plné, neobmezené zajímavosti.

Váš

K. Leger.

*

Nejdříve bychom dospěli ke stavbě druhého českého divadla činoherního, kdybychom vypsali především soutěž na místo jeho ředitele a uložili každému uchazeči poplatek z jeho podání. Při desíti tisících ředitelích se stozlatovým poplatkem docílil by se slušný základ pro stavbu divadla.

Mimo to by se doporučovalo stavěti divadlo přenosné, jako jsou známé stavby americké, které se dají převážeti s místa na místo. Jednou by se divadlo převezlo do Karlína a bylo by městským divadlem Karlínským, pak na Žižkov a nazvalo by se městským žižkovským divadlem, pak do Holešovic atd. atd. Tak by byla palčivá otázka místa stavebního rozřešena. Praha sama by se vždycky stěhovala za tímto stěhovavým divadlem. A když by se již takové druhé divadlo činoherní postavilo — je prý to ovšem čirý luxus pro nějakou tu činohru, nějaký ten lid nerci-li nějakého toho autora — bylo by dobře, aby se v něm nehrály komedie pro lid, nýbrž aby lid si sám v něm hrál komedie pro veřejnou potřebu se hodící, ku př. veselé parodie z parlamentu k vůli výcviku v parlamentární vysoké škole slušnosti a mravu. Takové universitní extense se nám ještě citelně nedostává. V tom se vznáší kulturní nadprkénko našich sousedů nedostižně nad námi.

Ostatně nejlépe bude, když se nešťastné to druhé divadlo postaví jen tak, jak dosud stále stavíme svá druhá, třetí a čtvrtá divadla fantasií zbudovaná. To lze nejlacinčji pořídit. Všecko je v tom zadarmo.

stavitelé, obětaví rádci, ředitelé, herci i předplatitelé. Zůstaňme při tomto osvědčeném českém patentu.

K. Pippich.

*

Radím, aby nové české divadlo místo v Praze se vystavělo v Berlíně, aby se z něho snáze čeští autoři dostali se svými pracemi do Národního divadla.

Fr. X. Svoboda.

*

Vaše Blahorodí!

»Kde vzít znamenitých ředitelů, dramaturgů, režisérů a kapelníků pro druhé české divadlo?«

To vím! Na tucty bych Vám jich mohl jmenovat!

»Kde vzít peníze na druhé české divadlo?«

To nevím!

S úctou veškerou

Jos. Šmaha.

*

Klepati na základní kámen? — To by se vůbec nemělo, poněvadž každé klepání je mor na divadlo, jak tomu domácí zkušenosti učí.

Neomylný prostředek na zahubení bacilu zákulisních intrik? — Kulisy se umístí tak, aby nezůstalo *za nimi* naprosto žádného místa. Bacil bude se muset vystěhovat *před* kulisy do plného světla, kdež bude se všech stran na něj co nejlépe viděti. A to on nesnese. Pojde pak [illegible]

Jaká osobnost [illegible] se za ředitele? — Člověk beze žluče, který jest odhodlán skončiti dříve neb později sebevraždou. Sebevraždy se snad nedopustí, poněvadž nebude míti na ni času, ale násilné smrti přece neujde: utlučou ho ponenáhlu.

Zda je vůbec druhého divadla třeba? — Rozhodně ano? Neboť co by dělaly ty zástupy různých nadšenců a »přátel« divadla, až zničí to první?

Preservativ na tenory, aby neutíkali? — Aby bylo druhé divadlo čistě činoherní,

neboť jedině z takového tenoři utíkati nemohou.

Jak přispěti k tomu, aby dramatičtí autoři psali jen kusy znamenité? — Někteří mamonu a požitků chtiví hospodáři míchají slepicím do sypání něco, po čemž nesou vejce zvlášť veliké a chutné. Vyšetřit, co to je, a míchat to do skromného krmení našich dramatiků. Snad by to pomohlo. Aspoň za zkoušku by to stálo. (Viz obr. vedle).

Jak má být súčastněno při výzdobě divadla umění výtvarné, malba a plastika? — To budiž ponecháno příštím damským

členům druhého divadla, které otázku tu zajisté s nejlepším úspěchem samy rozlušti. (Viz obr. na str. 92).

Co se doporučuje ohledně kritiků? — Bruncllka na ně: všem hlavy dolů!

Zda se rozdělí národní práce, až bude stát druhé divadlo? Zajisté! Neboť teď se nadává *jednomu* divadlu, a pak se bude nadávati *dvěma*.

Kdy začne se v druhém divadle pravděpodobně hrdti? — V předešlém století, a sice r. 1846, sestoupila se v Praze nadšená akciová společnost za tím účelem, aby postaveno bylo důstojné, národní divadlo. A skutečně, za krátkých — 35 let, a sice r. 1881. hrálo se v něm poprvé.

Poněvadž na počátku století tohoto a sice loňského roku 1901 sestoupilo se v Praze zas dokonce několik neméně nadšených společností, jež chtějí postaviti *druhé* důstojné divadlo, lze podle zkušeností, při stavbě divadla prvního nabytých, na základě výpočtu pravděpodobnosti a při známé vytrvalosti naši s jistotou za to míti, že v tomto *druhém* divadle bude se hráti *už* — roku 1936.

Dr. Jos. Štolba.

*

Nejšťastnější ze všech divadel na světě jest druhé české v Praze: již patnácte let statisíce o ně živě se interesují a dosavad nikdo se do něho nedal!

F. A. Šubert.

*

Nač se nesmí zapomínat, že divadlo má s vojnou mnoho společného, mezi jiným i to, že to první, čeho potřeba, jsou peníze. Je to smutné, že pořád hrajou ještě tak velkou úlohu na světě a že se nenajde ani nejčervenější socialista, který by je měl v opovržení. Ale nic si z toho nedělejme. Jen šikovně do toho! Právě tady se dá všechno dokázat. Mají-li pařížské světové výstavy svůj finanční plán, ať jej má nové české také? Ne? Vidím, kterak špoulíte ústa, kejváte hlavou a myslíte: Věru, tohle nám nenapadlo. Jako kupony při státních úpisech, tak ať vstupenky pro nové české tvoří kupony při úpisech divadelních. Upíšu a složím ku příkladu zlatku. Rozumí se, že na to nemohu očekávat dvě lože kuponem. Ale aspoň jednu poslední galerii, to jest vstupenku na galerii, neb aspoň půl vstupenky na první nebo druhou polovici kusu. Kdo dá padesátku — počítám ještě v starých, nebo kdo by se těmi novými mátl! — dostane dvě sedadla v přízemku, kdo stovku, celou loži, rozumí se na rok kuponem. Kdo tisícovku, bude mít ještě víc. To je pane něco. Ale jen dále ku předu. Vstupenky mohou přijíti i jako bankocetle do oběhu. Ať se tisknou krásně umělecky, jako pohlednice. Ložové se vším kouzlem divadelním, ale také galeriové, aby za to stály. Podotýkám, že holohlaví výborové a ředitelové nepotřebují zaclánět v popředí, na nejvýš mohou někde z propadiště vykukovat. Podle čísel budou pak tribunové, sedadlové a všechny jiné divadelní bankocetle u pokladny přijímány. Dnes od 1—10 těch, od 1—100 oněch atd. za měsíc od1010—1020, od 100100 do 100200 atd. Takovými bankocetlemi se mohou umořovat i úpisy a platit gáže, aspoň částečně. Ze žádné špinavosti, jenom aby každý mohl mít divadelní vstup u huby. Jen si představte: tragédka paní Cymbálová poslala by si ráno služku za tribunu pro maso, komik Křen platil by krejčímu loží a třemi přízemky za kalhoty a vestu, baletka by si kupovala u uzenáře za poslední galerii vepřovou nožičku, spisovatel by v kavárně

TAKÉ PŘÍSPĚVEK K STAVBĚ DRUHÉHO DIVADLA.

hodil hrdě sklepníkovi místo k stání za kávu a koláč nebo by prohrál 50 křesel v jedníku. Jenom chtít! Peněz jako želez. Proto velké, české! Peníze jsou fárum lárum, snesou nám je jako med, budem stavět hárum hárum, hárumritum a to hned. —

Nové české — ale kam? Jsme národ skrovný, o tom nikdo nesmí pochybovat. Měšťanskou besedu měli jsme na Příkopech, ale k čemu tu nápadnost! Ať kvete jako něžná fialinka v koutku, kde nikomu nebije do očí. Nejsme žádní Němci, Maďaři, Francouzi, aby každý musel o nás vědět. Proto je na pováženou, když někteří chtějí mít divadlo stůj co stůj v černém parku pod Františkovým nádražím. Nejenom, že by mohla lęknout některá ta ryba v Černém jezeře, nebo se splašit ta kropenatá husa se zeleným podbradkem, ale měli by tam i stejně blízko z Prahy, Vinohradů, Žižkova, Karlína. Proto nejlépe někam s ním na Hradčany, na Marjanské hradby nebo až k Střešovicům. Pražáci by se prošli a vydělala by tramway. Proto zvuč harmoniko můj žalm: Buďme vždycky hodné tiši, ať nás nikdo neuslyší, skrčme se na bobečku, jako panna v koutečku!

J. J. Toužimský.

*

Co jest pro divadlo nejdůležitější? — Když už to divadlo máme a předpokládám, že je pěkné, prostorné a pohodlné, je nejdůležitější věcí *výborný a umělecký personál* a na druhém místě *chytrý* ředitel. Je-li takový personál pohotově, *chytrý* ředitel s ním už něco svede. Slovem *chytrý*, rozuměj všemi mastmi mazaný!! Tyto dvě nejdůležitější důležitosti jsou zároveň při každém pořádném divadle tím *»prvním a posledním«*.

Kolik má státi? — Co nejméně — nejlíp: *nic!* t. j. aby páni stavitelé z celých Čech (ovšem jen Češi) zúčastnili se při stavbě; ten výkresy, onen vyměřováním, ten dozorem, onen objednávkami; materiál ať také je zadarmo; každý majitel lomů dej ňákej ten kamínek, jiný písek, vápno, sádru; jiný opět cihly. Majitelé lesů ať dají trochu toho dřeva, železáren železa a t. d. — Zkrátka, kde jaký živnostník a průmyslník něčím přispěj, ať prací, ať materialem, ať radou resp. rozumem svým. Bude-li vše zadarmo, odpadá otázka: *»Kde vzíti peníze na ně!«*

Zda třeba soutěže před zadáním stavby? — Oznámí se jednoduše, že těch několik set, dejme tomu, že 500 spolubudovatelů, nedostanou žádného platu, žádné renumerace, ale že až se bude v tom divadle hráti, bude jeden každý z nich míti to právo, do vnitřní správy mluvit — na to vnadidlo zajisté půjdou! Prosím Vás, moci

určovati: kdo má být angažován, co se má hráti, komu se má dát výpověď, komu strhnout z gáže, a podobné oprávněnosti lehtají sebelásku nesmírně. Namitnete, že takový správní výbor skládající se z 500 členů je trochu nepohodlný? Nic nevadí, *chytrý* ředitel, jakého já myslím, je všechny přeskočí a bude rozhodovat sám. —

Ohledně umělecké výzdoby, malby, opony, platí táž zásada: *zadarmo* — zejména oponu ať maluje as 50 malířů — každý namaluje, co bude chtíti; uvidíme aspoň, kdo je z nich nejvýtečnější a všichni budou tou oponou proslaveni.

Kdo má klepat na základní kámen? — Ti, kdo budou do toho divadla choditi; divadlo bude patřit *všem*, ať si tedy *všichni* klepnou; aby to dlouho netrvalo ať klepá hned 10 osob najednou; deset kladivek se snadno sežene. Co na tom, bude-li to klepání trvat celý měsíc; když už má být sláva, ať je raději delší. (Obr. na str. 87.)

Co se má do kamene dáti? — Všechny špatné divadelní hry, ať činohry, ať zpěvohry, neboť dobré kusy patří *na* divadlo a ty špatné *pod* divadlo.

Jakým kusem má býti otevřeno? Čím proslovem? Jakým živým obrazem? — Otevřít rozhodně nějakou vlídnou veselohrou — to táhne — odjakživa s vlídností a veselostí nejdál dojdeš. Pro proslov jsem také a sice ať asi 50 básníků v něm opěvuje těch 500 stavitelů, nechť proslov je hotov dříve *než* se začne divadlo stavět, aby každý z budovatelů již *napřed* věděl, jak bude po ukončení stavby oslavován. V živém obraze pak měli by účinkovati všichni spisovatelé a skladatelé, kteří pro toto divadlo budou psáti — kdo ví, zdali je později na jeviště pusti — ať se tam tedy aspoň jednou, při otevření dostanou.

Otázka *kritiky* je krapánek choulostivá — často po některé kritice mi bylo líto herců — jindy opět kritika — není divu — slyšela jsem jednou, jak takového pana referenta nazvali panem — — — Wohlschlägrem! Raději žádných kritiků — alespoň bude pak obecenstvo vědět, co se mu líbilo a co ne.

Přízeň a nelibost? Tím ráčíte myslit aplaus a syčení obecenstva? Tomu nebraňte — zvyk je druhá přirozenost — ať se jen tleská nebo syčí, bude to veselejší.

Hry pohostinské. — Hodně hostů, čím víc, tím líp. Dříve bývalo jinak, vystoupiti směl jen ten umělec, který již jinde

dokázal, že něco umí — nyní vystupuji také takoví, kteří mohou dokázat, že ještě *nic* neumějí — a to je také něco na zoubek.

Adéla Volfová.

Vaše P. T.

Jest jista návyklost obecenstva, proti kterýžto návyklosti nejni jiného léku nežli zubu času.

Kdiš jsem gastyroval ještě s dřevenyma agtéromamo, mjel jsem panáki po veliké vejčině ušpiněné. Ale divádlo bilo přece plne. Dobra póvjest zvitězila. Měl jsem f kardině diru a dyž mi bylo vitikano proč ji nezaštupuju, pravil jsem hrdě: To muši byti aby se mohli agteři koukati do hlediště.

Měl jsem jednu moc umazanou scenu, jakobi město, od deště splachle jakobi mramorovani. Když mi bylo vitikano proč to nedam čerstvimi barvamy přetahnout, odpověděl jsem hrdě: To nelze, to je Norymberg věrně histerický a bilo dobře.

Take hlas mi nesvědčil a vzdor tomu mjel mje lit v přizni.

Bilo to f Aprilu roku 18 též 78 když jsem zavital do Mita visokiho abich se rozložil s tyatrem f jedni ulici jaksi stracený.

Jak tak zajiždim vidim f Mitě konkurenta jakihosi Lucka. Měl novi divadlo novou gardinu bez diri a bez zaplati, měl pěknyho kašpara (taky jsem dřive mival tak pékneho dokud bili lepši poméry coš uš je dlouho), fšecki herce novi, kral f purpuri, princezna f hedbabi, novi kulis a harmonicki doprovod.

A co se stalo? Jen se rozneslo po Mitě, že zahaji Lebeda hri, měl jsem nabyto a Lucek měl prazno.

To děla povjest. Lid je zvikli na staré určitosti on nemiluje novotařství, on nebil byse u Lucka citil tak olným. Jen Lucek Mito zdrceni opustil stala se mi nehoda. Ulomil jsem totiž moji prvni milovnici hlavu a bilo mi na richlo třeba vipomocy si s 2hou agterkou. Obecenstvo bilo všag na tu 1ni agterku navikly a dělalo šmařu gsichty, teš meně aplaudovalo, ano f 1nom agtu kterise dycky libil, vubec se chladně chovalo s jakimsy zjevnimi antypirynem a f kulo arech rebtalo, že ta druha ženska už neni takova.

Spravil jsem tedi na richlo tu 1rvni milovnici za pomoci ruskeho glihu a hle! Panové, to bil jasot jakodyž vystoupi Tulora, též bylo margantni sesyleni any mó f hledišti. Mušel jsem si řici, že každa ženska nejni na fšecko jak bi se zdalo, 1na je na to, druha zas na to, každa chce svi. Totež vidime detto ve velkim měřitku i f opravdicke skučetnosti z čehož viozuji soud: Stari divadlo je stari divadlo, Novimu divadlu povede se, jako Luckovi poněvadž jezde jista určita návyklost k divadlu starýmu a proto jsem proti stafbě druhého českého divadla vůbec a naprosto zvlášť.

S uctou

Vavřinec Lebeda,

bivalý řiditel divadla z dřejenyma agtéromamo.

Matka: »Edo, dnes k nám přijde pan doktor ať jsi způsobný!«

Synáček: »A kdo bude stonat?«

Matka: »Nikdo. Přijde za naší Elou.«

Synáček; »Nu, jestlí si ji nevezme, tak to potom teprve všichni odstůněme.

D

Nic netrvá věčně.

Kdo by pevně věřil
v pravdu této fráse,
jistě nezná jízdu
po tak mnohé dráze.

Jnšk.

A. (starostlivě): »Můj nastávající zeť se mi naprosto nelíbí, protože neumí hrát karty.«

B. »Ale to je právě dobře, že karty hrát neumí.«

A. »Neumí arci, – ale on je hraje!« *J. Hor.*

Dvě *různé ženské* mohou zkrátka slouti *různice.*

Jnšk.

— A jste rozený — —?
— To, prosím, jsem. *J. H.*

MYŠKA.

1. »Jejé, myš! . . .«

2. »Poldi, pozor, až zase přijde!«

3. »Poldi, už je tu! Hop za ní. . .«

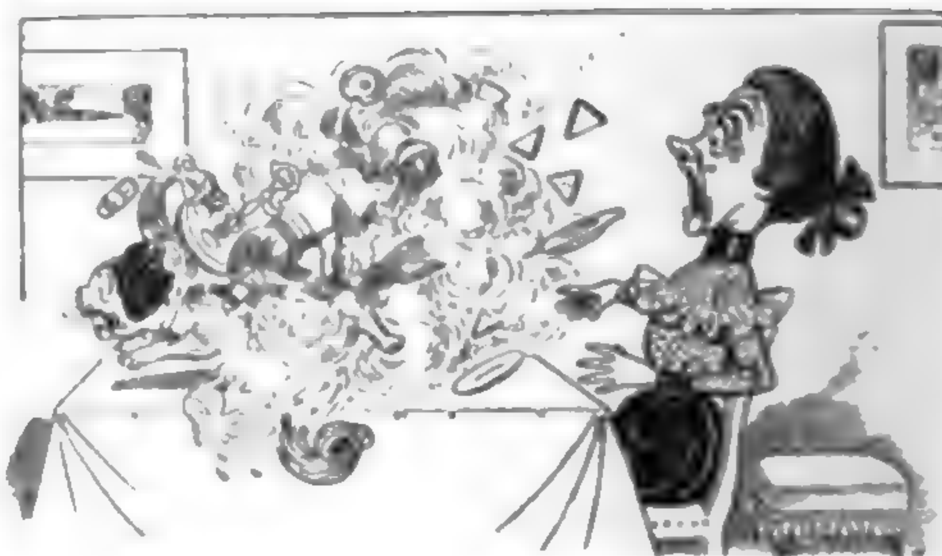

4. »Poldi — ó — Poldi. . . .«

1 + 1 = 1.

Dva se běřou Ona má svatbu tedy a on též. Tedy dvě svatby, což dohromady vlastně činí jenom jedinou. —*trt*—

—

Shoda — mezi studentem a pannou jest, že, když padnou, oba zůstávají sedět. *Gs.*

—

4. »Škaredá myš, Poldi, škaredá!«

Starostlivá.

Mužíček (obědvá): »Poslechni, ženuško, upřímné slovo. Od nějakého času není, co uvaříš, k jídlu.«

Ženuška: »Nehněvej se, Adolfe, víš, já tě chci pomalu připravovat na stravu hostinskou, která na tě čeká, až odjedu do lázní.« **

—

Hoch: »Velebný pane, naši vám zasýlají jitrničky.«

Farář: »To jsou vaši hodní; ale dnes se nesmějí jaterničky jíst, je půst.«

Hoch: »I smějí, ona je v nich samá buchta.« *J. H.*

—

Z domácí lékárny.

Nejúčinnější kapky jsou — ženské slzy. *Jnšk.*

—

Osudná chyba.

. . . . a ještě nyní, vzpomínám-li na ty blahé, bohužel dávno uplynulé okamžiky, srdce prudčeji ve mě zabučí. —*ta*—

(Z milostného dopisu.)

—

Bulletin sazečského šotka.

Stav bankéřův vzbuzuje nejvážnější obavy, ježto byl náhle uchvácen prudkou herečkou. —*ta*—

—

Protichůdci.

Běliči s koptáři,
s ušáky ohaři,
s hubaři hvězdáři —
nikdy se nespáří. *Jnšk.*

—

Pilulka mravnosti.

Hleď se *uplatnit* a nedej se *uplatit!*

—

ANGELINA

neboli

Otrávená láska.

Serenada na rozloučení

Slova napsal

Serafínek.

Andě li no, snů mých paní,

myšle nek mých suvre no, ty ru svou již pou-štím z dla-ni,
z pro-sy le mam špa-lné spa-ni,

bla-ho me je zničeno.

Alabastrem ručky svo-ji ach že jsem to jenom žel, místo růží te-ha-. la jste do omá-čky
Prstíkem, nanějž kra sne ghazely se skládaly, včera ráno ze zá-honků jabale jste
V žaru touhy li-baval jsem vašich prstů kone-čky, a vy jimi doby- vale právě z hence
A v lom kliné jako básen včera večer z komůr-ky viděl jsem, jak pod jasmínem štrbola jste
Co jsem dříve vida-val vás jako vílu v pohad-ce, v okurkách teď zřím vás stale, v petržlen

petrzel petrzel
žížaly žížaly
svěčky svěčky
okurky okurky
omáčce omáčce

D. C. al Fine

Digitized by Google

PRO

DIABETIKY!

Frommovu: Conglutinovou mouku, nejzdravější výživnou látku, též Frommovo cacao, suchary, piškoty cakes, ovocné zavařeniny a marmelády bez cukru, jakož i starší, dobře vykvašená vína pro nemocné postižené cukrovkou doporučuje a má vždy čerstvé na skladě jedině Ph. Newinného nást.

B. MÜLLER,
droguista,
Praha, Spálená ul. č. 36 n.

V. SKOKAN
PRAHA-POŘIČ II,
KLIMENTSKÁ U. 15

Založeno r. 1859.

Továrna
Klimentská ulice
čís. 15 n.
vyrábí
veškeré druhy
desetinných,
stotinných
a stolních

vah,

sporáky,
patent. stroje ku pražení kávy
atd. atd.

Cenníky na požádání franko.

Pro každý stůl!

Pro každou kuchyni!

Po úpravě přidati!

Maggi

KU KOŘENĚNÍ
jest to jediné, jímž lze okamžitě, lacino a pohodlně upraviti
každou polévku
jakož i učiniti
každý slabý bouillon
ku podivu dobrým, silným a trávení prospěšně podporujícím.

K dostání ve všech obchodech zbožím lahůdkářským, osadnickým a drogami v lahvičkách od 50 haléřů počínaje.

Julius Maggi a spol., Bregence.
Hlavní zastupitelství:
Václav Kadlec, Praha-II.
Václavské nám. č. 13 n.

Přízemí a mezipatro.

VELKOZÁVOD
DÁMSKOU KONFEKCÍ.

František Friml

V PRAZE,
uprostřed Celetné ulice číslo 30 nové.

V lednu mrzne podle kalendáře,
zajíc polí v sněhu peláší,
ale v mladých srdcích plno záře,
v mrazu to v nich taje na kaši.

Vilímkův

KALENDÁŘ

NA PŘESTUPNÝ ROK

Uspořádal
Fr. S. Procházka.

Ročník XXI.

Vydává
Jos. R. Vilímek.

V PRAZE.

NAKLADATELSTVÍ * JOS. R. VILÍMEK * KNIHKUPECTVÍ

VE VÍDNI I., SCHOTTENRING 1.

·1904·

LEDEN

[illegible]

ÚNOR

[illegible]

BŘEZEN

1	Úterý	Albína
2	Středa	Simplicia
3	Čtvrtek	Kunhuty
4	Pátek	Kazimíra
5	Sobota	Tolety
6	Neděle	Bedřicha
7	Pondělí	Tom. A.
8	Úterý	Jana z B.
9	Středa	Františky
10	Čtvrtek	40 mučed.
11	Pátek	Konstantina
12	Sobota	Řehoře
13	Neděle	Rožena
14	Pondělí	Matildy
15	Úterý	Longina
16	Středa	Patricia
17	Čtvrtek	Gertrudy
18	Pátek	Edvarda
19	Sobota	Josefa p.
20	Neděle	Jáchyma
21	Pondělí	Bened.
22	Úterý	Oktaviana
23	Středa	Otona
24	Čtvrtek	Gabriela
25	Pátek	Zvěst. P.
26	Sobota	Matiála
27	Neděle	Ruprechta
28	Pondělí	Guntrama
29	Úterý	Eustacha
30	Středa	Kvirina
31	Čtvrtek	Zelený čtv.

DUBEN

[illegible]

KVĚTEN

[illegible]

ČERVEN

1	Středa	Fortunata
2	Čtvrtek	Bož. Těla
3	Pátek	Klotildy
4	Sobota	Franc. Car.
5	Neděle	Bonifáce
6	Pondělí	Norberta
7	Úterý	Roberta
8	Středa	Medarda
9	Čtvrtek	Feliciana
10	Pátek	Olivy p.
11	Sobota	Barnabáše
12	Neděle	Basilida
13	Pondělí	Antonína P.
14	Úterý	Basilia
15	Středa	Víta m.
16	Čtvrtek	Benona
17	Pátek	[illegible]
18	Sobota	[illegible]
19	Neděle	Gerv. a Pr.
20	Pondělí	Sylveria
21	[illegible]	Alojsia z G.
22	[illegible]	Paulina
23	Čtvrtek	Edeltrudy
24	[illegible]	Jana Kř.
25	[illegible]	Ivana
26	Neděle	Jana a Pav.
27	[illegible]	Ladislava
28	Úterý	Lva II. p.
29	Středa	Pet. a Pav.
30	[illegible]	Pavla Pam.

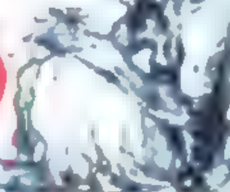

1904

ČERVENEC

	Neděle	Navšt. P. M.
	[illegible]	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	Kristina
31	Neděle	[illegible]

SRPEN

	Neděle	[illegible]
	Neděle	Nan. P. M.
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]

ZÁŘÍ

	Neděle	[illegible]
	[illegible]	Nar. P. M.
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Úterý	[illegible]
	Středa	Václava

ŘÍJEN

1	Sobota	[illegible]
2	Neděle	[illegible]
3	Pondělí	[illegible]
4	Úterý	[illegible]
5	Středa	[illegible]
6	Čtvrtek	[illegible]
7	Pátek	[illegible]
8	Sobota	[illegible]
9	Neděle	[illegible]
10	Pondělí	[illegible]
11	Úterý	[illegible]
12	Středa	Maximiliana
13	Čtvrtek	[illegible]
14	Pátek	[illegible]
15	Sobota	[illegible]
16	Neděle	[illegible]
17	Pondělí	[illegible]
18	Úterý	[illegible]
19	Středa	[illegible]
20	Čtvrtek	[illegible]
21	Pátek	[illegible]
22	Sobota	[illegible]
23	Neděle	[illegible]
24	Pondělí	[illegible]
25	Úterý	[illegible]
26	Středa	[illegible]
27	Čtvrtek	[illegible]
28	Pátek	[illegible]
29	Sobota	[illegible]
30	Neděle	[illegible]
31	Pondělí	[illegible]

LISTOPAD

	Úterý	Všech Svat.
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]

PROSINEC

	Neděle	[illegible]
	[illegible]	Ambrože
	Čtvrtek	Početí P. M.
	Neděle	[illegible]
	Neděle	[illegible]
	Neděle	Naroz. Páně
	Pondělí	Štěpána M.

PANUJÍCÍ PLANETA MARS (SMRTONOŠ).

ČTVERO ROČNÍCH ČÁSTEK.

JARO počíná 21. března o 1 hod. 57 minut ráno, kdy slunce vstoupí ve znamení Skopce a nastává jarní rovnodennost.

LÉTO počíná 21. června v 9 h. 49 m. večer, kdy slunce vstoupí ve znamení Raka. Nejdelší den, nejkratší noc. Letní obrat slunce.

PODZIM počíná 23. září v 0 hod. 38 min. večer, kdy slunce vstoupí ve znamení Váhy a nastává podzimní rovnodennost.

ZIMA počíná 22. prosince v 7 h. 12 m. ráno, kdy slunce vstoupí ve znamení Kozorožce. Nejkratší den, nejdelší noc. Zimní obrat slunce.

POVĚTRNOST.

Rok 1904 bude, ačkoliv částečně prší, víc suchý než mokrý.

JARO bude všeobecně suché, přináší mnoho mrazů, drsné a studené počasí trvá až do června.

LÉTO bude velmi horké s teplými nocemi.

PODZIM bude více suchý než mokrý, v říjnu již vícekrát mrzne, v listopadu se zase oteplí.

ZIMA bude na začátku dosti studená s hojným sněhem, na konci mírná, bez sněhu, ale větrná.

NOREMNÍ DNI

Divadelní hry, veřejné zábavy a tance zapověženy jsou zákonem ve dni:

Od zeleného čtvrtku do hodu Božího velkonočního, na hod Boží svatodušní, na den Božího těla, na štědrý den a na hod Boží vánoční.

Na Boží hody velkonoční, svatodušní a vánoční lze však se zvláštním povolením politického úřadu provozovati divadelní představení ***pouze k dobročinným účelům.***

MASOPUST

trvá od 7. ledna až do 16. února, tedy 6 neděl. Neděle po Zjevení Páně jsou 3, postních neděl jest 6, po sv. Duchu 26. Nový rok připadá na pátek a vánoční hod Boží na neděli.

SOUDNÍ PRÁZDNINY.

V neděli a na hod Boží vánoční roky (stání) nesmí býti konány; položiti rok na jiný svátek lze toliko při nebezpečí v prodlení. Soudní prázdniny trvají 6 týdnů od 15. července do 25. srpna včetně. V době této se vyřizují pouze feriální věci: totiž spory směnečné, spory pro rušenou držbu, spory o výpovědi nájmu a pachtu, spory služební a námezdní mezi hostinskými, lodníky a hosty (cestujícími), spory bagatelní (do 100 kor.); návrhy na prozatímní opatření. Soudce (přednosta) může i jiné věci v jednotlivých případech prohlásiti za feriální. (Soudní prázdniny nepůsobí na řízení upomínací, exekuční, trestní, konkursní a knihy pozemkové.)

ZATMĚNÍ.

Roku 1904 budou dvě zatmění slunce, z nichž v našich krajinách žádné viditelno nebude. Zatmění měsíce nebude žádné.

První kruhovité zatmění slunce dne 17. května. Počátek zatmění ve 3 h. 34 m. ráno, konec v 9 h. 43 m. ráno. Bude viditelno ve východní polovici Afriky, v jižní polovici Asie, v Indickém oceánu a západní polovici Velkého oceánu.

Druhé úplné zatmění slunce dne 9. září. Počátek zatmění v 7 hod. 6 min. večer, konec v 11 hod. 29 min. Bude viditelno ve Velkém oceáně a v západní polovici jižní Afriky.

V únoru již lásce leckdo věřil,
s krásnou maskou tančil mistrovsky,
ale když s ní potom povečeřil,
zřel, jaký byl osel oslovský.

Otázka: Proč se pan Maršán neoženil — otázka tato dlouho byla tajemstvím. A byla by jím byla zůstala bezpochyby dosud, kdyby jednoho večera ve chvíli zvláštní sdílnosti nebyl ji pan Maršán zodpověděl sám. Jsou takové sdílné chvíle, a mají je i tací zamlklí podivíni, jakým byl ku příkladu pan Maršán. Odhalil cíp tajemství svého života ve chvíli pro pana Maršána velice významné, v okamžiku, kdy by byl málem prohrál kopské eso, věc to, které by snad byl on, pan Maršán, proslulý virtuos v kartách, nepřežil.

»Safraporte, Maršáne, málem že jste je neprohrál, jen tak tak —«

Slova tato pronesl pan Brejcha, dlouhý Brejcha, ten, co míval niťařství na Uhelném trhu. Od té doby však, co vyhrál ze saské loterie, zavřel milé niťařství a žil jako privátník z kapitálu.

»Ať se dře, kdo chce, já toho mám až po krk,« řekl pan Brejcha.

Druhým stolovníkem páně Maršánovým byl pan Mihule, pravý opak pana Brejchy. Malý človíček, nápadného, podivného vzhledu v tváři, »samá noha a samá ruka«, jak říkal pan Brejcha. Byl účetním, korrespondentem, po případě i sluhou v jednom malém optickém závodě.

Tito tři pánové, podobni dokonale sehranému tercettu, den jako den sedávali v populárním pražském jednom pivovaře, zrovna hned u dveří, za plentou, u stolu pro ně vyhrazeného. Sešli se jako do školy neb úřadu v hodinu určitou a rovněž stejně od-

cházeli. Pili čtyry holby piva, nic víc, nic méně. Když usedli, vyňal každý z kapsy večeři, kterou si koupil u uzenáře, chvilku pak hovořili o událostech dne, načež obyčejně pan Maršán pronesl velitelsky, jako kaprál, který komanduje četu: »No tak, abychom začli. Čas jsou peníze!«

A v témž okamžiku ponořil pan Maršán do kapsy dlouhého šosu ruku a vytáhl — špády, s úžasnou obratností, připomínající eskamotéra, přejel po jejich hřbetě, cvrkl jejich okrajem, zamíchal a rozdal. Pan Maršán nosil špády s sebou vždy a všude, jako nosí střelci zbrojní lístek. Byl-li sám v úřadě a neměl nic na práci, vyňal karty, zamíchal, rozdal s touž vážností a horlivostí, jakoby seděli s ním hráči, a hrál sám. Při tom se zlobil, huboval, jakoby skutečně hrál někdo s ním. Někdy dostoupilo jeho rozčilení a spravedlivé rozhořčení tak, že mrštil kartami a vrhaje opovržlivé pohledy na místo, kde si představoval druhého hráče, vstal od stolu a řekl:

»Konec, nehrám! Než s takovým packářem —«

Pan Maršán nenáviděl diletanty v úřadě, ve hře, všude. Ale zejména ve hře. Jsou jen pro zlost, pořádný, svědomitý člověk aby se nestačil s nimi zlobit. Ano, zlobil se i tehda, když jeho protihráč prohrál, a on vyhrál na slabý list. Neboť budiž tu řečeno ke cti pana Maršána, že nehrál k vůli mrzkému penízi, ale z vášně, vroucí vášně, z vnitřní potřeby hrát. Přistupoval k hraní karet s jakýmsi zanícením, vyšlehujícím ze samých kořenů jeho já. Nosil proto vždycky karty s sebou i do hospody. Když jednou sklepnice Fanda ho upozornila, že se nemusí obtěžovat, že by přinesla karty, že jich mají dost, vrhl na ni pan Maršán káravý pohled a zabručel:

»Starejte se o své věci!«

A obrácen k svým spoluhráčům, vytahuje z kapsy své vlastní špády dodal:

»Pořádný řemeslník má vždycky nádobí vlastní!«

Hluboká, přesvědčivě vyslovená tato věta setkala se s naprostým souhlasem pánů Brejchy i Mihule.

Na to mlčky rozdal, a všichni tři pustili se do hry s onou vášní a celou bytost vyčerpávající účastí, která činí z lidí fanatiky. Nic neexistovalo pro tyto lidi mimo šelestící listy kartové. Všechno mizelo kolem nich, čas, prostor, všechno. Je jisto, kdyby náhle byla se rozprchla země v miliardy atomů a řítila se do nezměrných kosmických propastí, že by naši hráči toho ani nepozorovali, a jejich velkněz, pan Maršán, že byl by, dříve než by se byl rozplynul, zvolal nadšeně: »Tři do a tři kavale, šestnáct!«

Jednou tedy stalo se, že byl by málem pan Maršán prohrál kopské eso, a při té příležitosti vyslovil pan Brejcha ona slova:

»Safraporte, Maršáne, málem že jste je neprohrál, jen tak tak —«

Maršán položil náhle karty, podíval se na Brejchu káravě a pak řekl vážně:

»Co si to, Brejcho, myslíte? Prohrát eso, já? Nikdy! Slyšíte? Nikdy! Byla jednou chvíle, kdy jsem mohl, kdybych byl chtěl oželet eso, zrovna to bylo kopské, jako dnes, si získat šťastný, rodinný živót — nevěstu, pěknou, bohatou —«

Oba přátelé vytřeštili na Maršána překvapené oči.

»Ano, ano, to čumíte, co? Nevěstu jsem mohl tím vyhrát a já jsem odolal — odolal statečně jako pravý muž — žádný packář — —«

»Tohle nám musíte vypravovat, Maršáne,« pravil zvědavě Mihule, překládaje pod stolem své podivuhodné, zkroucené nohy.

»Ano, vypravujte!« dolehal Brejcha. A pokládal karty.

Maršán však kynul velitelským posuňkem:

»Teď se hraje a nemluví, až po hře! Při jídle, při hře a při práci pořádní lidé neklábosí!«

Proti této kategoricky vyslovené větě nebylo námitek. Karty zachřestily znovu, a všichni tři přátelé hráli zase s ohněm a zaujatostí jim jen vlastní. Přece však bylo viděti, že zvědavost je v nich a má patrný vliv na jejich hru. Mihule už dvakrát špatně hodil, také Brejcha zapomněl na baštonského krále poctít barvu, což Maršána nemálo rozčilovalo. Mrskal hněvivě očima s jednoho na druhého a bručel do vousů:

»Tohle jsem blázen!«

Když pak zvědavý Mihule trumfl si dočkou, patrně se přehmátnuv, vypukl Maršán v přímo divoký řehot. Takový, že se půl hospody obracelo k jejich stolu v úžasu a podivu, neboť od tohoto tichého hráčského stolu nebyly nikdy takové zvuky slyšány. Sám starý revident Kobrle, který měl čtvrtou sklenici a tím jako pravidelně vždycky byl ukolébán v půlhodinný osvěžující spánek, otevřel v podivu oči a upřel je na řehtajícího se Maršána. Ten vzal vyhozenou dočku a povstav, ukazoval ji ták, aby viděl každý, a hřímal nezvykle u něho silným, pronikavým hlasem:

»Tady se podívejte, lidičky! Může tohle udělat člověk se zdravým rozumem?«

Všichni se rozřehtali. Bylo velice komické patřiti na Maršána, jak polovážně, polo humoristicky, ale plný úžasu nad takovou věcí neslýchanou jevil přímo zděšení.

Kdosi od okna v koutě vykřikl:

»Ať jde stát na hanbu!«

A jiný hlas:

»Ať stokrát opíše: Trumfnout dočkou je oslovství!«

Nešťastný Mihule seděl jako vařený rak, rudý, pod stolem rozplétal své křivé nohy, pak povstal a zvolal na omluvu:

»Já se přehmátl! Chtěl jsem trumfnout králem!«

Maršán pohleděl naň polo posměšně, polo soucitně, pak naklonil se k Mihulovi a chrstl mu do tváře:

»Packáři!«

A to řka, usadil se, tiše sebral špády, spočítal je, jsou-li všechny, a zjistiv tuto důležitou pravdu, zastrčil karty do šosu.

Brejcha se otázal:

»Co pak už nehráme? Je teprv půl deváté!«

»Ne!« odsekl Maršán. »Dnes už ne. Je vidět, že by to nedělalo dobrotu. Buď hrajme, nebo klábosme, dvěma pánům na ráz nemožno sloužit!«

»Tak klábosíme!« souhlasil Mihule, který se zatím byl vzpamatoval z pokoření, jakého se mu dostalo.

»Ano, klábosme,« souhlasil Brejcha. »A vy, Maršáne, vypravujte svou historii s kopským esem a nevěstou. Beztoho jste tím napověděním byl vinen, že Mihule špatně nesl.«

Maršán, patrně dnes dobře a sdílně naladěný, vytáhl z kapsy váček s knastrem a vojenským a nacpal dýmku. Pak zapáliv, pustil několik temně modrých bafů do výše, patře za nimi, jakoby v nich hledal nit k vypravování tohoto příběhu.

II.

Kdysi před dvaceti léty byl také Maršán o dvacet let mladší Ale současníci a pamětníci tvrdili, že vypadal zrovna jako teď, že se nic nezměnil. Professor Karbulka, botanik, tvrdil, že mu vůbec připadá pan Maršán jako vylisovaná květina v herbáři. Pořád stejný. Řekne-li to professor botanik, je to autorita, které musíme věřit. Ostatně nebyl dosud Maršán ošklivý člověk. Je pravda, padesátku měl, trochu pleš, trochu šedivých vlasů, ale jinak chlapík. Také nebyl zrovna nepřítelem života. Ba byli lidé, kteří vypráVěli kdesi cosi, jako že pan Maršán není zrovna takovým nepřítelem ženských, jak se zdál na první pohled. Aspoň ne mladých a pěkných. Jednou dokonce už byl blízek manželského přístavu, měl nevěstu, ale vyplnilo se na něm staré přísloví: S čím kdo zachází, od toho také schází. Čili: Maršán prohrál nevěstu v kartách A to tvořilo osu jeho vypravování. Stalo se to tak:

Tehda, před dvaceti lety, podnikl Maršán jednoho svátku (bylo Petra a Pavla) pout po vodě až do Chuchle. Podnikl nebezpečnou tuto plavbu srdnatě jako mladý muž, jenž se nehrozí žádného nebezpečí. Když byl posvačil v dolení restauraci, vydal se na pěší výlet do kopečka, až přišel ke kostelíčku, kde se rozložil na trávníček do stínu stromoví a křoví. Nebe bylo krásně modré, jeden jediný úsměv, a slunce na nebesích usmívalo se tak krásně, že Maršán, ač jinak byl muž suché kanceláře, zahučel do vousů:

»Na mou duši, je to den jako zlatý. Člověk se má co zdržovat, aby se nezahodil a nedělal verše.«

Tak daleko sice ani tehda Maršán neklesl, aby skutečně verše dělal, ale jisto bylo, že byl nějak neobyčejně naladěn. Rozepjal nad sebou šedý slunník a oddal se tichému snění. Neležel ještě ani čtvrt hodinky, když zaslechl příjemný hlásek:

»Tady je chládek a trávníček!«

Maršán pohleděl v tu stranu, odkud vycházel příjemný onen hlásek, i spatřil k svému dosti příjemnému překvapení malý lakový střevíček, klestící si cestu hustým křovím. Hned na to objevily se nad střevíčkem roztomilé prací šaty a pěkná brunetní tvářička pod širokým kloboučkem. Maršán hodil po lahodném dívčím tom zjevu mlsně očima. Za mladým děvčetem skolébala se statečná matrona, celá upocená, s objemnou taškou v ruce. A pak, jako slon, funě a frkaje, vybatolil se hřmotný vousáč, patrně hlava této rodiny. Otíral si velikým strakatým šátkem pot, řinoucí se mu s masitých

tváří. Kýchal, funěl, frkal, vše najednou a do toho hučel:

»Hrome tohle je execírka! Tolik jsme se nenatejrali ani o posledních manévrech našeho kóru!«

A stanuv, vydechl několikrát z mohutné hrudi jako lokomotiva, načež spustil se hlučně na zem. Bylo to, jako když do trávníku spustí cent litiny.

»Tak, tak,« pochvaloval si huňáč. »A odtud se nehnu!«

Převalil se hned v sousedství Maršánově a zcela po domácku si svlékl kabát a zul boty. Maršán vrhl na tyto schránky končetin huňáčových zbožně obdivující pohled. Byly to důkladné boty s malými holinkami, s chodidly za to, jakoby byly dělány na mamuta. Mezi tím usadila se i stará paní. Slečinka chvíli váhala, ale pak i ona vyhrnula svrchní šatečky a usedla. Maršán sledoval tento úkon s živou účastí, vrhaje lačné a mlsné zraky na bílou spodničku, něžně bílou, se širokou krajkou Mezi tím starý huňáč si oddechl i obrátil se k staré paní:

»Tak, Matyld, vyndej něco k snědku! Byl to čertův tělocvik — mám hlad!«

Stará paní teď vybalila půl husičky, rohlíky a malou láhev vína. Dceruška zatím prostřela na trávník bílý ubrousek. Vypadala dost vábně tato improvisovaná hostina pod širým nebem. Starý pán pustil se hned v statečný zápas se stehýnkem, kdežto poetická dceruška zatkla své bílé zoubky do prsíček krásně do zlatova upečených.

Maršán tiše, nikoliv bez zalíbení, sledoval tuto »rodinnou slavnost pod zelenou«, jak to v duchu sám nazval. A nespustil s nich očí, pokud pojídali. Nevěnovali mu příliš pozornosti. Matka spíše se dívala starostlivě na dcerušku a pronášela každou chvíli varovně:

»Pozor, Juli, ať si nezamastíš šaty! Utři si přece prsty, tak, tak, děťátko!«

Maršán měl sto chutí je osloviti. Byl nějak sdílně naložen. Jasná obloha, slunce, květiny, křoví, to vše ho dobře naladilo. Nevěděl však hned, jak začít. Starý pán, najeden, lehl si na znak a pokuřoval. Matka s dceruškou vyňaly háčkování. Pojednou starý pán se obrátil a oslovil mírným hlasem dívčinu:

»Juli, jestli pak jsi nezapomněla karty?«

Mladé děvče bylo zjevně polekáno. Koktalo:

»Jako na smrt!«

Starý pán se vztyčil. Jakoby se stalo bůh ví jaké neštěstí, zvolal tragicky:

»Holka, nač myslíš? Nač? A to se chceš jednou vdát? Taková nedbalá, roztržitá!«

A bylo viděti, že starý pán i celá rodina jsou touto nenadálou příhodou celí nešťastní.

Maršán pozoroval celý výjev. Jakmile zaslechl slovo karty, zastříhal ušima. Ale najednou byl rád. Sama prozřetelnost to způsobila. Vstal, způsobně, jak jen uměl, se poklonil a řekl:

»Ráčíte si přát karty? Zde, smím-li se opovážit nabídnout —« A ze svátečního šosáku vyndal karty i položil je před starého pána. Ten vykulil z pod huňatých obočí své černé, dobrácké oči a upřel je na mladého muže pln obdivu:

»To vás seslal pánbůh!«

»Jen šťastná náhoda, které jsem vděčen,« odtušil galantně Maršán, ukláněje se damám. A dodal představuje se:

»Mám čest se představit: magistrátní akcesista Maršán!«

Starý pán odvětil na to vesele:

»To je pěkné jméno a sluší vám. Všichni Maršánové jsou chlapíci. Měl jsem také známého, jmenoval se Maršán. Byl kožešníkem na Malé straně a lajtnantem u našeho kóru! Umřel, chudák, umřel! V celém království tak neuměl nikdo hráti francefus jak on. Ó, Maršánové jsou chlapíci! A tak co, hodíme si, takhle šestadvacet, co?«

Maršán odtušil skromně v rozpacích:

»Sami dva?«

Starý pán se rozesmál:

»Ale kde pak? Ve čtyry, ve čtyry, jak se patří. Tady má dcera a žena hrají jako starý fél! Máme to hledat někde v hospodě, zcukoval a vyexercíroval jsem si to doma. Hrajeme každý večer, vždycky, kdy máme chvilku pokdy! Ale jak hrajeme! My jsme tak sehraná familie —«

Maršán už se ukláněl a sedal. Také obě dámy přisedly a za chvíli už šelestily karty. Maršán poznal skutečně za chvíli, že má obratné, dobře sehrané soupeře. Nicméně se držel a vyhrával. Vyhrával, že ho to až mrzelo. Co ho jedině těšilo, že hrál společně se slečnou Julinkou a že o radost hráčského štěstí mohl se s ní dělit. Starý pán, třebaže ho mrzela hráčská smůla, jevil z toho radost, že mladí lidé vyhrávají. Vyklubal se z něho zcela milý starý pán. A šelma, čtverák! Každé chvíle pokoušel:

»Dobře to umíte, byl by z vás pěkný párek!«

Slečna Juli byla celá zapýřená. Nestačila napomínat:

»Ale, tatínku, co si pán pomyslí o nás —«

Ale starý pán byl dobře naladěn. Tak dobře, že když k večeru skončili, nabídl:

»A víte co? Stavíme se ještě u Fleků! Pojďte s námi. Chcete?«

Maršánovi bylo zcela příjemně ve společnosti těchto hodných lidí, i přijal proto rád jejich pozvání. Cestou se dověděl od starého pána, že se jmenuje Krofta a má rukavičkářský závod.

»Malý, ale dobrý. Samé fajn partaje!« podotkl starý pán.

Starý pán měl nejen »fajn partaje«, ale také »fajn žízeň.« Pil statečně a při každé sklenici rostla jeho sdílnost. Když pak se rozcházeli u dveří domovních, řekl důvěrně Maršánovi: »Vy se mi líbíte, mladý člověče! Tak hrát karty dovedl jen nebožtík Maršán, kožešník z Malé strany. Vsadil bych se, že jste přátelé. Že ne? Nu, taky jedno. Jste přec jen Maršán a chlapík! Na mou duši, vás bych chtěl za zetě!«

Maršán vypoulil oči překvapen. Ale musil si přiznati, že se ho ta věc nedotkla docela nijak nepříjemně. Naopak, Juli byla docela hezké děvče, a dle všeho to byla zazobaná rodina! A — sehraná rodina!

III.

Od tohoto setkání se v chuchelském lesíku, při kterém taková podivuhodná náhoda svedla Maršána s rodinou Kroftových, byl mladý akcesista často hostem v rodině Kroftových. A ochotná dáma, která se jmenuje fáma, roznášela brzy, že slečna Kroftova se bude vdávat a její vyvoleným že je magistrátní akcesista pan Maršán. Byli ale také zlomyslní lidé, kteří roztrušovali, že pan Maršán Julinku si vlastně vyhrál v šístce. Ale byli zase jiní, a těch bylo více, kteří Maršánovi to záviděli:

»Taková partie!« říkali a záviděli, skutečně záviděli! A nelze říci, že by ta závist byla bezdůvodná. Julinka byla dobrá partie opravdu. Tenkrát řemeslo ještě opravdu bylo hodno, aby se o něm mohlo říci lichotivě a důvodně, že má zlaté dno. Pan Krofta patřil mezi nejzámožnější živnostníky na hořením Novém městě.

Proto bylo Maršánovi se všech stran blahopřáno. Nebránil se, neboť uvykl již myšlence, ostatně příjemné, že vezme si Juli Kroftovou.

Také v rodinné radě Kroftových o věci bylo uvažováno. Opatrný tatík se vyptával tu, vyptal tam, a reference nebyly špatné. Hodný člověk, až na to, že by s kartami lhal!

To však panu Kroftovi, ctihodnému mistru a stejně náruživému hráči, nevadilo:

»Co škodí! Aspoň nám přibude čtvrtý do šístky!«

Ale nepřibyl ... Divné jsou někdy cesty a rozmary osudu! Zlomilo se to, a to zrovna v den, kdy bylo vše zpečetěno — v den zasnoubení.

Bylo to na podzim, skoro už v zimě, v adventě, kdy slavil Josef Maršán zasnoubení se slečnou Julií Kroftovou, dcerou váženého pana Krofty z Myslíkovy ulice.

Byla hostina, důvěrná, rodinná hostina, při které oživovány rodinné vzpomínky. Starý pán žertoval, stará paní a dceruška slzely pohnutím. Konečně starý pán velel:

»Už dost toho fňukání! Juli, špády! Hodíme si na vaše štěstí!«

Celá rodina sesedla se ke stolu ke hře. Hráli dlouho, a ženich, pan Maršán, měl nestydaté štěstí. Hrál pořád, vyhrával ustavičně. Na čele starého pána už vyvstávaly mraky nevole:

»Hrome, člověče, vy nás stáhnete s kůže!« vykřikl přes tu chvíli.

Maršánovi bylo starého pána už skoro líto. Byly se rozdaly už naposled karty — byla půlnoc. — Teď dostal Maršán slabší kartu. Denáry trumf — kdyby tohle kopské eso schválně prohrál, — měl by starý pán výhru a radost — Maršán bojoval smrtelný zápas, nadlidský boj. Mezi milujícím, vděčným zetěm a poctivým hráčem. Už, už byl v pokušení, schválně eso vyhodit a dát je na pospas, když tu v něm cosi zahovořilo:

»To by nebylo hráčské!«

A pan Maršán hrál hráčsky — a vyhrál zas!

* * *

Druhého dne, když v poledne chtěl jíti z kanceláře, obdržel tento dopis:

Vážený pane!

Vážili jsme si vás jako člověka i jako hráče. Ale hrát celý večer, a k tomu o zasnoubení, a nenechat ani jednou nikoho, ani tchána vyhrát, obehrát tchána, tchyni i nevěstu, to je přece trochu mnoho. Kdo dovede naši rodinu takhle obehrát, to musí být karbaník, který celý život jiného nedělá než hraje karty. A takovému člověku my svou dceru nedáme!

S úctou

V. Krofta.

Když Maršán dopověděl tento příběh, bafl z dýmky a hluboce se zamyslil. Mihule dojat otázal se:

»A k čertu, proč jste je, to eso, nezahodil?« Maršán vybafl z dýmky a podíval se přísně na Mihulu. A pohled jeho pravil: »Co pak je to u hráče možno, hlupáku?«

V březnu začnou cesty schnout,
obzory se pěkně čistí.
Prchej, kdo máš zdravý oud,
jedou automobilisti!

Učební pomůcka.

Paní: »Já doufala, že to vaření dřív pochopíte, abyste mi ulehčila, ale jde to s vámi tuze pomalu.«

Služka: »Jo, milostpaní, já za to nemohu, že netrpěj, abych směla mít vojáka.« *D.*

Měsíček chodí po nebi.

Měsíček chodí po nebi,
prohlíží hvězdičky,
které z nich mají na sobě
nejhezčí šatičky.

Z nich družičky si vybírá,
sám bude starosvat,
až věrnou lásku, má milá,
si budem slibovat.

Rubín.

Ukázky »úředního« slohu.

I.

Starosta obce L. měl soudu podati zprávu, zda-li pes patřící Václavu Rajnyšovi jest zlý a kousavý.

Zpráva zněla takto:

»Vědomosť se dává skrz toho psa Václava Rajnyše, že není zlý ani kousavý, antož byl ten samý také dlouhá léta obecním starostou, moc lidí k němu chodilo, a dosud nikoho nepokousal.«

II.

»Policejní revisor P. E. oznamuje, že zdejší řezník Karel Jelínek zabil včerejšího dne na porážce Václava Langra velkého vola, aniž by to na úřadě ohlásil.«

III.

Obecní starosta podával za příčinou slintavky a kulhavky výkazy okresnímu hejtmanství; když nemoc pominula, poslal starosta k hejtmanství tento dotaz: »Žádá se o sdělení, zdali se má ještě dále posílati výkaz skrze ten dobytek na hejtmanství.« *Vký.*

»Vy mi nechcete těch pár set půjčit, Arone? Jste přece bohat.«

»Ano bohat — na zkušenosti za podobných příležitostí.« *D.*

V zahradě.

Otec: »Jen se podívej, jak ty stromky spěšně rostou.«

Synáček: »Však nemají nic jiného na práci.« *J. Vl. J.*

1. Chceš-li tady žíti v míru, v cestu nechoď oficíru.

Důvtipný.

A. »Má to dvě díry, nosí to každý člověk. Co je to?«

B. »To nevím.«

A. »To je pár bot. A co je tohle? Má to čtyry díry, a taky to má skoro každý člověk.«

B. »To taky nevím.«

A. »Inu dva páry bot. A do třetice: Roste to nahoře, zraje to dole. Co je to?«

B. »A, teď už mne nechytíš. To jsou tři páry bot!« *téka.*

❁

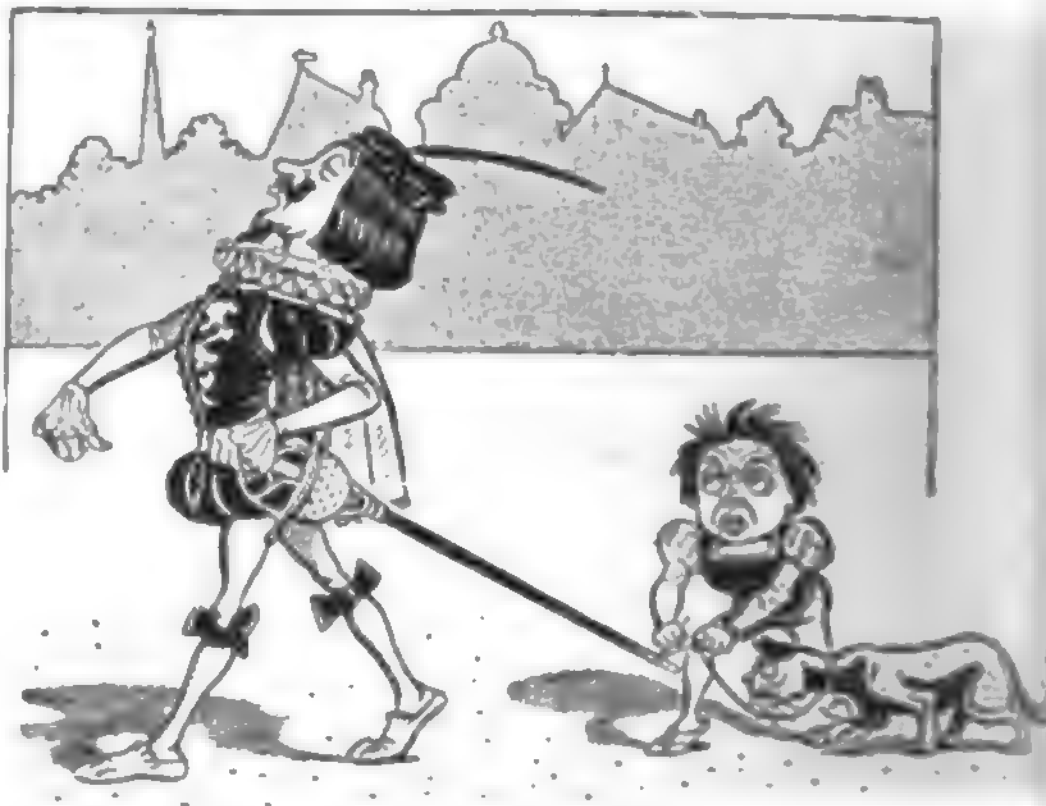

2. Mordije, ajť třeba zhynu, zašijek ti nepromínu.

Žena: »Starý, to bych ráda věděla, kdy dostaneš rozum.«

Muž: »Před svatbou jsi mi to neřekla.« *J. H.*

❁

Ve Hvězdě je v lese tabulka tohoto znění: »Podle nařízení vys. c. k. hofmistrovského úřadu *musí každý psa* na provázku *při sobě vésti.*«

Tedy bez psa se do lesa nesmí. *Ajtaxl.*

❁

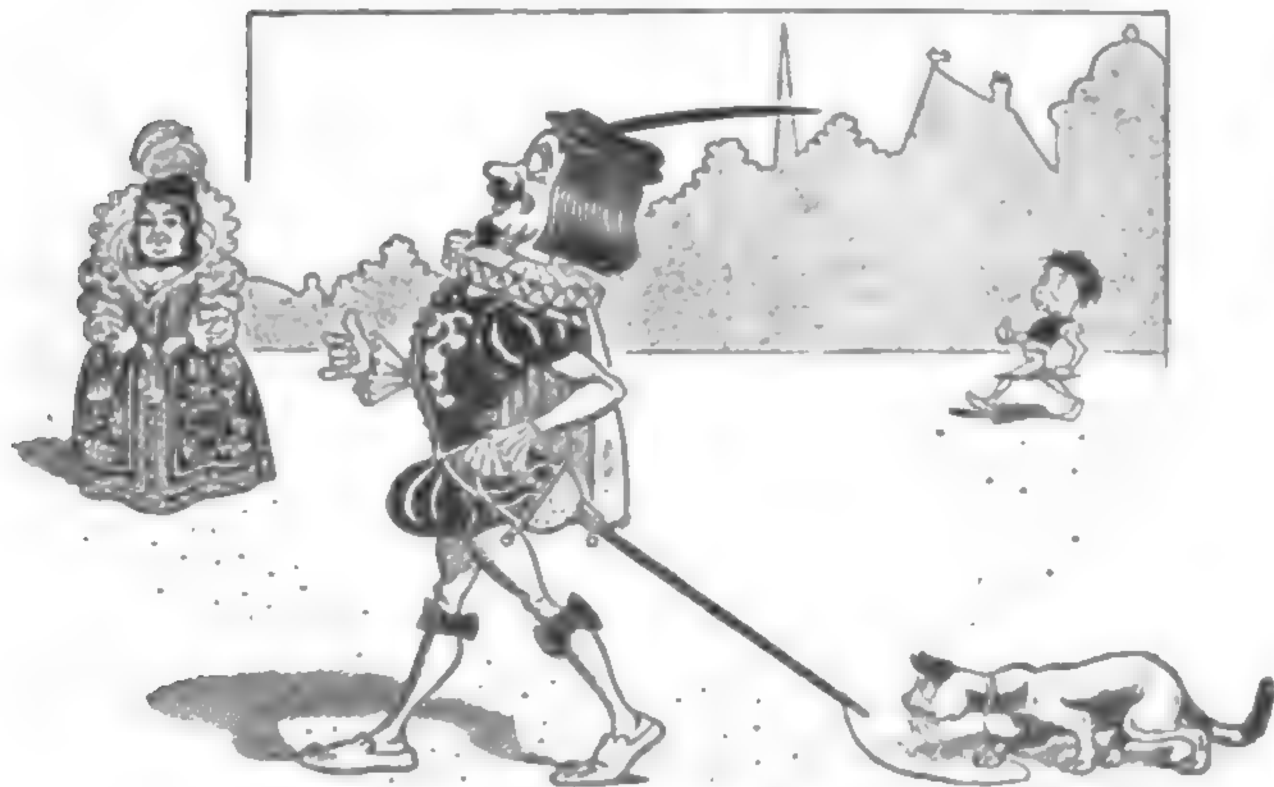

3. Oficír, hle spatřil děvu, již si pozval na randevu.

První žabka: »Vidiš, Lauro, tamhle ten pán věnuje všechen svůj čas skládání a komponování i studiu různých partií.«

Druhá žabka: »Což je to operní pěvec, nebo hudební skladatel?«

První: »Ani to, ani ono, jen dohazovač sňatků.« *D.*

❁

»Maminko, tatínek se ze spaní směje!«

»To nejspíš ucítil, *že vařím uzený v zelí!*« *13.*

❁

Strýček: »Snad zas nejdeš, Vašičku, tatoj pro kořalku?!«
Vašíček: »Ó ne! To já jdu pro rum!« *Vb.*

❁

»Ale, matko, proč dáváte těm sirotkům tak malé krajíčky chleba?« —
»Jo, vědí, oni jsou tak seslablí, že by větších ani neudrželi.« *—ta.—*

❁

Katecheta: »Proč pak's nebyl, Mrňásku, včera u zpovědi?«
Mrňásek: »Prosím, já měl ještě málo hříchů!« *Vb.*

❁

4. V pokloně sek' kordem prudce, hned měl kočku na paruce.

5. Fraucimor zdvih' nos — zle řádě oficír měl po parádě.

Z nápadů bezhlavého člověka.

1. Příliš hodní lidé bývají často darebáky.
2. Chceš-li, aby jídlo dobrých skutků lidem chutnalo, musíš jim je okořenit zábavou, při níž se může hřešit.
3. Není pochybnosti o tom, že vojáci jdou raději k muzice než na execírku.
4. Nejvíce si lidé chválí úplnou samotu, ale o dvou osobách.
5. Nejvíce vychvalují práci lidé, kteří nic nedělají.

Rubin.

❁

Professor: »Řekněte nám, Kolísko, proč se tato mapa *němou* zove?«
Kolísko: »Protože žáci bývají před ní — němí!« *—ta.*

❁

To bude neštěstí.

Máti: »Pepíčku, dnes se pěkně umeješ a oblékneš, přijde sem tvůj strýček.«
Pepíček: »A což když nepřijde.« *Ik.*

❁

Pěšky jako za vozem.

»Tu jsem vám přinesl římskou vázu!«
»Římská je, ale padělek!«
»Jakže? Ten chlap mne ujišťoval, že je to pravá imitace!« *Sl.*

❁

Do vojenské čítanky.

Který fél může poroučeti lajtnantovi?
(Befél.)

❁

»Zase jsi se rozbrnkala, zase? Celý měsíc jsi před tím na klávesy nesáhla. . . «

»Myslíš, tati, že z pohodlí? Ale ten měsíc neměli jsme sousedů. Jak pak má člověka hra těšit, když nikoho neuvádí v zoufalství!« *D.*

Vzorná čeština.

V jednom českém městě do nedávna měli lístky, jež o každém případu úmrtí městský lékař vyplňovati musí, opatřené následujícím rovnoprávným a rovnoslovním textem:

Leichenbeschau-Zettel.
Mrtvodohlední lístek.

Pod příslušnými rubrikami s podobnou vzornou češtinou následovalo na konec místo pro podpis lékařův s tímto označením:

Leichenbeschauer:
Mrtevce obhlédatel: *Et!ur*

A: »No, jak jste se měl, dědečku, u dcery?«

B: »Ale nevěděli ani, co by mi snesli, a tak mi nedali — nic!« *Rub.*

Professor (rozčileně): »Ptám se, jest něco na světě, co by člověku dodávalo vážnosti, a nikdo mu toho nezáviděl?«

Doktor: »Bohužel jest — — jeho pleš!« *—ta.*

Mají divnou manýru
mnozí literáti hodní,
ač jsou s Múzou na štíru,
nedají se rozvést od ní. *—ta.*

Dobré srdce.

Syčák: »'sím poníženě, vašnosti, nemám přes most, daj' mi na to.«

Pán: »Tu máte.«

Syčák: »Dvouhalíř, to je prosím málo.«

Pán: »Víc se neplatí.«

Syčák: Hm, vím, ale já bych dal rád tomu výběrčímu také nějakou diškereci.« *D.*

»Všechno tvoje snažení musí, Andulko, čelit k tomu, abys si získala přízeň a náklonnost pana učitele —«.

»A nemyslíš, tati, že mám na to ještě dost času?« *D.*

Dáma se slunečníkem: »Což, Aurelko, vy do vody nic? Právě se hrne příboj«.
Aurelka: »Ale je mi líto mého nového kostýmu«.
P.

»U sta hromů, co zas do toho tabáku namíchali? — Jakobych kouřil starý kožich«.
P.

Na pouti.

Občan: »Minulý rok byly ty vaše pomeranče, matko, mnohem sladší než letos.«

Prodavačka: »Tomu se nedivěj', milostpane, to byl ještě cukr lacinější.«
D.

Dle Jablonského.

Libě voní snivá růže
z polovice rozvitá,
ale lepší fialinka
v stinném křoví ukrytá.
Co však vůni překonává
krásky v celé květeně,
věřte, to je od milenky
připravená pečené.
K. Z.

Ředitel kůru: »Dáte mi 50 zl., a to vám provedu slavné requiem od Mozarta.«

Venkovan: »To věřím! To by mi mohli ještě provést kobylu — mám ji dole stát celou zpocenou.«
J. H.

Půlnoc. Mrazný vichr skučí,
z mraků měsíc vyplul siný,
z hrobů jako mha se táhnou
bílé, strašidelné stíny.

Plápolavě s větrem plynou,
skáčou, tančí, vzduchem víří
nad hroby, jak lítalo by
pampelišek bílé pýří. —

Potančili, povířili,
teď si divná hesla praví,
a dle hesel porůznu se
do skupin a hloučků staví.

Starešina polo stlelý
kývá zbytkem lebky holé:
„Rcete každý, jak jste přišli
až sem na to svaté pole.“

Kde kdo, každý poskočil si,
každý vesel sebou vrtí:
„Tohle bude pěkná švanda —
vypravujme o své smrti!“

* * *

První skupina:

Láska, bída trápily nás,
zvrtly žití našich směr,
klíčem k hřbitovu nám byly
pistole a revolver.

Druhá skupina:

Také naše hlavy, srdce
stihly stejné nehody,
a my bez cavyků dlouhých
hupky s mostu do vody.

Třetí skupina:

Láska — bída — tuhle píseň
zpívá každý, jakby smeť —
Její nápěv přetrhl nám
provaz, břitva, vlak či jed.

Čtvrtá skupina:

Což, vy jste šli dobrovolně,
žití kmen jste přeťali,
nás však poslali sem šupem,
chcem'-li, se nás neptali.

Jeden ze čtvrté skupiny:

V stavbě s lešení jsem sletěl,
stavitel řek': „Vzal ho ďas!"

Druhý:

Zahynul jsem turisticky,
na horách jsem srazil vaz.

Třetí:

Přítel ze mne při footbalu
vykop' duši pojednou.

Čtvrtý:

S velocipedem jsem zajel
s cesty v tůni bezednou.

Pátý:

A mne zabil automobil
— to je vůz, co jezdí sám.

Šestý:

A já jsem se u tramwaye
dostal pod ochranný rám.

* * *

Starešina hlavou kynul:
„Pěkně jste to řekli, drazí,
ale hleďte, mezi vámi
přec mi ještě někdo schází.

Jedni shasli z lásky, bídy,
druhé sport či osud drtí —
Nezahynul však z vás nikdo
také přirozenou smrtí?

Chvíli ticho. Hloučky duchů
hřbitovem se rozhlížejí —
Nikde nic, jen v koutku tamo
bílé zjevy dva se chvějí.

„Přirozenou smrtí? Ano,
jen nám dvěma se to stalo,
a my stydíme se vylézt,
že je nás tak tuze málo."

Alfred.

První mladík: »Ten plesový úbor jsi sobě jistě utrhl od huby, viď?«
Druhý: »Jak to víš?«
První: »Inu, je všecek pomaštěný.«
D.

Slečinka: »Člověče, jaké to máte na sobě *hadry*?«
Synák: »Nechaj bejt, slečinko — až *z nich* bude milostné psaníčko, budou to líbat.«
—ta.

V dubnu velkonoce bývají,
o pomlázce vejce rudě září,
největší však radost mívají

Vnouček: »Esli pat vis, dedectu, pjoc touzis?«
Dědeček. »Proč kouřím? To se na to podívejme, to nevím.«
Vnouček: »Jéjtu, to nevis? Aby ti fajfta nevyhasja!«

J. Vl. J.

❀

»Kmotře! Podepište se tuhle za svědka,« pravil rychtář nově zvolenému konšelovi, »aby viděl pan vrchní, že jste chodil do školy a že umíte psát.«

»Inu, psát umím; ale že s tím pořád nezacházím, trochu se mně někdy ty litery matou. Snad to ňáko svedu.« I podepsal se, jak následuje: Mlatořrý Kozel (t. j. Matěj Krátký, konšel).

J. Vl. J.

❀

Šenkýřova dcera.

Šenkýřova dcera,
ta se líbí všem,
ale jednoho jen
nosí v srdci svém.
Až se kamarádi
domů vytratí,
její znejmilejší
ten se navrátí.

Rubín.

❀

Švícko: »Jak prodáváte ty rohlíky?«
Prodavačka: »Po dvou krejcařích a na pět rohlíků šestý nádavkem.«
Švícko: »Tak mi dejte ten šestý.« *Th.*

❀

VEČERNÍ DYCHÁNEK »U KULATÉHO STOLU«.

Pan Tkanička (odcházeje): »Má poklona, tuze mne těšilo, dobrou noc!«

Pan Vanička (probíraje se): »Vašnosti, nápodobně, nápodobně!«

Orf.

Digitized by Google

NADŠENÍ PRVNÍHO DNE.

Panička (na letním bytě): »Oh není nic krásnějšího, než míti dvorec. Vstávám o čtvrté hodině z rána a jdu se podívat hned k tomu dobytečku . . .«

Sousedka: »Opravdu? A jak dlouho už to děláte?«

Panička: »Právě jsem začala dnes ráno . . .« —*u*—

Zlá věc.

Holky, milé holky,
vy jste tomu daly,
že jste celé noci
jenom tancovaly.

Kdo vám, Pane Bože,
nyní spraví boty,
mistr od pondělka
bumbá do soboty.

Kub.

Milovník pořádku.

Kvartýrská: »Ale, ale, pane doktore, voni už zas přišli až ráno!«

Student: »Mám jich vytrhovat ze spaní? Já jsem milovník pořádku!« —*ta.*

Ty děti.

Děvčátko: »Ví co, Jindřišku, budeme tu chodit společně a neoddělíme se od sebe. chce?«

Hošíček: »To bych rád věděl, kdo jí to strčil, že jsem dostal celou korunu na promlsání.« *D.*

Milý: »Tvůj strýc se zadušoval, že mně, nepřestanu-li za tebou chodit, přerazí nohy v samých kolenech. Co mám dělat?«

Milá: »Nic, než uvidíš-li ho přicházet, vzít v mžiku nohy na ramena.« *D.*

Digitized by Google

»Zdá se mi, že ty ryby už zavánějí ...«
»No to se ví, k vůli nim je dám do kolínské vodičky!« *P.*

Není nad doklad.

Paní: »Poslechněte, Kačenko, v knedlíkách byla dnes celá skořápka z vejce.«

Kačenka: Já vím, milostpaní, dala jsem ji tam, aby viděli, jak liché bylo onehdy jejich podezření, že vejce vypiju a do knedlíků nedám nic.« *D.*

❂

Miláčka: »Venouši, šel si hrát na tatínka a maminku.«

Venouš: »To já neumím.«

Miláčka: »Ale jé, to je lehké! On bude dělat tatínka a bude jenom bručet a kývat hlavou. Já budu maminkou a budu plakat, nadávat a se vším třískat. Ano?« *Sci.*

❂

Při obědě.

Muž: »Tohle že je *koprová* omáčka? Br! Ta není dobrá!«

Ženuška (okouší): »Ach, božínku! Odpusť mně, mužíčku, já jsem do ní zapomněla dat *kopr*!« *Vb.*

❂

Pan správce: »Proč pak jste odnesli hmoždíře a nestřílíte na mraky?«

Srbus: »Vědí, milostpane, on pan farář se modlil za déšť, a my mu to nechceme kazit!« *—ta.*

❂

Vdovec: »Velebný pane, já přicházím skrz pohřeb —«

Farář: »Tedy už jste ženě zatlačil oči?«

Vdovec: »I rád bych jí byl v tom posloužil, ale, chudinka, měla do poslední chvíle brejle na nose.« *J. H.*

❂

Nepoměr.

Děvče ukonejší cukr látka,
ženu — půlka toho: nová látka. *Jnšk.*

❂

ÚSPORA.

Zřízenec závodu: »Ráčite, milostivá paní, shledati, že jsou šněrovací botky mnohem úspornější nežli na knoflík«

Milostivá: »Ale vždyť oboje botky stojí stejné peníze, co tedy uspořím?«

Zřízenec (nevinně): »Vlásničky zcela jistě.« *Pr.*

Digitized by Google

SCHLAZENÁ TOUHA.

1

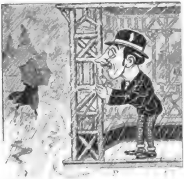

2

3

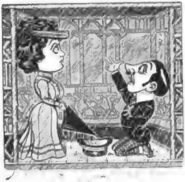

4

5

6

Digitized by Google

Děvečka vrazí do hospody: »Pantáto, mají hned jít domů, máme kluka.« Pantáta hraje ramšla: »E jen di, Hanka, domů, držím zrovna bank.«

Za chvíli přiběhne děvečka zase: »Paňmáma vzkazuje, ať jdou hnedky domů, máme už druhého kluka.« Pantáta pořád hraje ramšla: »Co tě pořád čerti berou? Dyš sou dva, tak sou dva. Já furt držím bank.«

Přilítla Hanka po třetí: »Šmarjá, pantáto, už je třetí kluk.« Pantáta mrskne kartami: »Teď ale už du. To by takhle mohlo trvat do rána.«

těka.

Učitelka: »Svobodová, máš v domácí úloze přemrštěný sloh.«

Žákyně: »To mi jej tedy přemrštila maminka — ona mi pomáhala.«

J. H.

Sedlák: »Až si Anku vemeš' tu zadní světnici, kus chléva a stáje a jednu stodolu ti taky vyprázdním.«

Junák: »Hm, víte, pantáto, nevyprázdněná stodola byla by mi milejší.«

D.

V těch volbách.

I. soused: »Víš-li pak, že starosta si koupí *kolo?*«

II. soused: »Nediv se, cítí, že — *pojede*«.

— ta.

»Stovku že stojí ta socha? A co váží?«

»Přibližně 16 kilo.«

»Ale dovolte, příteli, máte dobrý rozum? To přijde kilo hlíny na desítku.

Mu.

Digitized by Google

VŽDYCKY ŽENA.

On: »Neboj se, Pepi, a drž se, tamhle nám už jedou páni v lodici na pomoc.«

Ona: »Pro Krista Pána, honem se koukni, muži, nemám-li klobouk na křivo.« *P.*

Sekla ho.

Student: »Vy se mi velice líbíte, Andulko, a já bych si přál nahlédnouti do vašeho srdce, *je-li* tam prázdno.«

Číšnice: »To bych musela dřív nahlédnout do vaší tobolky, *není-li* tam prázdno.« *D.*

❁

Matka: »Jindřich píše, že přijede rychlíkem. To má jistě dobré vysvědčení, jinak by tak s příjezdem nespěchal.«

Otec: »Inu nevím, také může být, že to chce mít dřív odbyto.« *D.*

❁

V zamyšlení.

Nevěsta (prohlížejíc křížek, dar od ženicha): »Kdyby chudák věděl, že už mám tři křížky,*) byl by mi koupil něco jiného.« *—ta.*

❁

* Na zádech? (Otázka všetečného sazeče

Přece důkaz.

Pán: »Máte nějaký důkaz, že jste vyhořeli?«

Sedlák: »S ponížeností prosím, tuhle tu *klec*, co jsme vynesli!« *Vl.*

❁

U soudu.

Soudce: »Vávro, vy jste ukraď tele i s ohlávkou!«

Vávra: »Poslušně prosím, ono samo nechtělo jít!« *Vb*

❁

Po skončeném panském lovu ohlašoval lesmistr pánovi před hosty výsledek: »50 zajíců, 60 koroptví, 2 kachny a — jeden honec postřelen.« Přítomný jeden Maďar vyskočí: »Hrome, já vědět, že se smějí i honci střílet, aspoň 5 bych jich byl trefil.« *nek.*

❁

Moudrá rada.

Matka: »Tu panskou, co máš nyní, si drž, Lidunko, tu nepustiš.«

Mladá paní: »Ale můj muž ji nemůže ani cítit.«

Matka: »Právě proto ji nepustiš, nezkušená.« *D.*

❁

U zkoušky.

Professor: »Povězte mi, pane kandidáte, na jaký nejnižší stupeň může klesnouti teplota krve živého člověka«.

Kandidát: »Až skoro na bod mrazu.«

Professor: »Ale, ale.«

Kandidát: »Zajisté, pane professore, já na příklad právě teď cítím, jak mi krev stydne v žilách«. *D.*

❁

Digitized by Google

»To jsou módy. Hleď, muži, v jak děsně *úzkých* šatech vězí tamhle inženýrka. Že to její muž trpí.«

»Inu, až přijde k němu krejčí s účtem, bude zase on *v úzkých*.« *D.*

Digitized by Google

VŽDYCKY ŽENA. —

On: »Neboj se, Pepi, a drž se, tamhle nám už jedou páni v lodici na pomoc.«

Ona: »Pro Krista Pána, honem se koukni, muži, nemám-li klobouk na křivo.« *P.*

Přece důkaz.

Pán: »Máte nějaký dukaz, že jste vyhořeli?«

Sedlák: »S poníženosti prosim, tuhle tu *klec*, co jsme vynesli!« *vt.*

❁

U soudu.

Soudce: »Vávro, vy jste ukrad' tele i s ohlávkou!«

Vávra: »Poslušně prosim, ono samo nechtělo jit!« *17b*

❁

Po skončeném panském lovu ohlašoval lesmistr pánovi před hosty výsledek: »50 zajíců, 60 koroptví, 2 kachny a — jeden honec postřelen.« Přítomný jeden Maďar vyskočí: »Hrome, já vědět, že se smějí i honci střílet, aspoň 5 bych jich byl trefil.« *mk.*

Sekla ho.

Student: »Vy se mi velice líbíte, Andulko, a já bych si přál nahlédnouti do vašeho srdce, *je-li* tam prázdno.«

Číšnice: »To bych musela dřív nahlédnout do vaší tobolky, *není-li* tam prázdno.« *D.*

❁

Matka: »Jindřich piše, že přijede rychlíkem. To má jistě dobré vysvědčení, jinak by tak s přijezdem nespěchal.«

Otec: »Inu nevim, také může být, že to chce mít dřív odbyto.« *D.*

❁

V zamyšlení.

Nevěsta (prohlížejic křížek, dar od ženicha): »Kdyby chudák věděl, že už mám tři křížky,*) byl by mi koupil něco jiného.« *—ia.*

❁

* Na zádech? (Otázka všetečného sazeče.

❁

Moudrá rada.

Matka: »Tu panskou, co máš nyni, si drž, Lidunko, tu nepustiš.«

Mladá paní: »Ale můj muž ji nemůže ani citit.«

Matka: »Právě proto ji nepustiš, nezkušená.« *D.*

❁

U zkoušky.

Professor: »Povězte mi, pane kandidáte, na jaký nejnižší stupeň může klesnouti teplota krve živého člověka«.

Kandidát: »Až skoro na bod mrazu.«

Professor: »Ale, ale.«

Kandidát: »Zajisté, pane professore, já na příklad právě teď citim, jak mi krev stydne v žilách«. *D.*

❁

Digitized by Google

»To jsou módy. Hleď, muži, v jak děsně *úzkých* šatech vězí tamhle inženýrka. Že to její muž trpí.«

»Inu, až přijde k němu krejčí s účtem, bude zase on *v úzkých*.« *D*

Digitized by Google

Ze zvyku.

Farář: »Tak, sousede, přece nám Pán Bůh dal deštíček . . .«

Soused: »I zaplať mu to Pánbů', zaplať Pánbů'! . . .« *—ts.*

❂

Spatná káva.

Muž (po obědě): »Ale ženo, to je dnes špatná káva —«

Žena (spráskne ruce): »I pro pána krále, co's to vypil? Vždyť to byl pro Ládíčka odvar sušených švestek!« *—ta.*

❂

»Vy víte, Franc, že mi nejste lhostejným. A což vy, necítíte nic?!«

»Ba io, paní mistrová, cítím velkou tíhu.« *D.*

Ze sněmovny.

I. poslanec: »Tvoje řeč vzbudila dnes všeobecné pohoršení! Každý se nad tím pozastavoval.«

II. poslanec: »Ale — jak to?«

I. poslanec: »Mluvil jsi příliš — zdvořile a slušně!« *—ta.*

❂

Pan farář v Suchdole má v zahrádce před okny pěknou broskev, ale plodů jejích dosud neokusil. Vždycky přišel někdo dříve a šťavnaté plody smlsal.

V loni bylo na keři tucet ojíněných broskví, které jako brunetky krasavice seděly těsně na větvích. Aby je pan farář zachránil před rukou lupičovou, napsal ozdobným písmem okrouhlým na list tuhého papíru: »*Nejsou ještě zralé*« a papír připevnil na keř.

Ale druhý den byly broskve ty tam, a jiný nápis tlumočil úžaslému panu faráři naučení: »*Až se uleží, budou dobré.*« *os.*

❂

Opozděná rada.

A. »Líbí-li se ti dcera továrníka Mastnýho opravdu tak tuze, měl bys se na to ženění jak se říká obout.«

B. »To už jsem udělal.«

A. »Nu a —«

B. »Vyndali mi boty.«

❂

Před odvodní komisí.

Pluk. lékař: »Čím se živíte?«

Branec: »To není stejné, jak mají kdy co na jídelním lístku v hostinci.« *D.*

❂

Digitized by Google

V květnu chrousty bzučí háj,
na světě je jeden ráj,
v háji kdesi potají
hubičky jen mlaskají.

Digitized by Google

V BÍLÉM DVORU.

Žert. Napsal Fr. Flos.

Skoro v každé povídce, skoro v každém dramatě a bez výjimky v každém více méně podařeném románu jedná se o dvou i více zamilovaných lidech, kteří se vzájemně chtí, a o několika nezamilovaných lidech, kteří se přirozenému a chvályhodnému tomu chtění míchají a staví do cesty.

Úlohy takové bývají dávány tvrdohlavým tatíkům nejčastěji, jindy macechám a poručníkům, zřídka kdy osobám jiným. Na těch si obyčejně vylije roztrpčený spisovatel všecku nastřádanou zlost, zatím co sentimentální čtenářka nad osudem nešťastných zamilovaných prolévá slzy soustrasti.

Podaří-li se takového urputného nepřítele manželství opentliti, vznikne žert, humoreska nebo veselohra, ale běda, jestli se nepodaří!

Nikdo by nevěřil, co je z toho mrzutostí, zármutku a neštěstí. A ta mrzutost, ten zármutek s neštěstím nezůstanou jenom v knize, naopak, nakažlivě vniknou do duše čtenářovy a pokazí jeho rozmar.

Ježto však chorvatský jeden spisovatel (na jméno si nemohu vzpomenouti) napsal, že mnohem záslu-

Digitized by Google

nější dílo vykonal člověk, který jednoho jen bližního rozesmál, nežli ten, který dílem svým sta lidí rozplakal, rozhodl jsem se, že ony dvě tety, které se všemožně vynasnažovaly, aby dobrého a hezkého pana auskultanta Vladimíra Kubelku a ještě lepší a hezčí Julinku Kotlabovou rozvedly, opentlím tak, že samy přičiniti se musí o to, aby co nejdříve byla svatba.

Můj hrdina, pan Vladimír Kubelka, zůstane úplně v zákulisí a v polonevinných intrikách bude úplně nevinným a hodným milování. Jak zřejmo, v historii této udělena byla úloha »protivných starých« dvěma tetám, kdežto tatík Kotlaba zastupuje »dobrosrdečného otce«, který hraje poťouchle; neodporuje totiž zjevně sestrám, ale tajně je spolčen s panem Vladimírem, kterému by tuze rád svěřil svého mazlíčka Julinku, nad to jest ochoten přidati své otcovské požehnání pravicí a levicí spořitelní knížku s vkladem 40.000 korun.

Panu Kotlabovi zůstane ještě pěkné jmění pro všecky možné nahodilosti, které, nebudou-li zrovna nešťastné, spíše majetek jeho rozhojní než umenší.

Pan Vladimír Kubelka seznámil se s rozkošnou Julinkou již přede dvěma lety. Bylo to v létě při studentském výletu. Pan auskultant vlastně na výlet ani nešel, nestál o zábavu a bloudil již mnohem dříve lesem a po pasekách, nežli sem výletníci přišli. Pan auskultant vskutku bloudil, neboť náruživě rád botanisoval a pátraje očima po zemi, točil se lesem tam i sem. Neměl dnes štěstí, až najednou našel kytičku, že zůstal státi jako omráčený. Kde se vzala, tu se vzala, stála před ním lesní víla. Aspoň tak v první chvíli pan auskultant myslel, ale brzy přiznala se víla, že se jmenuje Julie po mamince a Kotlabová po tatínkovi a že bydlí v onom bílém dvorci mezi městem a osadou Malechovem, kamž číslem parcelním také náleží.

Pan auskultant zapomněl rázem na všecky ostatní kytičky a veden Julinkou, ocitl se náhle ve společnosti, která již hověla si pod korunami mohutných borovic.

Přijat byl srdečně a s nadšením. K večeru milý botanik provázel Julinku k bílému dvorci. Šel sice s celou společností, ale bylo mu tak, jakoby nikoho neviděl kromě Julinky.

Když pak v příštích dnech na ono krásné odpoledne si vzpomněl, opatrně se vždy ohlédl a pak si poskočil jako bujné kůzlátko. Bylo mu tak nevýslovně veselo, a nohy pod ním jenom hrály.

Šťastnou náhodou seznámil se s panem Kotlabou a shledal, že Julinka (aspoň co do povahy) je jistě po tatínkovi, neboť takového milého tatínka, jako byl pan Kotlaba, aby člověk pohledal.

Také pan auskultant se panu Kotlabovi líbil, a mám odůvodněné podezření, že Julinka se tatínkovi o panu auskultantovi asi zmínila, a ježto byla nejen hezká ale i vtipná osůbka, dovedla se asi zmíniti obratně, že dobrák tatík nic domýšleti se nemohl. To to! Takový tatínek se nedomyslí ničeho a užije první příležitosti, aby pana auskultanta pozval do svého domu jen tak náhodou.

Pan auskultant pozvání radostně přijal; přišel, pobyl hodinu, dvě, prohlédl si hospodářství, sad i stáje, všecko zdvořile pochválil a líbil se všeobecně.

Líbil se nejen Julince, ale i tatínkovi, mamince a dvěma tetám, kteréž po jeho odchodu důkladně jej jako

hodiny rozebraly a pochvalovaly si, že takový pán od ouřadu tak mile a tak po sousedsku posedí a pohovoří.

Ale tento dobrý dojem nepotrval ani do večera, a nežli se obě tety uložily k spánku, zlomily bílou hůlku nad hlavou pana Vladimíra Kubelky a vynesly ortel:

»Ó, panáčku, na Julinku brousíš si marně zoubky!«

K tomuto náhlému rozhodnutí dospěly obě tety následující rozmluvou:

Když švarná Julinka na práh a pan Kotlaba až na vršek nade dvorcem pana auskultanta vyprovodili, strčila kritika hlavy dohromady. Panímáma seděla uprostřed a obě švekruše po jejích bocích. Nejprve kritika probrala všechny dobré vlastnosti páně auskultantovy, ale prolétla pod tmícím se stropem otázka, proč že vlastně pan auskultant přišel na návštěvu. Otázka tato zazněla zlozvěstně jako bzukot podrážděné včely, a za ní hned následovaly poznámky, že byl nastrojen jako na námluvy, že se lísal, všecko šmahem že chválil, zkrátka, že měl úmysl. A jaký jiný úmysl by mohl míti, než odvésti Julinku z domova a s ní peníze. Tato poslední poznámka vyskočila z bezzubých úst tety Tony a hned se ujala.

Teta Tony nebyla ještě stará, sotva čtyřicetiletá, ale trpěla stálým bolením hlavy a horkostí. Ztratila všechny přední zuby, ale bolestí její neulevily. Když byly zuby pryč, bolely dásně.

Sotva vyklouzlo slovo peníze, trhla sebou teta Máry, potřásla ryšavou hlavou a popadla se rukama v kříži. Teta Máry trpěla na suché lámání. Kdysi nastydla, a všecko se jí to srazilo v kříži. Někdy celé týdny měla pokoj, ale jakmile ji něco rozčílilo, hned si na svou nemoc vzpomněla.

Teta Tony dala jí teď ránu. Pan auskultant chce nejen odvésti Julinku ale odnésti také peníze. Jejich peníze. Či snad ne? Z lásky ke statku a k bratrovi se obě sestry nevdávaly (aspoň to tvrdily), že se nikdo o ně neucházel, na to již dávno zapomněly, ba vybájily si, že vlastně měly ženichů na vybranou, ale že dobrovolně přinesly bratrovi oběť. Nežádaly svých podílů, ale za to vymínily si slušný výměnek. Třetí žena, matka Julinčina, přinesla sedm tisíc, jest tudíž přirozeno, že majiteli a zakladateli nynějšího jmění domnívaly se právem býti ony tři ženy a pana Kotlabu považovaly na statku za šafáře. Tak bylo v theorii, ale v praxi bylo tomu jinak. Dokud se na jmění nečinilo útoku, nestaraly se všecky tři ženy

Digitized by Google

o nic, a jen pan Kotlaba věděl, kolik do »Hospodářské záložny« v městě uložil, ale nyní počítaly ženy, že něco uloženo býti musí, ač o pravém stavu nic určitého nevěděly.

Co panu auskultantovi Kubelkovi nejvíce škodilo, byl jeho stav. To slovo auskultant dělalo všem ženám obtíže a všecky tři dohromady nevěděly, jaké je to zvíře.

»Bude to asi škrabák,« povídala teta Máry, která právě trpěla loupáním, »a u nás cítí zvěřinu. Tak to je. Proto se dotírá.«

»Celá má řeč,« potvrzuje teta Tony. »Co by tu jiného hledal! Viděly jste, jak se mu na všecko oči jen třásly? To už počítal.«

»Ale jděte,« konejšila obě švakrové panímáma Kotlabová. »Nejdřív jste jen chválily a teď najednou —«

»Víš, ty mlč, Julinko, ty to neznáš. Měla jsi štěstí, že jsi se poznala s naším Kotlabou. Ty mužských vůbec neznáš; ale tuhle Tony a já, my bychom mohly vypravovati kroniky. Eh, však se mně darmo nezdálo na dnešek o zajíci. Falešný člověk do domu a ejhle! Přišel pan auskultant na zvědy. No, Julinka má červené tvářičky, no snad, ale proto se jistě pán z města sem nehrne, doslechl on, že jsou tady penízky. Tak je to.«

»Ale švakrová, ale Máry!« brání panímáma pana auskultanta a Julinku. »Jak to všecko víš? Ten pán tu byl jednou, ani slovem se nezmínil, že Julinku chce, pěkně pohovořil, a kdo ví jestli přijde ještě jednou, a vy obě hrr hrr, jakoby byl oheň na střeše.« Panímáma byla v hloubi duše uražena, vždyť ty červené tvářičky Julinčiny byly připomenuty jen tak ledabyle. Vstala a vyšla na dvůr, kde dosud stála Julinka a vyhlížela za odcházejícími muži. Matka se jen usmála a nepozorovaně přešla dvůr a vešla do zahrady.

Obě tety podrážděny odporem a zachváceny obavou o peníze a Julinku, vynesly rozsudek, že pan auskultant nedostane ani jedno ani druhé. Probraly všecko důkladně. První překvapení nenadálého útoku minulo, a proto teď s rozvahou se usnesly, že budou bedlivě opatrovati Julinku, která sama dělá průlom v hradbách, aby vpustila nepřítele.

Ježto obě sestry byly svorny, upokojily se. Švakrovou snadno přemluví a bratr bude bezmocný. Toto vědomí je rozveselilo a proto ukládajíce se na lože přály si místo dobré noci onen posměšek o marném broušení si zoubků na švarnou Julinku.

* * *

Tak zatáhla se modrá obloha tmavými mraky a rozkošná vyhlídka páně auskultantova se zakalila. Zatím, co pan Vladimír v kanceláři tou vyhlídkou se kochal, a obrazivost jeho malovala mu na růžovém pozadí dva stíny k sobě přitulené, dva stíny, Julince a jemu samému nápadně podobné, chystalo se v bílém dvorci k bouřce, neboť obě dvě ctihodné tety nelenily a připravenou hraničku podpalovaly.

Nejdříve vzaly si na paškál švakrovou. Neútočily na ni přímo, ale rozprádaly v její přítomnosti všeliké účelné rozhovory. O látku nebyla nouze, záleželo jen na výběru.

Tak si najednou vzpomněla teta Tony na sestřenici Liškovou. Ta si také vzala pána a přinesla mu pět tisíc zlatých dobře počítaných. Odstěhovala se s panem manželem do

Prahy. Po sedmi letech vrátila se k rodičům s dvěma dětmi, bez pana manžela a bez peněz. Slovo z ní člověk nedostane, proč a jak se s mužem rozešla, ale všichni lidé všecko vědí. Přišla zpráva, a šuškalo se veřejně, že jí pan manžel upláchl přes vodu.

Že sestřenice Lišková muže k smrti týrala a manžela k útěku donutila, o tom se teta Tony ovšem z opatrnosti nezmínila.

Také teta Máry uvedla pravdivý příklad o rodině Jaroměřických. »Takový to byl statek jako dvůr, dokud měli rozum, ale najednou zachtělo se jim s pány třešně jíst. Starý Jaroměřický provdal dvě dcery za pány, totiž koupil každé dceři za drahé peníze pána, a statek tak utáhl, že synovi zanechal na statku takové dluhy, které jídajíce s ním z jedné mísy, statek mu pod rukama snědly. Sestry teď dělají chudé panstvo, a bývalý hospodář je panským šafářem.

Podobné příhody ze života obratně ohřívané a podávané měly na panímámu Kotlabovou účinek. Bylať sama také z hospodářství a jedinou záruku štěstí viděla v rozsáhlých lánech polí a luk a v plném chlévě.

Služné bráti se jí ovšem líbilo, neméně lichotilo její mateřské marnivosti, že se Julinka líbila pánovi, také slovíčko »milostpaní« příjemně ji lehtalo, ale když si vzpomněla, že všecko to je nejisté, že celá ta budova vysněného štěstí se může rázem sřítiti, zachvěla se obavou o své jediné dítě a vydechla úzkostlivě:

»A což kdyby ho z toho ouřadu najednou vyhnali!« Obě tety zrovna zajásaly. Tam právě chtěly švakrovou ve své leči dohnati.

»To je to nejlehčí na světě,« podpaluje teta Tony. »Ráno ještě nic nevíš, přijdeš do kanceláře, a v poledne ti řeknou, že můžeš jít. Co pak se to už nestalo? Nepamatujete se na Rozsypala, co nosil fenduňky? Jen v podpise se zmýlil, a už to bylo.«

»Ježíš a Marjá! To by byla rána!« hrozila se panímáma. »Pak by nám přišel na krk.«

»A sněď by všecky brambory!« vykřikla teta Tony.

»Eh což, všechno vepřové maso, všecky husy, kuřata, kachny, holuby, všechno by snědl! To víte, k práci není,« dodává teta Máry.

»Bodejť k práci!« posmívá se teta Tony, »vždyť má ručičky jako slečinka a na dvoře se vyhýbá každé kaluži jako páv!« V posměšku řezal i hněv. Všechny tři ženy se tak vemluvily v možné neštěstí, že jim vyhrkly slzy hněvu a lítosti, a nosy jejich pohnutím zbrunatněly.

Hospodář Kotlaba nic zlého netuše přišel právě vhod. Ze směsice křiku, pláče a hrozeb poznal, že se stalo něco neobyčejného, a aby nebyl dlouho v pochybnostech, vypravovaly mu dobré ženy všecky najednou, jaké nebezpečí hrozí jejich domu, i to, na čem se usnesly, že ze svatby Julinčiny s panem Vladimírem Kubelkou nebude nic.

Svými životy budou chrániti Julinku a statek před vetřelcem.

Pan Kotlaba nevěděl, má-li se zlobit nebo smát, ale protože byl člověk rozvážný, počkal, až ženám došel dech, a pak klidně oznámil, že prozatím s ženami úplně souhlasí.

»Mnoho křiku, málo vlny,« tak začal a pak pokračoval: »Panu auskultantovi Julinku nedáme, protože jest ještě tuze mladá . . .«

»Tuze dobře! Znamenitě! Celá má řeč!«

již úmysly, a to vážné úmysly, slyšely višně podél cesty a pan Kotlaba z úst páně Kubelkových sám, když oba mužové po první návštěvě auskultantově kráčeli k městu.

Pan Kubelka ovšem nemluvil určitě, ale všeobecně se vyslovil o tom, jak touží po životě rodinném, a pak nějak obratně zmínil se o Julince, to že by byla ženuška podobná jeho ideálu atd. atd., tak že si mohl pan Kotlaba vybrati dost a dost. A pan Kotlaba si vybral, co se mu právě líbilo. »Julča jest ještě mladá, ale tak za rok, za dva — no, děj se vůle boží. Koho si Julča oblíbí, toho ať si vezme, neboť není nad spokojenost.« Když se oba pánové před městem rozcházeli, tiskli si ruce a po staročesku si jimi potřásli a při tom si tak mile a srdečně hleděli do očí jako dávní dobří přátelé.

Při obědě přemyslil rozvážný pan Kotlaba všecko znova, a když pak po obědě zastihl Julinku samotnu na dvoře, zavedl ji do sadu a tam, co za dobré uznal, milé dcerušce řekl. Zkrátka, v bílém dvorci utvořily se dva tábory. Chytrá Julinka pochopila hned situaci. Poznala, že tatínek jest jejím tichým společníkem, a že v dohledu čeká ji útok se strany tet a maminky. Kvítečko lásky sotva vzklíčilo v jejím srdéčku a již mělo býti udušeno a zašlápnuto. Dobrý tatínek připravil dcerušku, aby je chránila.

Julinka byla trochu znepokojena, ale necítila se opuštěnou, a proto se brzo uklidnila. Vždyť teprve první rosa padla na kvítečko její mladé lásky; pan auskultant se jí teprve líbil, a teprve čas s blahodárnými vlivy měl útlou bylinku přivésti k rozkvětu.

Pan Kotlaba svým ženským příliš nedůvěřoval. Ačkoliv do města zřídka kdy docházely, měly přece dosti ochotných lidí, jejichž pomocí mohly způsobiti dost mrzutostí.

Proto zajel záhy pan Kotlaba do města, sešel se zase »náhodou« s pa-

Pan Kotlaba nedada se mýliti pochvalnými výkřiky, pokračuje:

»Dále, pan auskultant Julinku nechce —«

»Oho, to se neví! Pěkně nechce! To se mýlíš!...«

»... a Julinka ještě neřekla, že chce pana auskultanta, a protože pospíchám na pole, myslím, abyste nechaly planých řečí a dávaly oběd. Tak! Nechcete-li, abych se zlobil, už o tom nezačínejte a před Julkou ani muk! Darmo byste holku plašily. Dosud na vdavky nemyslí, ale kdybyste jí hučely do uší, mohla by zatoužiti po ovoci, které jí zapovídáte.«

Pan Kotlaba znal své lidi. Takovým způsobem odvrátil první nebezpečí, ačkoliv byl si vědom, že důvody jeho nejsou úplné pravdivy.

Aspoň o Julince věděl, že se jí pan auskultant líbí, a že má pan auskultant

Digitized by Google

nem auskultantem a způsobem žertovným upozornil mladého pána, že první jeho návštěva ve dvorci nezůstala nepovšimnuta, a že proskočily nejapné řeči, ale kdyby snad se donesly až k jeho sluchu, aby je ignoroval.

Avšak pan Kubelka byl již v jiném stadiu. Co na cestě jen všeobecně o svém manželském ideálu mluvil, to teď vyjádřil určitě a přiznal se, že na slečnu Julinku nemůže jinak mysliti, než se zrychleným tepotem srdce. Ačkoliv úkaz tento jest nebezpečný, nehledá pan Kubelka rady u osvědčeného Aeskulapa, ježto jest přesvědčen, že jediný na světě lék jest v rukou pana Kotlaby, totiž Julinka sama, a po tom léku že prahne srdce jeho silou neodolatelnou.

Pan Kotlaba po tomto vyjádření stiskl rameno páně auskultantovo a zavedl jej hodně daleko od všetečných lidí a pak mu řekl věc dvojí.

Poprvé, že Julču dostane, a podruhé, aby jen pro Boha mlčel a čekal, sice že všecko pokazí.

Pan auskultant se lekl i zavýskal, ale že bude čekati, slíbiti musil.

Domů jel pan Kotlaba ve větších starostech, než když jel do města.

Tak se utvářily poměry, a čas nepřinášel změny. Tety měly radost, že nebezpečí hned v zárodku zničily a odstranily, ale přece ob čas o něm pohovořily, neboť divné jim bylo, že pan auskultant svůj vpád neopakoval a Julinka že nevěšela hlavinky. Zmoudřela sice nápadně, byla jaksi usedlejší, ale zármutku na ní pozorovati nebylo, ba byly chvíle, kdy se znova rozdováděla, a chvíle ty bývaly nápadně vždy tenkrát, když otec vybídl Julču k vyjížďce nebo k vycházce.

Kdyby se to bylo prozradilo, co ti dva spolu tropí! Oheň byl by ve dvorci na střeše. Než spiklencům přálo štěstí, a oni volili místo schůzek opatrně. V plesích, v divadle, na výletech prokazoval pan auskultant panu Kotlabovi a slečně sice různé zdvořilosti, ale ani lidem, jichž povolání životní jest, aby se míchali do cizích záležitostí, nedal příležitosti ani podnětu k spasitelnému rozjímání a rozbírání.

Vůbec jevil pan auskultant neobyčejné vlohy, že bude dobrým manželem, neboť byl trpělivý a poslušný nadmíru.

Ale odměna za tuto trpělivost byla stále daleko. Na věci nedalo se nic změniti. Pan Kotlaba byl proti ženě a sestrám bez moci. Mohl ovšem prosaditi svou vůli násilím, ale ženy své zarmoutiti nechtěl a boji se sestrami se vyhýbal. Věděl, že by umíněné sestry odešly z domova, že by způsobily pohoršení a ztrpčily život nejen sobě, ale i jemu i mladým manželům.

Prozřetelnost však vložila se do záležitosti té sama. Ó, prozřetelnost bývá

Digitized by Google

někdy náramně prozřetelná; nalíčí někdy věci tak obratně, že účinky se jeví zcela přirozenými.

Tedy tato mocná prozřetelnost vyhlédla si pana Michala Šusterku, mistra řeznického, a tomu svěřila rozuzlení zamodrchané záležitosti pana auskultanta a sličné Julinky. Pan mistr Michal Šusterka byl vdovec v nejlepších letech a člověk opravdu hezký.

Ovdověl před rokem. Po nebožce zůstal mu hošík desítiletý, také Michálek.

Kdysi jda za obchodem, přišel pan Michal Šusterka také do bílého dvorce před Malechovem.

Koupil dobře, ale pochodil ještě lépe. Přijal totiž pozvání, aby vešel do pokoje, a tak mezi řečí se zmínil, že mu obchod jde pěkně, ale že mu domácnost od smrti nebožky ženy všecka hyne.

Smutnýma očima podíval se pokojem, a zraky jeho setkaly s několika páry očí, z nichž všech vyzírala upřímná soustrast. Podíval se ještě jednou, ale již nějak veseleji, tentokrát ale utkvěl na dvou párech očí déle. Hle, tu jsou dvě ženy, které by mohly nebožku nahraditi: teta Tony a teta Máry. Třicet osm a čtyřicet let bylo mu právě vhod.

Pan mistr z dvorce nepospíchal, ale líče svou domácnost bystře do těch dvou párů očí nahlížel a pronesl několik záhadných vět, které však byly nápadně dobře pochopeny, což se jevilo i skutkem, neboť teta Tony náhle zpozorovala, že by záhodno bylo podati panu mistrovi sklenici piva, a teta Máry důvtipně se postarala o zákusek.

Po cestě k městu pan mistr Michal počítal, a úsměv s tváře jeho ani nemizel.

Vyhledal stranou pana Kotlabu a přímo mu řekl, že se mu sestry jeho líbí, a že by si jednu z nich vzal.

Pan Kotlaba na to, že v této záležitosti nemá co rozhodovati, že sestry mají svůj rozum, a zachce-li se které vdavek, on že, pan Kotlaba, proti tomu ničeho nemá. V duchu se pan Kotlaba smál. Tak vida, vida! Pan Kotlaba se smál ještě více, když teta Tony požádala o povoz do města a vrátila se domů o deset let mladší. V ústech se jí perlily zoubky bílé jako křída a drobné jako kroupy.

Ale teta Máry nezůstala pozadu. Pořídila si pod bradu takovou modrou mašli jako obrovského motýla a srovnala se v zádech, že po suchém lámání nezbylo ani potuchy.

Pan mistr Michal Šusterka hnal námluvy parou, ale najednou zarazil. Dvě gracie měl před sebou a nemohl se rozhodnouti. Líbily se mu obě, ale lišák chtěl vyzkoumati také jejich povahy . . .

Nejzajímavější změna udála se však v rodině Kotlabově. Z letitých tet stala se naivní děvčátka, a Julinka — Julinka převzala úlohu anděla strážce, gardedámy a upřímné rádkyně. Potutelná Julča vpravila se do úlohy znamenitě. Strojila tety, škádlila, radila, vzdychala i napomínala, a tety, ztřeštěné vyhlídkou na vdavadlo, nepozorovaly posměšků, poslouchaly rad a zahrnovaly svou spojenku neobyčejnou přízní. Jak dříve byly obě sestry svorny, tak se teď nenáviděly, ovšem tajně, ale pochopily, že jsou sokyněmi. Julinčina matka se jen usmívala, a když upřímně švakrovým radila, aby nechaly světských marností, dostalo se jí náležitého poučení.

»My děvčata,« vykřikla teta Tony, »my děvčata jsme kam vítr, tam plášť.

V červnu libá růži v žáru
Romeo a Julču vyčkává,
ale ta kdes na bazáru
růže na Matičku prodává.

Nemůžeš přece chtít, abychom jako staré matrony seděly nad nebeklíčem. Ty máš své starosti, jsi usedlá matka, ale my chceme také užiti světa.«

A teta Máry, která nebyla tuze mladší, než její švakrová, usadila ji krátce.

»Prosím tě, do mých záležitostí se nepleť! Osoba v tvých letech nepochopí nikdy duši mladé dívky.«

Dobrá paní Kotlabová byla usvědčena a již ani nemukla. Kdyby jí kdo ví vysvětloval, jak nerozumně jedná její dcera, když chce pana Vladimíra Kubelku, nebyl by ji přesvědčil, jako ji přesvědčily její švakrové. Poznala rázem, že láska jest mocnější než vyhlídka na vdaní. A když tato vyhlídka zbláznila dvě zletilé staré panny, mohl někdo míti za zlé její Julince, když spěchala za hlasem svého srdce?

Tímto poznáním okřálo zrovna její dobré srdce. Vyhledala svou dceru Julinku a chopivši ji za ruce, řekla jí srdečně: »Julčo, myslíš ještě na pana auskultanta?«

A když Julča sebou trhla a pouze zmateně zašeptala: »Ale, maminko!« přitiskla matka zardělou tvářinku dceřinu k ňadrům a šeptala jí do horkého ouška: »Chceš-li ho, jen řekni, je-li to tvé štěstí, měj si ho!« Julinka zlíbala ruce, tváře i oči své maminky a pověděla jí na sebe, na tatínka a na pana auskultanta takové věci, že se maminka nemohla vynadiviti. Prožluklá prozřetelnost způsobila i to, že pan mistr Michal Šusterka vyhlédl si za důvěrnici také Julinku.

Julinka měla mu zraditi vše, co věděla o ctnostech i nectnostech svých tet; Julinka přenášela různé vzkazy sem i tam a zavázala si obě tety k neskonalé vděčnosti.

Pan mistr Michal neměl mnoho času na zálety, ale stále váhal. K oběma sestrám byl stejně pozorný, ale cítil, že jde po ostří nože. Nachýlí-li se na jednu stranu, nebude ústup možným. Podrobil obě sestry zkoušce. Přivedl svého Michálka a pozoroval, jak se k němu míti budou, ale nevypozoroval nic. Obě sestry předstihovaly se v láskání chlapce. Přecpaly jej cukrovím a málem došlo by před ženichem k prudké hádce, neboť jedna sestra druhé nechtěla chlapce přepustiti.

Na štěstí přišel pan Kotlaba a přinesl zprávu, která pobouřila celý dům.

»Pan auskultant Vladimír Kubelka, snad se na něho ještě pamatujete, byl u nás jednou,« tak pan Kotlaba spustil, »ten pan auskultant je šťastný člověk; dědil a aby peníze jistě uložil, koupil chalupu Sylabovu za šest tisíc. A já měl na ni takový zálusk! Inu, předešel mne. A ještě něco. Postoupí v úřadě, a aby se vyplnilo přísloví ‚všeho do třetice', bude se ženit.« Pan Kotlaba lhal, ale ani se nečervenal. Aspoň tu chalupu na jméno Kubelkovo koupil sám.

»I pro pána krále!« vykřikla teta Tony, kterou slovo »ženit« elektrisovalo, »to je ten, co chtěl jednou —«

»I nechtěl, nesměl chtít, vždyť se pamatuješ,« řekl pan Kotlaba suše.

»Ah co já, bratře! Přeji každému štěstí a panu auskultantovi zvlášť. Kdyby dnes přišel, sama bych se za něho přimluvila.«

»No, no, no!« Pan Kotlaba se velmi divil. »Ale věřím ti, měla jsi vždy dobré srdce.«

»To znamená, jakobych já srdce neměla,« ozvala se teta Máry lítostivě, »ale já vám to dokáži. Vlastně jsem si vždycky přála, aby Julinka byla paní. Ale dost o tom, ani slova. Není-li pozdě, sama se postarám.«

»Ale sestřičko, co pak chceš udělati, snad bys nás všecky nekompromitovala?« namítá teta Tony.

»Uhlídáte! Dopíši mu, nebo k němu dojedu. Anebo víš, bratře, pozvi pana auskultanta k nám. Jsem přesvědčena, že se mu tenkrát naše Julinka opravdu líbila.«

»Ale ona se mu líbí dodnes. Vždyť jste mne ani nevyslechly. Pan auskultant se bude ženit a nevěstou je — naše Julča!«

»Hospodine! Je-li možná?«

Na Julinku sneslo se blahopřání jako světlý oblak a hubiček jako krup. Maminka Kotlabová tiše, ale radostně v koutku plakala.. V neděli byl pan auskultant v bílém dvorci podruhé; když odcházel, vedl se ruku v ruce s budoucím švakrem, panem Michalem Šusterkou, který se rozhodl pro tetu — Máry.

Teta Máry objímá Julinku. Teta Tony cpe šaty do kufrů, odjede do Plzně ke vzdáleným příbuzným a nevrátí se nikdy, nikdy . . .

Uprosili ji, aby zůstala do svatby. Pak na odjezd úplně zapomněla. Zůstaly jí na památku pěkné bílé zuby.

Digitized by Google

Nemožnost.

Přítel: »Některým místům v tvé knize básní nerozumím.«

Autor: »Doufám, že nechceš, abych ti to *jd* snad vysvětlil!?« —*ta.*

❂

Doktor: »Člověče, což nevíte, že kořalka je nanejvýš nezdravá?«

Pacient: »Inu, pane doktore, 'dyby to bylo zdravý, tak by to žádnej nepil!« *-ta.*

❂

Obhájce: »Nu, vysekal jsem vás, co? Myslil jste, že dostanete nejméně rok a zatím jste nedostal — nic.«

Klient: »Pane doktor, taky by se tím za to obhajování spokojili?« *J. H.*

❂

A.: »Pro Bůh! Tys se oženil? Vždyť neuživíš ani ženy!«

B.: »Právě! Ženil jsem se proto, aby ona živila mne!« *x.*

❂

Žačka: »Strejčínku! Až vystoupím ze školy, naučím se vařit a půjdu k vám za kuchařku.«

Strýc: »A proč právě ke mně?«

Žačka: »Nu — vždyť říkáte, že si vaši kuchařku vzal pan správec!« *x.*

❂

O muzice.

Chasník: »Ty mně nevěříš, Terezko, že tě mám rád? Mám ti to dokázat? Komu chceš, abych tu rozbil hlavu, jen si řekni.« *D.*

❂

JEN SE NEDAT ZAHODIT.

Paní z Hrdotína (pyšně): »To jest **onen** poslední, kterého můj muž zabil v Indii.«

Buržoustka (pro sebe): »Hm, tohle je zvláštní moda!«

Buržoustka (později, vznešeně): »Hle, to jest **ono** poslední, které můj muž zabil, než se vzdal obchodu.« —*tt.*—

Digitized by Google

A.: »Jak by se jmenoval obchodník, který prodává sukně?«

B.: »Obchodník v sukních.«

❁

Známka snaživosti.

Věc ta se mi líbí
a zaslouží chvály,
kaplan dělává-li
kardinální chyby.

❁

»Co je šílenstvím? Když lékař, který nemá žádných pacientů, při bohaté hostině připíjí na zdraví soustolovníku.

Učitel: »Vondrová, musíte nabádat chlapce k čistotě!«

Venkovanka: »I to není třeba; on kluk po jídle tak vylíže jazykem talíř, že ho nemusím ani mejt.«

J. H.

»Vy chcete dát výpověď a to k vůli večeři? Přece jste řekla, že budete spokojena s 20haléřem denně místo večeře?«

»Já ovšem, ale vědí milostpaní, tady má také slovo můj frajtr.«

D.

Jen opatrně.

Host: »Sklepníku, doneste mi telecí kýtu, ale slušnou porci, mne každá maličkost hrozně rozčilí.«

Sklepník: »To prosím, Vašnosti, nechám také dát velkou portu na pivo.«

Gs.

❁

Učitel: »Mazálku, co víte o cejchování měr a váh?«

Mazálek: »U nás musí každý své míry a váhy v obchodě a úřadě užívané co rok nově cejchovat dáti, vyjímaje váhu slepé spravedlnosti.«

Učitel: »Dobře, sedněte si, vidíte, že to jde, když chcete!«

St.

❁

Digitized by Google

Ballada o druhém draku.

Napsal ALFRED.

Když rytíř draka přemohl
a princeznu si vzal,
král starý ihned vlády se
na jeho prospěch vzdal,
a rytíř moudře říši vlád',
veď války vítězně,
a líbil se svým poddaným
i svojí princezně.

A zas chtěl jenom panny žrát
a čistou krev jen pít —
Král stár byl už a nemoh' se
jen pořád s draky bít,
a reků v říši nebylo,
neb právě dobou tou
král pustil všechny lajtnanty
ach! na dovolenou.

Však hleďte, co čert nechtěl mít!
Když minul delší čas,
ve staré dračí jeskyni
drak zahnízdil se zas;
byl větší, než ten bývalý,
i strašlivější byl —
nu zkrátka, jak by z Honzy jej
pan Štapfer zapůjčil.

Už v neděli chtěl oběť mít —
Král ptal se nejistě,
zda místo panen nestačí
mu státní pensisté,
těch že mu dají do syta,
a vydělá tím stát. —
Leč drak jen zuby zaklapal
a chtěl jen panny žrát.

Tu řekl král: „Ó běda nám,
už není vyhnutí —
A týdně pannu? Věru, jsi
až příliš při chuti —

Než, budiž! Jedno jen mi svol,
bych ty, jichž svobodu
v svých zubech pohřbíš, vésti směl
po městě v průvodu.

Ty za rok mi jich sežereš
as dvaapadesát,
nuž popřejme jim, naposled
ať smějí zaplesat.
Zahájím průvod — za mnou ty,
jsi hlavní osobou, —
a za námi ať panny jdou
s nevěsty výzdobou.

Víš, průvod městem! Proto slib,
že vše, co poveli
nám policie, vyplníš,
můj krutý příteli.
Hleď, vím, že dobré srdce máš,
a k pannám že máš cit, —
přec nechceš radost poslední
jim vzdorem pokazit."

Drak pohnutím div neplakal
a slíbil milerád,
a kdyby strávil pensisty,
snad by je začal žrát,
leč žaludek mu nesnesl
takový starý brak . . .
„Já policie poslechnu,
vždyť jsem přec řádný drak."

„Nu dobrá, tedy zadáme
hned o povolení,
já doufám, na programu, že
nám pranic nezmění . . .
I zadali. Král do hradu,
drak do jeskyně šel,
a druhého dne v poledne
už vyřízení měl.

„Je celý průvod povolen,
jen draka úřad škrť,"
že staré baby mohly by
mít strachy z něho smrt.
Drak zůstal jako ohromen
— na tohle nepadl! —
a že byl škrtnut úřadem,
se hanbou propadl.

Král zachránil tak říši zas
v té době nejisté,
a panny veselily se,
i státní pensisté,
jen na svůj urlaub tenkrát se
lajtnanti zlobili,
že jistojistě (doma být)
by draka ubili.

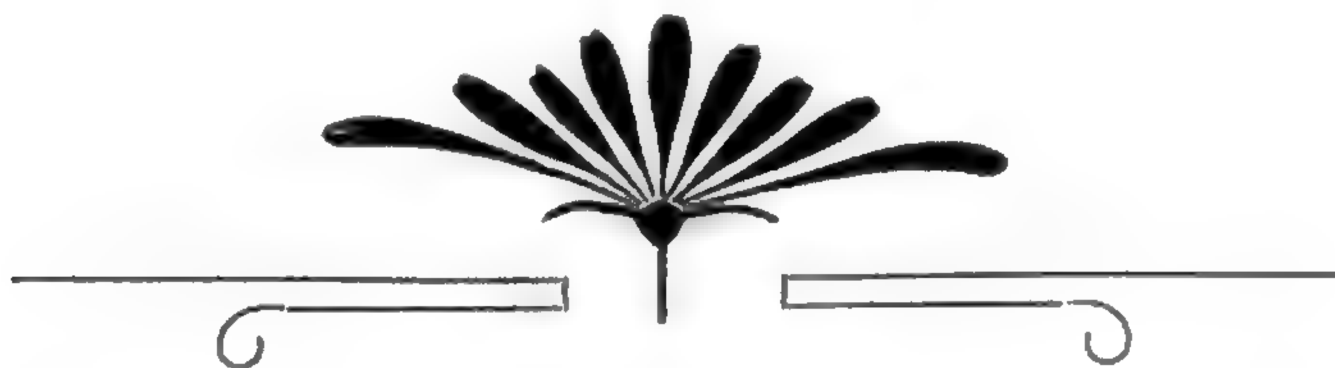

Obchod je obchod.

Kluk: »Maminka našla v láku tkaničku, od botky, máte nám dát jinej lák!«

Babka: »To musíš přinést ještě krejcar za tkaničku!« *Vb.*

Neradno je hrát karty s kominíkem a ševcem. Tento *flek* přišívá a onen na něm sedí. *trt.*

Seznam výbavy nevěstiny, jenž nutí k přemýšlení: 2 skříně, 2 truhly, 2 stoly' 8 židlí, 1 postel. *trt.*

Znamení doby.

A: »Kam jdeš, příteli?«

B: »Ale vydal jsem právě novou knihu, — tak si jdu koupit karabáč!« *—la.*

Miluj bližního jak sebe velice

neboli

čtyři tváře pana Mórice.

I. »Hoří!«

II. »U konkurenta . . .«

III. ». . . ale je prý pojištěn . . .«

IV. »Na štěstí to včas uhasili . . .« *a.*

A.: »Dovol, příteli, kam Brčko tak spěchá?«
B.: »Toť víš. Byla zde pro něho kuchařka, že prý paní není doma.«

❂

V K . . . ské škole připravili a vyzdobili jednu světnici, a v té se měla odbývati zkouška. Tam se vevedla pokaždé třída, která měla býti zkoušena, a po zkoušce odvedl děti pan učitel zase zpět.

Farář zkoušel o nebi, o pekle a očistci. Ke konci vstal pan vikář a dal otázku: »No tak, dětičky, pěkně pozor. Kdo z vás ví, kde jsou všichni ti, kteří tu byli už před námi?«

Přihlásil se Pepík Vocásek a povídá a palcem ukazuje: »Ti jsou tady vedle ve třídě.« *těka.*

❂

Ona: »Vždycky jsi mi říkával, že jsem tvojí ***největší*** radostí, a už o mne nestojíš?«

On: »Inu, velkou radost člověk taky dlouho nevydrží.« *Rub.*

❂

Nedá si dělat ze sebe blázny.

»Felvébl Rukavička!« křičí pan nadporučík. »Infanteristu Žežulku hned zavřít! Jdu včera Mosteckou ulicí a vidím: Žežulka nemá halspintl. Volám naň, ale Žežulka jde dál, dělá hluchého. Rozkřikl jsem se na celou ulici, ale chlap pořád nic. Přiskočím k němu a že do tebe — on je to docela jiný infanterista. Žežulku zavřít, nedám si ze sebe tropit blázny.« *těka.*

❂

Digitized by Google

V červenci když všude voní růže,
u moře se román navliká,
bělička, hle, chtějíc svléc' ho z kůže,
pořehounku chytá tlouštíka.

Digitized by Google

1 + 1 = 1

Dva se běřou. Ona má svatbu tedy a on též. Tedy dvě svatby, což dohromady vlastně činí jenom jedinou.

—trt—

❂

Učitel: »Pešino, jak povstane duha?«

Žák: »Když na jedné straně prší a na druhé svítí slunce.«

Učitel: »Tedy dvou věcí je tu třeba: deště a slunce. A jak povstane hromobití — čeho tu třeba!«

Žák: »Taky dvou věcí, tatínek musí přijít napilý pozdě domů, a maminka nesmí spát.«

J. H.

❂

Starostlivá.

Mužíček (obědvá): »Poslechni, ženuško, upřímné slovo. Od nějakého času není, co uvaříš, k jídlu.«

Ženuška: »Nehněvej se, Adolfe, viš, já tě chci pomalu připravovat na stravu hostinskou, která na tě čeká, až odjedu do lázní.«

**

❂

Slečna: »Já se obávám, že nedovedete mít mne rád, už jste tak mnoho miloval.«

Ctitel: »Tak vidíte, slečno, a myslíte že to nedovedu.« *D.*

❂

»Musiš si více důvěřovat, matinko!«

»Dobrá, zkusim to, ale — nesmíte ode mne dřív, až tu sebedůvěru najdu!« —*tt*—

Místnímu rozbrojmistrovi.

Že jsi *duchem* zdejších spolků,
věřím tobě bez okolků, —
neboť mnoho platných sil
od práce jsi *odstrašil.* *Jnik.*

❂

»Doporučím ti krejčího, pilný člověk a nemá skoro žádné práce.«

»Děkuji, ten by si nelenil upomínat mne třeba dvakrát denně.« *Sl.*

❂

»To se nestydíte žebrat? Vždyť byste moh' skály lámat!«

»Já si, prosím, vyprošuju právě jen na dynamit. Bez toho se teď ve skále práce nevyplácí.«

Mladá panička: »Povídám ti, matinko, Arnošt mne už nemá tak rád jako dříve. Na dnešním výletu se se mnou jen osmkrát rozhněval a zase udobřil.« *D.*

❁

První dáma: »Vy se hodláte tedy opravdu provdat za zdejšího lázeňského lékaře?«

Druhá dáma: »Prosím vás, co mám dělat? Navštěvoval mne denně a tu než bych mu zaplatila tučné honoráře, raději si ho vezmu.« *D.*

❁

Hodný mládenec.

Který je hodný mládenec,
ten nosí v kapse růženec,
a v srdci nosí, holenku,
svou znejmilejší panenku.
Rub.

❁

Jak se mluví.

Byl s *nohama* v *nemocnici*, a už zas chodí *po vejcích.* *—ts.*

❁

Mužíček: »Promiň, ženuško, že tě upozorňuji, ale moje prádlo by potřebovalo tu a tam opravy, a hlavně mnoho knoflíčků schází.«

Ženuška: »A to víš teprve dnes, a mně chceš proto činit výčitky? Já to viděla už hned před měsícem, když ti sem vše z tvého mládeneckého bytu převezli.« *D.*

❁

Sestra z venkova: »Prosím tě, holka, proč béřeš najednou vše na knížku, přece toho nemáš potřebí.«

Sestra z města: »Ovšem že ne, ale víš, já chci, aby lidé mysleli, že jsme byli též v lázních nebo na cestách.« *D.*

❁

Muž: »Jen na mne tak silně nehubuj, ženo, utratím-li tu a tam v hospodě o něco více. Řemeslo má zlaté dno.«

Žena: »Jen kdyby ho měl také tvůj žaludek.« *—z—*

❁

Soudce: »Nebyl jste ještě nikdy trestán pro krádež, až teď, na stará kolena. Jak to vysvětlíte?«

Obžalovaný: »Poníženě prosím, já kradu — kradu, ale už mi to tak nejde jako za mých mladých let.« *J. H.*

❁

Digitized by Google

»To, co dostanete na vysvědčení ode mne, nebude moc hezké, slečno —«

»To od vás nebude moc hezké, pane professore.« *D.*

A: »Ty, poraď! Zítra slaví naše paní *stříbrnou* svatbu; jak jí připraviti radostné překvapení?«

B: »Víš, co? Naveď někoho cizího, ať jí řekne »slečinko«!« *—ta.*

❂

Také jubileum.

Soudce: »Sečtou-li se vaše tresty, Kačabo, činí to právě 25 let —«

Kačaba: »Vašnosti, to budu slavit *jubileum.*« *—ta.*

❂

Digitized by Google

Paní (plavovlasá, praví své také plavovlasé dceruške): »Micinko, došla mi do kanceláře pro služebné — ať mi pošlou novou služku — ale řekla, — že musí být černovlasá — rozumí? — Jen černovlasá!«

Manžel: »Prosím tě, — a proč musí být právě černovlasá?«

Paní (hněvivě): »Protože mne to už omrzelo se s tebou vždycky hádat, když najdeš vlas v polévce, — je-li můj nebo služčin.« *F. N.*

❀

HADOSMRTIČ.

Nejnovější vynález inženýra Petinky.

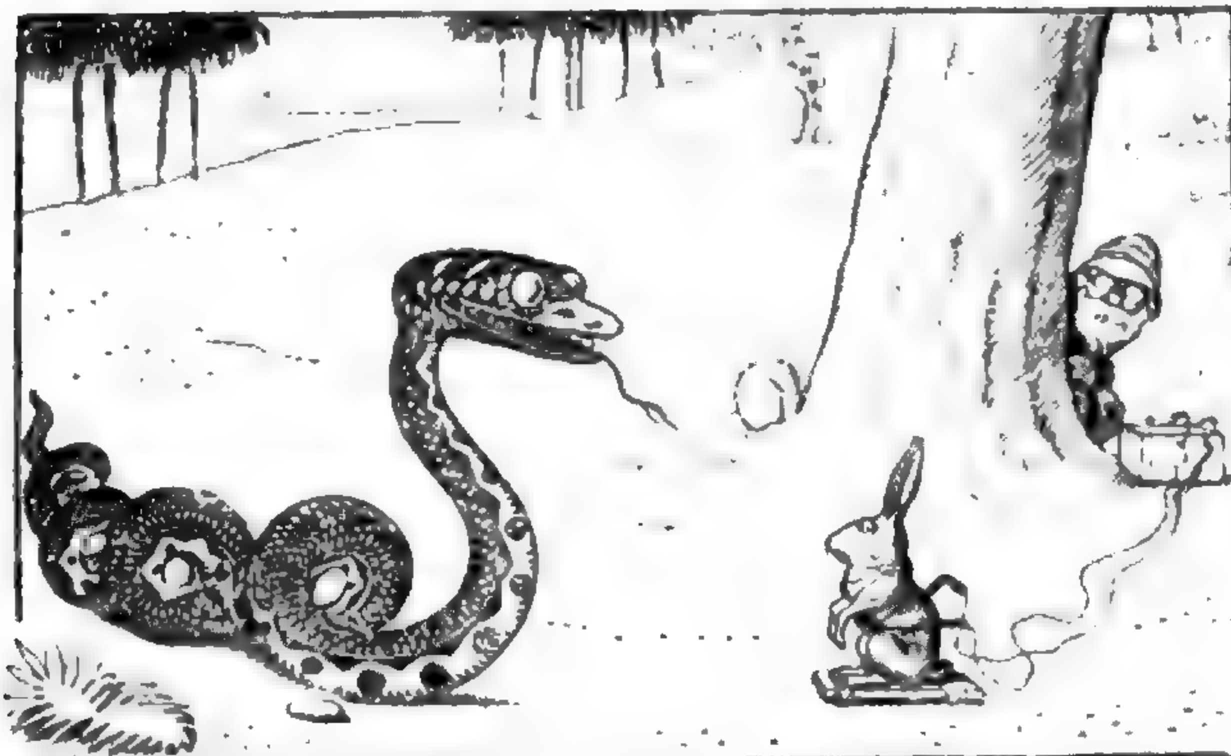

1

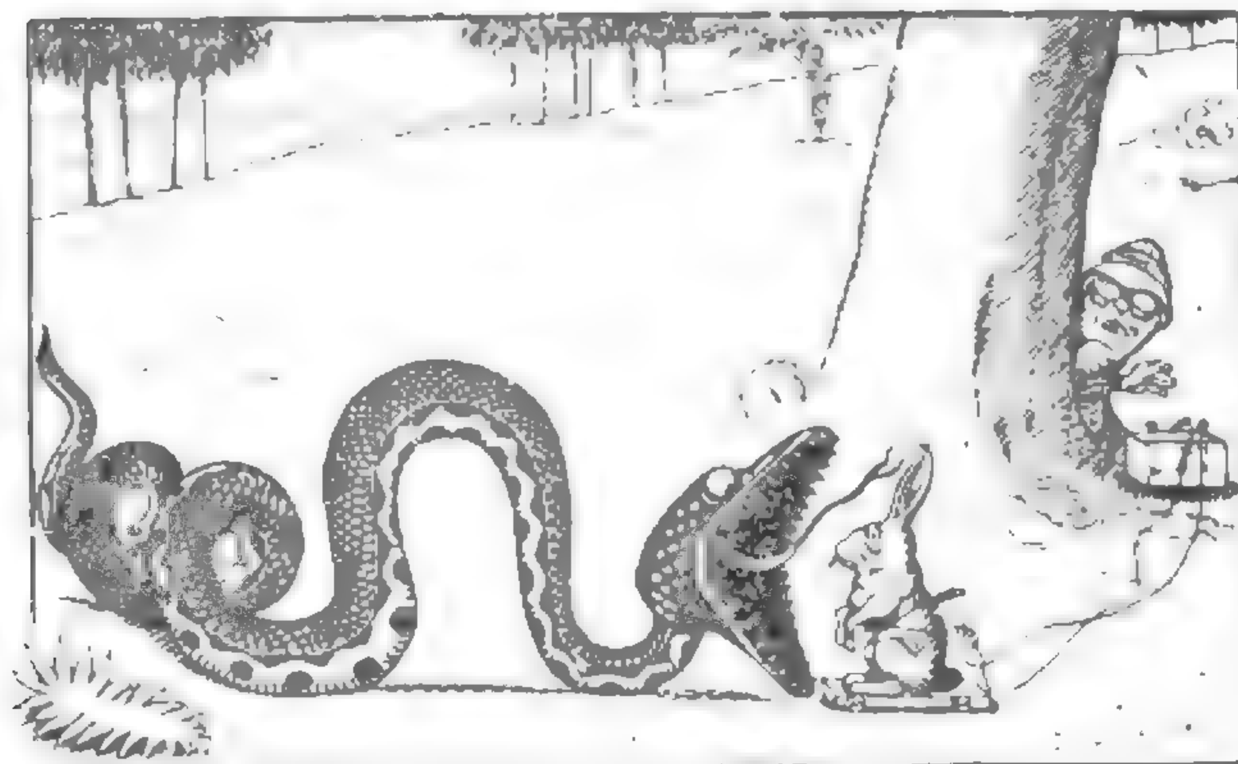

2

Komorná Anda: »Já se divím, že tě nechala tvoje velitelka doma, když se chce zdržet přes celé léto v lázních.«

Komorná Běta: »Právě proto. Kdyby *mne* byla vzala s sebou, nebyl by v lázních tak dlouho milostpán nechal *ji*.« *D.*

❀

O manevrech byla jedna setnina ubytována v jedné vesnici. Vojáci nač přišli — sebrali. Druhého dne přiběhne jeden sedlák plačky k setníkovi se žalobou, že mu někdo ukrad' poslední šunku. Setník dal na to kumpaniji svolat a ptal se, kdo šunku ukradl. Nikdo se ani nehnul. Nato setník, jestli že se nikdo nepřihlásí, že bude prohlížet všechny »tornistry«. Hned se hlásil jeden židák, že šunku ukrad', a jelikož byla již snědena, byl hned zavřen. Po odbytí trestu se ho ptá jeden kamarád: »Člověče jak jsi se mohl — Ty hlásit skrze šunku, vždyť jsem ji ukrad' já?« Žid na to: »Blázne, co myslíš, že si dám prohlížet tornistr? Mám tam stříbrný svícen.« *nck.*

❀

Soudce: »Jste obžalován, že prý jste rozlámal panu N. plot a vloupal se mu do dvora, maje úmysl krásti.«

Obžalovaný: »No, pravda! Ale kudy jsem tam měl vlézt, když byla vrata zamčena?!«

❀

A.: »Ty pouštíš svoji choť do lázní, aniž jsi se ptal lékaře, je-li to nutno. To jsou zbytečné výlohy.«

B.: »Hm, uznávám to. Ale výlohy ještě zbytečnější by byly, jež by mi způsobil se ženou spolčený lékař.« *D.*

❀

Dobrá rada.

Paní Týny: »Už opravdu nevím, jak bych toho mého velblouda odnaučila pití.«

Paní Anna: »Ale, ale, paní Týny, lehká pomoc! Vařejí mu stále sladká jídla a netváří se nikdy kysele, když on je po opičce.« *Gs.*

President přijel visitovat okresní soud a šel rovnou okusit stravu vězňů. Podali mu misku bramborové polévky. Snědl ji všechnu a podotkl:

»To je ku podivu! Polévka z vody, a má takovou jakousi masitou chuť.«

Kluk dozorcův, který se vtlačil mezi dvéře za otce:

»I to se nám v noci utopil v kotlíku ježek, a maminka ho tam už nechala.« *α*

Paní: »Kačenko, dojdete naproti k malíři a řeknete mu, až k nám půjde, aby měl tři patrony.«

Služka: »Milostpaní, vždyť každý katolický křesťan má přece jen jednoho patrona.«

Mistr: »A tos potřeboval, když tě dlužník ihned hrubě odbyl, 2 hodiny na zpáteční cestu?«

Učeň: »Vědí, pane mistr, mně se po tom leknutí třásly tuze celou cestu nohy.« *D.*

Hadosmrtič.

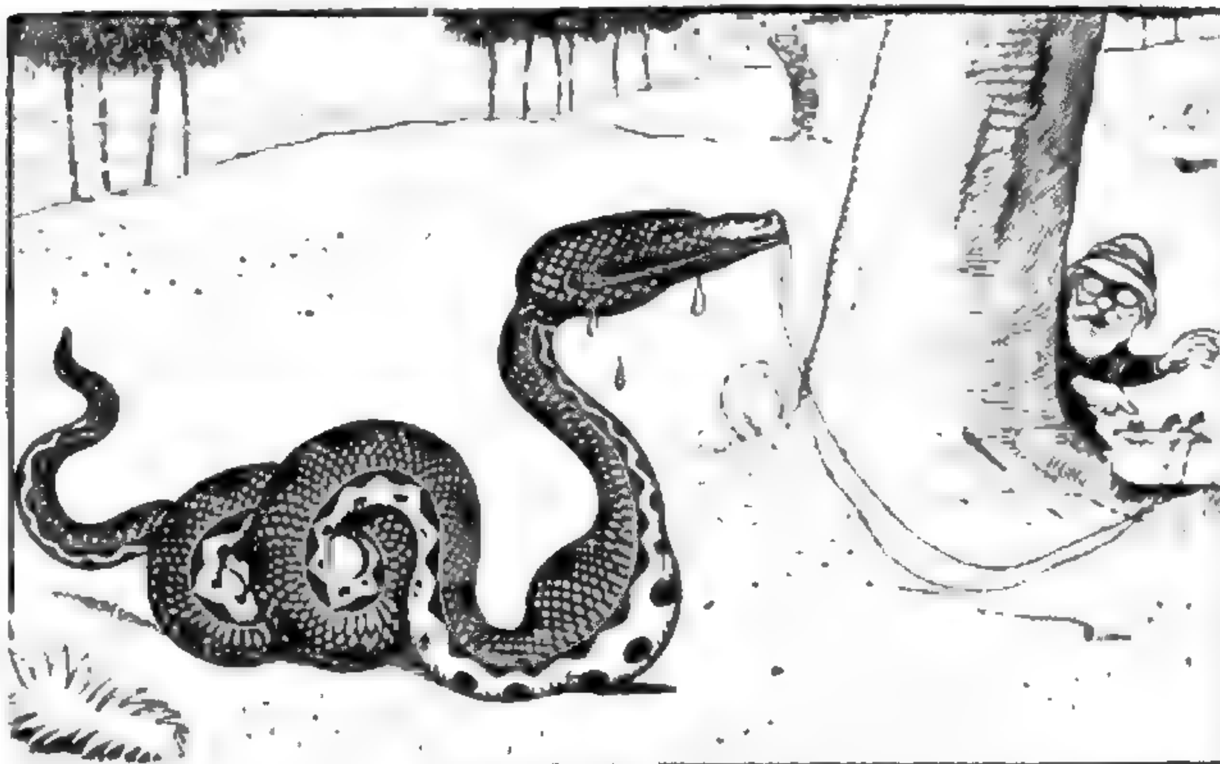

3

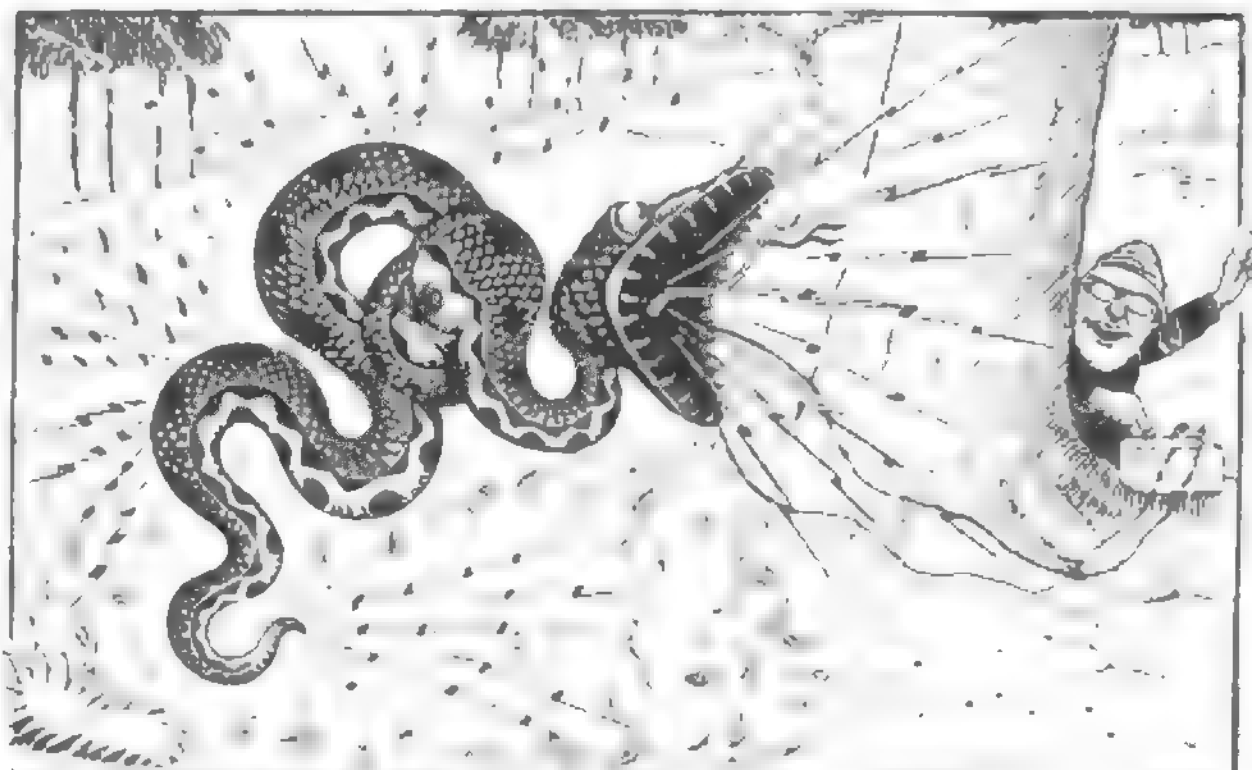

4

5

»Co má procesí, paní sousedko?«
»Podívaj' se doma do snáře.«
»Prosímich netahaj' ze mně *rozum!* Vědí dobře, že už *ho* nemám pár let.«

U raportu.

Setník: »Himmelsakrment, Vocásku, na kýho čerta potřebujou oni, největší osel z celé kumpanie, »přes čas«?«

Vocásek: »P-p-poslušně prosím, p-p-pane hejtman, j-j-já se ch-ch-chci — dát vostříhat.« *—ig.*

❂

Pan učitel H. vštěpoval svým žákům nauky o žádostech, kvitancích, reversech a jiných písemnostech jednacích tak intensivně, že pilný žák měšťanské školy Rajchard, místo zpovědní formule: »Já bídný hříšník — — —« spustil na užaslého zpovědníka kajicně: »Já níže psaný stvrzuji tímto — — —.« *těka.*

❂

Pekař Tobiáš Břečka byl váženým občanem v N. Protože pekl malé pečivo, nadělal si velkých peněz, ale jinak nebylo mu příliš »s hůry dáno«. Ideálem jeho bylo dostati se do městské rady, čehož přes veškeré úsilí dosíci nemohl. Když tak jednou přemýšlel o příčinách toho, napadlo mu, že hlavní překážkou bude to, že asi mozek jeho dlouhým zacházením s moukou bude »zaprášen«, takže dobře fungovati nemůže, došel si tedy k věhlasnému doktorovi, aby mu mozek prohlédnul a vyprášil. Pan doktor otevřel milému Břečkovi lebku, vyndal mozek, oprášil a dal jej na talíř, který postavil na otevřeném okně; pak vzal kartáček a čistil jím panu Břečkovi vnitřek lebky. Mezitím na neštěstí skočila ze zahrady na otevřené okno kočka a shlédnuvši na talíři mozek, chutě jej sežrala. Když byl doktor s vyčištěním lebky hotov, chtěl zase mozek na své místo dáti, ale s velkým uleknutím seznal, že je mozek pryč. Co teď dělat? Ale doktor nepozbyl duchapřítomnosti, vytáhnul ze slamníku kus slámy, udělal věchet, vycpal jím panu Břečkovi lebku, přikryl ji, zašil a bylo dobře. Pan Břečka zaplatil a odešel, a doktor si v duchu myslil, že asi sotva na živu zůstane. —

Asi za půl roku setkal se týž doktor s panem Břečkou na ulici. Břečka dobře vypadal, přibylo mu ještě na objemu, a již z daleka na doktora přátelsky kýval. Doktor překvapen podává panu Břečkovi pravici a ptá se: »Jak se vede, pane Břečko, jste zdráv?«

»I zdráv, zdráv, pane doktore, *a už jsem také v městské radě.«* *Vky.*

❂

»Kamaráde, co ty o tom soudíš? Škodí pití a kouření?«

»To máš tak. Když kouřím, tak mi pití neškodí, a když piju, tak mi neškodí kouření.« *J. H.*

❂

Kosa na kámen.

Do kanceláře advokáta *dra. Ž.* dostavil se soused jeho a po krátkém obvyklém uvítání pravil: »Pane doktore, sousedův pes vedral se chatrným plotem v zahradě do mého dvora, napadl tam v posadě krmenou husu a v pravém slova smyslu ji roztrhal; jest majitel psa práv ze škody jeho psem způsobené?«

Dr. Ž.: »Ovšem, vlastník psa jest povinen škodu nahraditi.«

Soused: »Tak prosím, pane doktore, za náhradu, pachatelem jest Váš ‚tygr'.«

Dr. Ž.: »Jakou žádáte náhradu?«

Soused: »5 zl.«

Dr. Ž. sáhl do kapsy a zaplatil svému sousedu žádaných 5 zl., načež soused potutelně se usmívaje děkoval a poroučel se.

Dr. Ž. obrátil se k svému úředníku a pravil: »Zde můj soused, pan N., zaplatí za delší rozmluvu, jednání s ním a za právnickou poradu 10 zl.« a podav sousedu svému ruku poroučel se mu co nejvlídněji.

Šk.

Proto.

Švadlena: »Ušila bych vaší paní krásné šaty, jen kdyby měla — tělo!«

Panská: »Jó, 'dyby měla tělo, má zlatá, pak by nepotřebovala — vašich šatů!«

—ta.

Ve šlépějích slavných předků.

Za ctiteli *půlměsíce*
odvažoval se vždy více
v dálné době rázný děd.
Vnuk pak jeho, ...ický kníže,
k dědově svou slávu víže:
tíhne zase — *v polosvět.*

Jutk.

Učitel: »Kdo pak to zde před vyučováním nejvíce křičel, Kudrno?«

Ždk: »Já trošku, tuhle Zeman taky trošku, ale nejvíc nekřičel nikdo.«

J. H.

Hádanka.

Co dělá černý portýr vysoké porty, když dostane černý porter s vysokou portou? (ǝɟıd) *a.*

Strážník: »Proč jste nestál, když jsem na vás křičel: »lumpe, stůj«!«

Vagabund: »Prosím, mně tak neříkaj, mně říkaj Lojza Vaňásku!«

Vš.

Milostpaní: »A vy jste dobrovolně trpěla, že vás můj muž líbal? To je šeredné. Přece vám dobře známo, že vás čítáme u nás jaksi k rodině.«

Vychovatelka: »Ano, a právě proto snad se milostpán tak spletl.«

D.

Digitized by Google

Paní: »Musím ti říci, že nejsem s tebou ani dost málo spokojena. Pošlu-li tě někam, všude mi dlouho zůstaneš.«

Služka: »Jo na velociped mi jejich služba nevynáší.«

Paní professorka: »Můj bože, kdyby nás tak zde viděl můj muž, já bych se studem propadla.«

Student (vyznávající jí lásku): »Hm, a já bych také propadl.« *D.*

MANŽELSKÁ PERSPEKTIVA.

Anna: »Myslíš, že Láďa si tě opravdu vezme?«

Růžena: »Ovšem, vždyť mne žádal, abych pokračovala v gymnastice, zejména v pěstních zápasech.« *—st—*

S cest.

A.: »Vidíš, pořád jsi říkal, že bude pršet, a podívej se, jak tady slunce svítí.«

Mrzout přítel: »I co, to je náramně odlehlá ulice, to tady asi svítí slunce ještě od včerejška.« *α*

Ze školy.

Učitel: »Kuliferdo, jak víš, dešť působí na vzrůst všelikých bylin. Proč nepůsobí na vzrůst náš?«

Kuliferda: »Protože nosíme deštníky.« *—ig.*

Digitized by Google

V srpnu sladký jako dort,
kde koho již zvábil sport.
Kolo, pólo, croquet, míčky,
není nouze o hubičky.

Digitized by Google

Svatá pravda.

Do polí šlo procesí prosit za úrodu. Stanulo u pole, kde stál starý dřevěný kříž. Pan farář chystal se právě k modlitbě, ale v tom zaletěl jeho zrak na pole, na kterém vyrostlo bídné, řídké žitko, i obrátil se ke zbožnému průvodu: »Pojďte, drazí, modlení tu nic nepomůže, sem musí hnůj!« *ťka.*

Slepá okna.

Jdu kolem oken zazděných;
z nich kdysi hleděli lidé:
snad usmívavé děvušky,
snad báby anebo židé.

To dnes je ovšem těžko říc'
a dějin neznati domu!
Také mi po tom není nic,
nač ptám se - divím se tomu!

Ten kdo to nechal zazdíti,
věděl, proč dělá to věru:
záletnou měl snad paničku,
neb starší nějakou dceru.

Kdos kol tu večer bloudíval
a vzdychal ulicí těsnou,
do oken toužné hledíval,
pěl snad i romanci děsnou.

Ten uvnitř byl však nervosní,
bled v loži, nervy se chvěly:
měl nápad přímo famosní
a nechal zazdít dům celý!

Rubín.

Z vojenské školy.

Důstojník: »Kdy pak tasí adjutant šavli?«

Kmán prefátyn: »K sebeochraně.«

Důstojník: »A kdy ještě?«

Kmán: »Když mu spadne něco pod postel.« *nek.*

Katecheta: »Vitásku, ty se modlíváš asi zřídka . . .«

Žák: »Velebný pane, někdy taky zhusta.« *J. H.*

V NOVÉM BYTĚ.

Služka: »Milostpaní, nejdřív pověsím kříž.«

Paní: »Nikoli, Kačenko, nejdřív musíte milostpána pověsit!« *—ta.*

V březnu.

(Cestou na výlet.) *Ona:* »Bojím se, mužíčku, že se budou lidé smát našemu přivázanému kočárku.«

On: »I ať si se smějí.«

(Cestou zpět.) *On:* »Nu vidíš. V tom je moudrost života, být na všecko vždy připraven.« *P.*

Neomylný důkaz.

»A ty se domníváš, že tě má Berta opravdově ráda?«

»Zajisté, onehdy mi ukazovala, který že činžák patří jejímu otci.« *D.*

Člověk, který hodně myslí, nazývá se myslivec. *Lac—*

Z vojenské školy.

Šikovatel: »Terrén je to, na čom stojíte? — Infanterist Křikava, vedí voni, co to je terrén?«

Křikava: »Terrén jsou nohy.«

Šikov.: »I voni jedno prachmiliónský ucho, aby jim ty jejich terrény hrom přerazil. Infanterist Hadraba, řeknou voni tomu nakejslýmu rekrutovi, co to je terrén.«

Hadraba: »Poslušně hlásím, terrén jsou boty.«

Šikov.: Mordelement šúvix, voni jedno rozšlápnutý bagančе, voni moucho železná, voni by měli šňupat Zacherlin, aby jim ten šváb, co mají na mozku, chcíp', když ani nevedí, že voják stojí v botách a né na nich. Ale do vás, piškoti nedovaření, aby všecko heverem se vráželo. Kdybych vám řek', co to je vepřová, husa neb jelito, to byste hned zmerčili, ale jak je to reglamá nebo bildungs-škola, to má hned každej z vás tolik mozku, jako když pustí vrabce do Stromovky. Jako kdyby to bylo těžký si pamatovat, že terrén je to, na čom stojím, po čom maršíruju a v čom střílím. A kdo si todle nebude pamatovat, tomu udělám z uší holsštráfky a ze žeber fortepiano.« *Gs.*

Dobré doporučení.

Chef kanceláře (k petentu o místo): »A vyznáte se v dvojitém účetnictví.«

Petent (s úsměvem): »O prosím, vždyť jsem synem hostinského.« *Gs.*

Impressionista: »No, poznáváte-li pak svou chalupu?«
Venkovan: »Jo, to mi musej' dřív říct, kde to malujou, jestli tuhle na stojánku, nebo na tom prkýnku.«

MÁ PRAVDU.

Posluhovačka: »Ale, milostpane, snad si deštník někam založili, a teď si nemohou vzpomenout —«

Domácí: »Co myslíte, osobo? Takový *učenec* ještě nejsem!« —*ta*

Muž: »Věř, ženo, kdybych byl tušil, že budeš i po svatbě ustavičně ležet v knihách a při všem mém napomínání stát na svém, byl bych tě jednoduše nechal sedět.« *D.*

Hospodář: »Co's to vyvedl, pitomý Janku? Dal jsi koni čerstvého jetele nažrat, on se přecpal a teď mi pojde.«

Nový čeledín: Jo, to já nevěděl, že není váš kůň zvyklý na něco lepšího a do syta se nažrat.« *D.*

Karlička: »Ale osobo, to mléko je samá voda.«

Mlékařka: »Nedivěj se, panenko. Při těch letošních neustálých deštích bylo seno vlhké a tak se dostalo vody kravám moc do těla.« *D.*

Šli jsme na roráty. Mrzlo, jen praštělo. Přede mnou kluk za každým krokem poklepává nohama v děravých botách, zatíná zuby, syčí, až konečně ze sebe vyrazil: »Sssec — sssákra — a jen víc, jen víc, ať mě to hodně zebe; patří to našemu tatínkovi, proč mi nekoupí nové boty.« *těka.*

Mezera ve kvalifikaci.

Hleď si ve všem pořádnosti,
dbej na čest i na píli,
patolízal nejsi-li,
pan chef dává pořád nos ti. *Jušk.*

Ve škole.

Žena ovládá muže buď labutí »šíjí« neb »krokodilími slzami«. *Gs.*

Číšník: »Ráčej' odpustit, pane Kafr, maj' tu od minulého měsíce ještě malý restlík.«

Pan Kafr (trochu ospalý): »Tak — — si ho — ne — chaj — ja — ja — ko tringelt.« *D.*

Solo.

Byla u nás o farářově jubileu slavná mše. Byl secvičen silný orkestr, a zpěváků bylo sezváno, jako když má Hlahol koncert. Sólové party damské zpívaly paní doktorová a paní učitelová. Všechno šlo jako na drátku. Pan řídící spokojeně se usmíval. Mše chýlila se ke konci. Varhany ještě hrály, a dámy odložily partesy a stojíce u varhan sdělovaly si své zkušenosti z praxe kuchyňské. Pan řídící přidával rejstříků, a čím slavnostněji varhany zněly, tím hlasitěji dámy se bavily, aby se slyšely.

Kněz sešel konečně se stupní k modlitbě, a varhany stichly, jako když utne. Paní doktorová už nezadržela svůj příval řečnický a vykřikla si od plic: »A já ji vařím s cibulí!«

těka.

❂

I. volič: »Dnes bude tedy náš dosavadní poslanec odbývat voličskou schůzi. A co je na programu?«

II. volič: »Dvě půlky piva a vepřová se zelím a knedlíky. O ostatní část jsem se nestaral.«

D.

❂

Mistr: Ty jsi lenoch, Francku, celý den bys jen místo práce spal.«

Učedník: »Ale ne, pane mistr, jsou také chvíle, kdy rád — bych jedl.« *D.*

❂

»Láska barona Nulenského stává se chladnější.«

»Dle čeho tak soudíš?«

»Poněvadž slábne i žár a oheň jeho dávaných mi brilliantů.« *D.*

Nový časopis.

1. »Tak tedy vypadá první číslo našeho nového listu! Fešácky! A můj úvodník — jakoby kvádry k sobě kladl. Já vůbec čtu jen svoje úvodníky.«

2. »Čím dál tím lepší. Jakoby žahavkama šlehal. To se budou »Hlasy od Držkova« svíjet! Haha! Před obědem je takové počteníčko zvlášť milé.«

Z nápadů bezhlavého člověka.

1. Někdy i nejlepší přítel přichází velice nevhod.
2. Ignoranti jsou na tom vlastně nejlíp: stále slyší něco nového.
3. Práce a pravda jsou příliš vznešeny, aby jim lidé nešli s cesty.

Rub.

❂

A.: »Tohle že je plzeňské? Ani to nepoznávám.«

B.: »Počkej, však ty to poznáš, až budeš platit.«

těka.

❂

Bez žen.

Bez ženských co počal by si
člověk v hloupém světě tom?
Neměl by ni hada v ráji,
ani onen známý strom;

nebyly by toalety,
moda, šperky, řetězy —
nevěděl bys bezpochyby
s časem kam a s penězy.

Nebyly by promenády,
šantány a divadla;
tu i tamo přemnohá tak
atrakce by odpadla.

Nebylo by defraudací,
bálů, flámů, třeštění;
nebylo by milování,
rozvodů a ženění.

Nebylo by ani klepů,
ani poetů zde as —
Co by bylo? Snad jen staří
mládenci — eh, vzal to ďas!

Rubín.

Špatná poklona.

Dáma: »Kdyby nás zde překvapil můj muž, byl by z toho jistě souboj. Vy byste ho třeba zastřelil, brr! Ovšem, pak bych byla volnou.«

Lajtnant: »Já ho nezastřelím, drahá.«

D.

❂

Ze zápisků stárka Matěje Vocáska.

Za ohono času, diš naš panotec stavjel amerikani, dělal unas stari pomocnik sekernicki jakisi, řikali mu fšecko pan Franc, muš spiše věči neš menči, přiměřeně hubeni fstáři od 40—70 let, po stranach mněl kotleti. Hlavu přikrival nejčastějc a hlavně placatou čepicí 100ho duvodu, že inšiho nemněl.

Jedenkráde koukame zvokna ze šalandispe Pikem Širokim a vidime na dvoře osekani tram, na ňom tesařska tuška a pan Franc prič. Te chvile věla domně ma stara čertovina i povidam pe Pikovi, co bychme tomu blaznovi vivedli? Uš to mam. A tak jo. Schválně co to bude dělat. Du dólu, našelsem pjekne byle dřivko, přiřis do 4 hran, f inkoustě vomočil špičku, na hoře udělal puntik — a bila fajňacka tuška, tu sem tam. Položil a tu vopravdickou dal do kapci, t. j. do sve kapci pe pik se bál, jamuřek Kuštroubo, lech semsi nazem, pe Pik detto a dělame simulanti — jakodiš spime.

Ftom slišime: ehe ehe. Načal semřeč: pane Franc co tomu tentonc řikaji vidrži to počasi? Oslove ni utřel rukavem kniri od vichodu k zapadu, vismrkal sinos vzal do ruki pravitko i tušku zabručel: vidrži nevidrži a udělal tuškou šmik šmik, zved ksicht knebi zamouřil voči a: pššt! kichl tak náramně že to není kvipo věžení. Potom koukne natram oděla pravitko a — čara žadna. Kiva hlavou. Narichtuje věc znova a šmiksem šmiktam. Vindal kapecnik zatroubil naramně, podival se nanebe: ňak se namto kaboni. Vostrči pravidko, koukne a 1000 facek — čara opět žadna. Postrči bríle, koukne našpi čku a furt si bruči: možna že seněco dneskom semele. A zas čaruje fik fik fik ale — čara žadna. Spe Pika virazil řechtot, ja vilit a letim, pe Pik bilbliš, dostal ranu ho blykem. Dlatka, pilki, pravidka, hobliki fšecko zanami litalo akorat jako tenkrade u Hrace karlovího. Nezdělané kluci, darebné pacholki a pod. etc. celi rospaleni zanami křičel. *tčka.*

❂

Nový časopis.

3. »Hahahahaha! Člověk by ani nevěděl, co pěkného napsal, kdyby si to nepřečetl. Ten Kacafírek z »Klasů«, ten dostává — hahahaha....«

4. ».... Hergot fagot, sklepníkúúú, pomoooóc! Sakramentské svinstvo!«

P.

Digitized by Google

Světoběžec: »Pane cekretář, napíšou mi do pracovní knížky, že mám vlasy ‚blond' — ony holky na to víc berou.« *J. H.*

Ráno při probuzení.

Žena: »Ale mužičku, co se tak kroutíš a vzdycháš?«

Muž: »Eh, po včerejšku něco mne strašně v žaludku hryže.«

Žena: »Krista Pána, snad jsi mně v noci nevypil zuby?« *R.*

Kosa na kámen.

Filatelista: »Jsou ty poštovní známky vskutku pravé?«

Obchodník (upřímně): »Vašnosti, ty co jste si vybral, jsou tak celkem ty nejpravější.« *α.*

Zkrátka a dobře.

»Tak co, byl jste v Šlapanicích při té krádeži nebo ne.«

»No, to vědí, pane adjunkt, kdyby nebyl býval tam, nebyl bych taky teď tady.« *D.*

Číšník (budí výletníka): »Vašnosti, ráčejí vstávat, je šest hodin!«

Pán: »Vždyť jsem nařídil, abyste mne vzbudil v 5, bude-li hezky, aneb v 7, bude-li dešť.«

Číšník: »A protože není ani hezky, ani neprší, vzal jsem, vašnosti, průměr.« *Jéka.*

Katecheta: »Dětičky, tabáku a doutníků nekuřte, je to velmi nezdravé! Co ti tam šeptá Vaňásek, Rompoto?«

Rompota: »Von mně šeptá, že je lepší bramborová nať, že nemusí po ní tak moc »dřít kozla« jako po tabáku!« *Vh.*

Je to o slabiku kratší.

Dřív, když mladík s dívkou přemilenou
vydali se z jara do pole,
vyznával jí lásku *na kolenou,*
teď jí vyzná lásku *na kole* . . . *Alfred.*

Argument.

Posluha: »Slečinko, za malou ekstradiškereci bych jim řekl, jak moc jich má ten pán rád.«

Žabec z Minervy: »Jak to víte?«

Posluha: »Srdečné díky, slečinko. Vím to zcela určitě. Já žádal od donesení psaníčka 3 koruny, a on nesmlouval.« *D.*

Digitized by Google

V září alpské cestovačky,
Tyroly a Tyrolačky,
ledovce a cesty nad strží:
kdo je lehký, snáz se udrží.

Digitized by Google

Katecheta: »Sedláčku, pověz nám, kdo je všudy přítomný a všudy bytný?«

Žák (po krátkém rozmýšlení): »Žid.«

❂

Paní, jejíž muž byl právě pohřbíván, pláče, hrozně naříká a v zoufalosti chce i do hrobu za nebožtíkem skočit. S tíží ji upokojili; na cestě domů se k ní přidruží jeden pán, řka, že dávno již k ní láskou zahořel, ale za života jejího muže si netroufal, ale teď atd. Paní vdova na to:

»Pane, je mi srdečně líto, — ale já jsem již zadaná.«

nck.

❂

Tak jest.

Plukovník: »Mohu vám říci, pane setníku, že jsem, co se vzezření mužstva týče, velice spokojen.«

Setník: »Děkuji, pane plukovníku, leč myslím, že pochvala ta patří spíše na adressu kuchařek zdejšího občanstva.

D.

❂

Křesťanský zákazník: »Vy prodáváte, pane Brajtelesi, také obrázky svatých?«

Židovský obchodník: »Phánbů vhí, že bhy mi Mojžíše nikdo nekhoupil.«

J. H.

❂

Učitel: »Protiva bílého je černé. Jmenuj mi, Kuklo, jinou protivu!«

Žák: »Tuhle Homolků Pepík, to je protiva!«

J. H.

❂

Po dobrém posvícení ve Lhotě.

Jura (pochvaluje si): »Sakra, to bylo letos posvícení! Na levý oko ještě ani nevidím!«

Vb.

❂

Polehčující okolnost.

Soudce: »Vy jste vyrazil tuhle Kateřině Vocáskové *zub!* Máte něco k namítání?«

Vondra: »Prosím, on byl už moc zkaženej!«

Vb.

❂

Dcera: »Já věru tatinka nechápu, že tu každý krejcar tak škrtí. Tím jen každého, kdo by se k nám chtěl přiblížit, odráží.«

Máť: »Naopak, Berto, jen tím způsobem vzbudí v těch, kdož myslí na ženění, domněnku, tady že by mohlo něco bejt.«

D.

Digitized by Google

Mladý párek »Jak daleko je na hrad?«
Venkovan: »Em, já jsem tam za hodinu; ale vy půjdete dvě, protože je moc lávek na cestě.« —*trt.*—

Občan A.: »Jakže, už 5 měsíců že nebyla svolána schůze obecního zastupitelstva? A to si vy členové necháte líbit?«
Občan B.: »Ovšem a jsme tomu velmi povděčni, neboť každé svolání znamená u nás dělání nových dluhů.« *D.*

❂

Matka (v kuchyni): »Ale, Bohumilo, tys hodila do vody příliš mnoho čaje. Je černý až běda.«
Bohumila: »Viš, mama, já nechci, aby pan doktor myslel, že na něčem šetříme.« *D.*

❂

V knajpě.

Burš: »A proč nám nechcete dávat na dluh? My pijem moc, a ostatně vždyť jste jednou také studoval.«
Hostinský: »Ano pánové, právě proto, že já **také** studoval.« *D.*

❂

První důstojník: »Ale dovol příteli, tobě se líbí, že je slečna Valtrova vůči tobě tak chladnou?«
Druhý důstojník: »Zajisté, toť nejlepším důkazem, že je tam ještě víc než jen pouhá kauce.« *D.*

❂

Pryč od Říma — praví neznaboh,
pryč od Rakouska — praví nespokojenec a
pryč od ženy — praví oba. *Pac.*

❂

Zbytečná práce.

»Ale papa, já tě věru nepochopuji. Proč si tedy necháváš vousy růst, když je pak zas každý třetí den břitvou seškrabuješ?« *D.*

❂

Ozbrojená *moc* v době dusícího nás militarismu je vlastně ozbrojená *nemoc*. —*ta.*

❂

Digitized by Google

»Co myslíš, Jarouši, můžeme **počítat** s tím, že se ještě naše Amálka provdá? Pan Křídlo se k ní má.« — »Proč ne, bude-li pan Křídlo také jen **počítat**.« *D.*

Panská: »Proč bych se měla milostpánovi vyhýbat, on to se mnou myslí jistě dobře. Uvidíš, že budu do roka jezdit v kočáře.«

Lokaj: Hm, jen dej pozor, abys do roka nejezdila s kočárkem.« *al.*

U kupce.

Kupecký mládeneček: »Aby spíš udělali nějaké to terno, řeknu jim, co se teď — o zdejší pouti — nejvíc sází.«

Babka lutristka: »Tak mluv, synku, mluv!«

Kupecký mládeneček: »Do pece koláče.« *al.*

Opatrný.

»Hochu, jen mi na kole nepij!«

»Nebojte se, maminko, to já vždycky slezu u hospody dolů.« *—trt.—*

A: »Tys dnes nějak ospalý, příteli.«

B: »Nediv se, byl jsem v noci dlouho vzhůru.«

A: »Ale vždyť jsi přišel už v 11 hodin domů.«

B: »Ano, ale nejméně do tří hodin trvalo ženino kázání.« *D.*

Musí mít na vrchu.

Bába: »Povídám jim, že s těma pytlema se strhli — nic jináč!«

Mlynář: »Ale dyť já žádných netahal!«

Bába: »Tak na to koukali — ale strhli se!« *Rub.*

Z rigorosa.

Professor: »Co byste předepsal osobě, která spolkla větší dávku arseniku?«

Kandidát: »Poslední pomazání.« *Frr.*

Digitized by Google

U řezníka.

Panička: »Ale pane Sekyrko, vy mi dáváte na váhu samé jen kosti.«

Synáček: »Ale jdi, mami, za to vybírá zas ty největší.« *D.*

❂

Opravdu zkušená.

Sedlák (k ženichovi): »Vyberte si Kačku nebo Mařku! Já na vašem místě vzal bych si Mařku, je zkušenější, *měla 13 známostí, dvoje ohlášky a jednoho kluka!*« *Vb*

❂

»No, jak jsi se dnes bavila v kroužku u paní radové? Mnoho novinek?«

»No, hrůza novinek. Dobrá polovice dam našeho kroužku totiž dnes nepřišla...« *Pr.—*

Klouče: »Poslyš, papá, to nám bohatým nosí dětičky také jen čáp?!«

Baron od včerejška: »Co ti to napadá, nám je nosí albatros.« *—X—*

❂

Citupiná.

Dcera: »Jen mi vyber něco dražšího na šaty, tatínku, rozumíš. Víš, nyní, když je naše obec povýšena na městečko, nesmíme jí dělat ostudu.« *—X—*

❂

Otec: »Kdykoliv ti něco vytknu, je to zrovna tak, jako když hrách na stěnu hází.«

Syn: »Nediv se, tati, víš, že hrách je mi do duše protivný.« *—X—*

❂

Lilča: »Ale je to k zlosti!«

Milča: »Co pak?«

Lilča: »Koupila jsem si *novou spodničku* a ono zrovna *dnes* je tak krásně!« *Vb.*

❂

Digitized by Google

ŽÁDOUCÍ VYSVĚTLENÍ.

Tetička: »Ale, ale — to jsi ty, Františku!? Ani jsem tě nemohla poznat.«

Sestřička Františkova: »Von je dnes *mytej*, tetičko!« —*a.*

Digitized by Google

Patent pana Goldsteina.

Pan *Goldstein* (na celnici): »Když si myslíte, že musím platit i z toho ptáka, koupeného mému Icikovi, já budu platit. Gott der Gerechte, já chtět stát ošidit o jediný halíř, um einen einzigen Heller!!«

Znamení.

Starostlivý táta: »Poslyšte, mistře, to se mi nelíbí, můj hoch je u vás teprve půl roku, a už mu obě uši odstávají od hlavy.«

Mistr: »Dovolte, jakým jiným způsobem měl jsem vás neomylně přesvědčit, že v učení nedělá dobrotu?« *D.*

❂

Strýc: »Minulý měsíc ti došly peníze dvacátého, a dnes, kdy máme teprv desátého, už nemáš ani haléře?«

Studios: »Milý strýče, nediv se. Psal jsi mi, že přijedeš o deset dní dřív, tak jsem si musel přispíšit.« *D.*

❂

Učedník (k soudruhu): »Co je mi to platné, že jsem si dal ostříhat zcela krátce hlavu, když si nechává nyní tovaryš růst nehty!« *D.*

❂

Jemný sluch.

Vylezl jsem na židli a natahuji se po veliké modré mouše, pojednou ztrácím rovnováhu a zachycuji se zrcadla — hřeby, na nichž visí, jsou zviklané, povolily, zrcadlo letí a béře s sebou hodiny s krbu, svícny, schránku na tabák a dvě veliké vásy. Všecko sletělo a rozbilo se.

Snad jsem rozbořil celý krb... stojím tu jako do země vražen, jakoby přede mnou hrom uhodil. Pes na dvoře vyje.

Ze sousedního pokoje volá na mne dědeček — je nemocen, leží —:

»Zdá se mi, že jsem slyšel nějaký hluk, hochu, co pak to bylo?«

»Nic, dědečku,« odpovídám, nevěda co mluvím, »upustil jsem pouzdro...«

»Pouzdro, dítě? Pouzdro!«

Dědeček je radostí bez sebe, nemůže se ani vzpamatovat; opřel se o loket, usmívá se a hladí mne po tváři:

»Tak vidíš, dítě, všichni myslí, že jsem hluchý a zatím jaký já mám jemný sluch!«

Noblessa.

»S Běháčkovic Jindřichem nechoď, Františku, to je gigrle, on nosí kapesník.«

D.

Pan *Goldstein* (ve svém klenotnickém obchodě): »Člověk žíct opravdu, že pelikáni bejt stvořeni expres pro takovej kšeft.«

P.

Paní: »Kačenko, ti dva strážníci měli chodit včera v noci v zahradě, a já je viděla oba v kuchyni.«

Kačenka: »To už bylo k ránu, milostpaní, a nic se jim tu nestalo.« —u—

Otec učedníkův: »Tady máte v účtu: tucet dřevěných metrů 12 korun. Což vám jich Pepík za rok tolik rozbil?«

Mistr: »Ba ne, ty jsem rozbil já, ale protože o jeho záda, nemohu těch 12 korun škodovat já.« D.

❁

Paní: »Brusiči, jak jste tu byl posledně, brousil jste mému pánovi nůž, a on si hned podřezal žíly na ruce — už je nebožtík.

Brusič: »Tak si liboval, paničko, co?« J. H.

❁

Různé starosti.

Žena: »Ty se, muži, o nic v novém bytě nestaráš, já dosud nevím, odkud budu brát pivo.«

Muž: To bych věděl, stará, ale mne kormoutí jiná starost, odkud budu na něj brát peníze.« D.

❁

Matka: »Erna dostala zamilované psaníčko, viď, Klárko? Buď upřímnou, pověz mi to.«

Dceruška (žábě): »Ba ne mami, to nevonělo.« D.

❁

Digitized by Google

Proč se to tu všecko směje?

(Žert z vojny).

Krátce přede dnem, kdy měl náš udatný abtajlung odevzdat mundury a zbraně, předstoupila před pana obrlajtnanta deputace a přednesla žádost, aby pan obrlajtnant ráčil s námi dnes se dáti »vyblejsknout«. Odpoledne ve čtyry hodiny že nás na Marianských šancích bude čekati s aparátem pan Klapka, fotograf ze Žižkova. Facit deputace byl, že jsme odpoledne vyrukovali ve 3 hodiny z kasáren v »extra« uniformách« a abychom si je nepomazali, nařídil pan nadporučík čekati ve stínu akátů, dokud by se pan Klapka neobjevil.

Byly 4 hodiny, bylo čtvrt na pět, půl páté, pan obrlajtnant také ve sváteční uniformě netrpělivě šlapal v aleji lipové, kroutil kníry, tloukl šavlí, plival, klel a nadával fotografovi, s nímž jsme však my ujednali hodinu pátou, chtějíce tak to půldne ve stínu akátů příjemně »zabiti«.

Ve tři čtvrti na pět za mrzuté nálady mužstva i velitele odmašírovali jsme ke kasárnám. Pan obrlajtnant nás na dvoře ještě potočil a když si tak kapku zlosti odlil, odešel z kasáren.

Za chvíli přihrnul se pan Klapka, topil se v potu, dýchal jako měch a s tragickým výrazem obličeje vykládal, že není žádný náš blázen, čas že jsou peníze a kdesi cosi. Napcpali jsme mu kapsy vojanským tabákem a ujednali, aby přišel druhý den v 11 hodin do kasáren. Panu obrlajtnantovi jsme hned ráno oznámili, že před mináží přijde nás vzít »pan Škrdle z Vršovic«.

Před jedenáctou přimašírujem na kurt, a hle! uprostřed stojí už tajuplná truhlička Klapkova a majetník rozkročen vedle v jedné ruce rohlík, v druhé párek.

Jak ho náš velitel shlédl, rozehnal se k němu: »Mám čest s panem Škrdlem? No vy jste přec muž, který ví, co je dané slovo. Ale včera objednali si ti páni jakéhosi Klapku ze Žižkova. Nevím, znáte-li ho, ale to je uličník, darebák, lump, potvora.«

Když jsme mu odevzdávali fotografii, povídal: »Na, nejlepší to není, ani svou firmu sem ten chlap nedal. A řekněte mi, proč se tu na té fotografii všichni smějete?« *Ička.*

— »Jak se vám líbí můj obraz, ale bez lichocení a upřímně.«

— »Odpustíte, já na upřímnost nedržím, ta se považuje potom za nezdvořilost.« *Sl.*

Digitized by Google

V říjnu dozrál révy mok,
víno, láska, žertíčky,
líhnou se v něm rok co rok
opice i opičky.

Digitized by Google

Sele?

Ba ne sele. Selátko! Malé, hladké, bílé, s přimhouřenými očky a rozesmátým růžovým čumáčkem.

Epikurejci cení jeho chuť do oblak, chudí obhlížejí jen ve výkladech nedostižnou tuto lahůdku, a svým odpůrcům připomíná sele novorozeně; ti požívajíce je, otřásali by se ošklivostí. Manželům Zemanovým tři neděle vznášela se jeho představa, — krásného, bělounkého selátka, nad ustaranými hlavami.

Mladí manželé slíbili první přátelskou večeři několika známým.

Vlastně byla to revanš, jež došla v intimním kroužku řadou i na ně!

Ve známých rodinách střídali se různé zvláštní pochoutky, jimiž paní domů pozvedaly svoje pohostinství a umění své kuchařské dovednosti. Tady výtečná naložená husa závodila s chutí nejjemnější zvěřiny, jinde množství do zlata upečených španělských ptáčků sneslo se houfem na mísu a připomínalo bohatství pohádkové země Šlafarie, anebo vyskytlo se v taji jiné čarodějné kuchyně v prostřed ledna množství delikátních šampionů.

Digitized by Google

Karla Zemanová koncem března, kdy pod nožem doúpěla pomalu všecka novorozeňátka vepřového národa, si vzpomněla uctiti své hosty seletem.

Proč zrovna seletem?

Vyzvěděla obratně, že je všichni zvláště rádi jedí, sama uvažovala, že je asi sele delikátní lahůdkou, poněvadž se tak zřídka v domácnostech peče.

Tři neděle před ustanoveným večerem nestarali se Zemanovi o nic, než jak se sele peče a jak se s ním zachází.

Právě si vzpomínala Karla Zemanová, že kdosi upekl sele celé, tak jak skonalo, jen svrchu očištěné položil je na pekáč a strčil k ohni do trouby ... Nejmenší grundle se smaží celé — ale sele — vypadá sice čisťounce — ale to byla nešikovnost — vykuchat se musí, rozhodně ...

Štěpán Zeman se pamatoval, že asi před dvacíti léty doma u rodičů při osmých křtinách objevilo se sele na stole. Mělo červenou mašličku a v lesklém hnědém rypáčku pomeranč a vonělo — hezky. —

Týden se u Zemanů o seleti jenom mluvilo a čtrnáct dnů před večeří se začlo jednat s energií ...

Všech tet, jež měly hospodářství, Zeman v dopise se ptal, nemají-li, neb nevědí-li o nějakém takovém zvířátku. Snad lépe pochodí, koupí-li je přímo z venkova, tety nepošlou nic špatného.

Karle Zemanové, když vkládala dopisy do skříňky, chvěla se ruka ...

Zemanovi žili v rozčilení ...

Karla chodila denně do trhu a prohlížela zboží. Modré sele nechtěla, ani zelené, že musí být bílé, to nahlížela. Zastavovala se u známých drůbežnic, vyptávala se, radila se, aby až dojde k rozhodné chvíli, nepřišla do rozpaků.

Kornoutky dělat neumí, a ty se dávají seleti při pečení na uši. Už jako dítě kroutila papír na všecky strany, ale kornoutku nedokázala. Štěpán jí pomůže.

Pomalu trousily se odpovědi tetiček. Byly, — měly — poslední jsme prodaly, — ještě včera byly, — byly — byly — ale už nejsou ...

Odkudsi z hor, kde se stále vítr točí a hvízdá, napsala jedna tetička, že čekají zrovna tu radostnou událost, náhodou opozděnou, ale určitě nevědí, kdy to bude. Stejně by, do té doby, kdy Zemanovi potřebují ten neobvyklý mls, nezabili tak útlého kojence, bylo by ho škoda ...

»Tak vidíš, co's si to zrovna se seletem vzpomněla ...« vyčetl přitrpkle Štěpán ženě, jíž zalila úzkost až po čelo červení.

Zapípla nesměle: »Nu udělejme tedy něco jiného — třeba beránka, nebo co je asi teď nejlepší novinkou?«

»To já nevím. O takové kuchyňské novinky jsem se nikdy nestaral. — Sele jsi slíbila, a sele musí být — slib musíš splnit. Podruhé napřed laskominy nedělej!« Rozzlobil se Štěpán. »Kdo je hospodyní, ať se stará, ale povídám — sele být musí — to je moje poslední slovo v této záležitosti!«

»Ano, sele být musí! Kde je vzít, když nikde nevidí od něho ani pazourku!

Za tři dny má být večeře! Najdou li se v ten den na trhu nějaká selata?

Celé tři dny vařila služka Bětuška. Karla Zemanová sháněla sele po Praze, Smíchově, Vinohradech a Žižkově.

Obědy v ty o dny bylv málo slané a bez chuti, poslední den vůbec ne-

slané. To prý si Bětuška vzpomněla na prvního milého a celé dopoledne si stýskala u sousedky — v hrnci polévka klidně kloktala s masem bez soli — jí to bylo jedno — —

V určitý den přátelské večeře Štěpán Zeman měl z rána důležitou schůzi.

Viděl svou ženu ustaranou, ale naschvál se jí nezeptal a raději v poslední dny ani nemluvil. Patří jí to, ať se stará, když vůbec neví, v kterou dobu přicházejí na svět selata.

Jda ze schůze po Václavském náměstí o půl dvanácté mířil pomalu k domovu. Kdosi zlehka ho uchopil za ruku. Obrátí se — Karla jeho žena... Nesla prázdnou kabelu... Nemá selete. — Přec mu tu ostudu udělá! Zbledl hněvem.

»Štěpáne, zaplať Pánbůh, Vaňha mi přivezl sele...« radostně sděluje Karla. »Poslala jsem s ním Bětušku domů a obstarám jen ještě něco. Jenom sele přece nemohu dát. To je ti malounké, jako nic! To by hosté měli hlad.« —

Byla zrovna neděle. Odpůldne jarní, vlahý vzduch vylákal množství lidí na ulici, takže Praha s Petřína vypadala jak rozhýbané mraveniště.

O čtyřech hodinách, — slunce právě oběma otevřenými okny vesele svítilo do kuchyně — blízké zvony sezváněly na požehnání — vkládala Karla Zemanová sele do trouby. Bylo jí příjemně a radostně — těšilo ji, že je venku tak krásně, obloha zrovna letní, tak milý, lahodný vzduch — a že sele se krásně peče. Hnědlo pomalu a nepálilo se.

Na plotně v rendlíčkách a hrncích to zpívalo, syčelo a kypělo . . .

Hosté byli očekáváni k šesté hodině. Kuchyní znělo komando:

»Bětuško, pospěšte!«

»Bětuško, nestůjte a dělejte!«

»Bětuško, honem!«

»Neloudejte se, Bětuško!«

»Nezlobte, Bětuško, čiňte se Bětuško!«

»Pro boha, Bětuško!«

Setmělo se, a první host vešel do dveří. Hlava společnosti.

Sňal veliký širák s hlavy mírně nakloněné. Řeklo by se, sentimentální kníry v přibledlé tváři, kdyby ten dojem nezaplašily pronikavé oči. Sotva dosedl, druzí již odkládali v předsíni.

Kulatý pán s růžovou barvou ve tváři. Jiskřil vtipem, jenž sice rozžíhal, ale nikoho nespálil; za ním vnesla se do pokoje mohutná postava. Jeden z lidí, jimž se neskonalá dobrota vryla do tváře. S nimi dvě dámy, choti obou.

Kroužek uzavřel mládenec, elegický vždycky, s jemnou, průhlednou tváří.

Večeře počala — krupovkou.

Selátko křehké krčilo se potměšile v troubě.

Obezřelá hospodyně počítala . . . jedno malé selátko, malé, malounké, na dvě, čtyři i s domácími osm osob je skrovné sousto.

Opatřila se svíčkovou, celou, jak ji řezník vykrojil . . .

A hosté se nasytili. K radosti paní domu vzali jednou, dvakrát, ba i třikrát . . . Zřejmě chutnalo jim . . .

Karla Zemanová nechala je rozhovořit. — Skorem se zdálo, že je večeře skončena . . . Zvolna skrajoval růžový pán vonný doutník.

Potichu otevřely se dvéře.

Sele!

Sele?

Ba ne, selátko!

»Selátko!!!« divili se hosté. »My zapomněli, že jsme vlastně na sele pozváni,« rozpomínal se veliký pán, hlava společnosti . . .

»Ale milostpaní, to mělo přijít dřív, teď jsme najedeni, — a já hlavu tak rád!« zalitoval upřímně.

»Sele!« řekl lítostivě růžový pán a položil doutník . . . . »já ho tak rád . . .«

»Konec, já jsem syt, ale odnesu si ho v papíře. . .!« rozhodl třetí host . . .

A to sele, velkou starost tří neděl, to vyprošené, vyběhané, smutné, studené selátko, se změklou kurčičkou, odnesli si hosté v kapse v papíře zaobalené — jenom tři — čtvrtý, ten vůbec sele nikdy nejídal.

»Oh sele, selátko!«

Ona: »Co se děje s naší starou tetou? Včera na výletě jen jen zářila, a dnes zas tolik hraček našemu Jardovi...?«

On: »Víš, to je moje politika a její vděčnost. Řekl jsem jí totiž na výletě, že ji každý považuje za moji choť...« *D.*

Zná ji.

Isidor: »Proč jsem bhyl dát svému khasírovi svou Ráchel? Schválně abych měl garanci, že mi nebude bheit prásknout do bhot.«

Icik: »Ny weiss, Isidorleben, já na tvém místě bych se teď teprvé bhát, že bude bejt utýct.« *D.*

Z trhu.

Milostpaní: »Poslyšte, osobo, ta husa je stará!«

Princmetálová: »Ale, ale, milostpaničko, voni by neměli tak veřejně dávat na jevo, že takovou věc kupujou jen jednou za rok.« *D.*

Maličkosti.

Milostpán: »Ale, ale, Marie, tak zhurta chtít dát výpověď proto, že jsem vás chtěl políbit. Snad nepůjdete pryč k vůli maličkosti.«

Služka: »Ano, milostpane, lépe jít k vůli maličkosti než pak s maličkostí.« —r—

Krutá pomsta.

A.: »Povídám ti, doktor je již na stopě tomu, že miluji jeho ženu.«

B.: »Jdižiž, přece tě ještě včera pozval na neděli k obědu.«

A.: »Ovšem, ale vařit bude prý paní sama.« —r—

Digitized by Google

»Pane doktor, ráčej navštívit mého starého. Nezdá se mi nějak kalý.«

Lékař přijde, prohlédne nemocného a praví:

»Víte co, matko? Má zkažený žaludek. Máte prý dobrou slivovici — dejte mu jí kalíšek po obědě a kalíšek po večeři.«

»Jejej, jen to ne, milostpane. Jen ne slivovici! To by mi chtěl stonat pořád!« *u.*

❂

Hospodyně: »Poslechni, Anežko, já jdu do města, a ty budeš dělat dnes ve statku hospodyni.«

Děvečka: To tedy smím celý den zahálet?!« *D.*

Zkušená.

Matinka: »Neříkal ti Václav, že tě má rád?«

Dceruška: »Jen tak málo! Dali jsme si 3 hubičky, a se dvěma jsem musela začnout sama!« *Vb.*

❂

Ty Mařky!

Zamilovaný: »Tuhle máš, Toníčku, krejcar a neříkej doma, že mně dala Mařka u plotu hubičku.«

Toníček: »To je málo! Vincek Kropáčků mně dává za to v ž d y c k y c e l e j p ě ť á k!« *Vb.*

❂

Redaktor (k novému kandidátu nesmrtelnosti): Pravda, pravda, vznesl jste se kapitálně vysoko, jenom že se mi zdá, jakoby ten váš Pegas byl už dříve stál v jiné stáji.« *D.*

❂

Velebníček: »Vondro, vy se jaksi spouštíte!«

Vondra: »Velebnosti, nespouštím, j á u ž j s e m s p u š t ě n e j!« *Vl.*

❂

Mistr: »Zase nic neneseš! Však kdo ví, byl-lis tam upomínat, ničemo. Na čele to napsáno nemáš, žes tam byl.«

Učeník: »Na čele ne, ale na zádech.«] *D.*

❂

Paní: Nevíte, kde je můj manžel, pane Havránku?«

Havránek: »Vím, v hospodě.«

Paní: »Viděl jste ho tam jít?«

Havránek: »Neviděl, ale dnes načínají čerstvé pivo.« *D.*

❂

Tak jest.

Ženuška: »Moje vina to není, muži, že jsou ty posvícenské porce malé. Chtěl-lis dnes sáhnouti hluboko do mísy, měl jsi dříve sáhnouti hloub do kapsy.« *D.*

❂

Digitized by Google

Rytíř z pohádky

Já jsem ten rytíř z pohádky,
jenž hrdě vyšel do dáli,
aby tu děvu uviděl,
již hosté »Mári« volali.

O ní šla zvěst, kdo spatří ji,
že číš mu přilne na rety;
já šel jsem tam a od těch dob
teď v pijáka jsem zakletý!

Rubin.

Professor (hrá v kuželky).

Kluk (křičí): »Všech devět.«

Táta (k professorovi): »To je jak u maturity, pane professore.« *Gs.*

Aron: »Co vás to napadá! Kdybych vám byl dal ten dům za 30.000, to bych mohl zítra ohlásit khonkurs.«

Kupec: »Nu vida, já ani nemyslel, že byste si při té ceně tak hezky pomohl na nohy.« *D.*

Pochopitelné úbytě.

Pan z Nemanic: »Co je to vlastně s Aladorem? Ten kůň se mi zdá být čím dál tím hubenější.«

Štolba: »Ano, milostpane, jako mně můj plat.« *—r—*

»Kde jste přišel o ruku?«

»Ve válce.«

»Ale proto jste ještě chlapík — ženit byste se mohl.«

»Hehehe, já jsem o rozum nepřišel, jen o ruku.« *J. H.*

Kluk: »Maj' poslat tatínkovi něco proti bolení hlavy.«

Lékárník: »A co to má být?«

Kluk: »Nevím, ale něco silnějšího, proto, že hrnec, kterým mu ji maminka rozbila, byl také hezky silný.« *—r—*

Z vojenské školy.

»Pověđi mi, Soukup, co by dělali, kdyby potkali na schodech na jednom a témž stupni vpravo pana lajtnanta Kubu a vlevo pana lajtnanta Drosla. Kterého by zdravili dřív.«

Ucho: »Prosím, žádného, abych žádného neurazil.« *D.*

Muž (po odchodu hostů): »Ale Klárko, tys docela zapomněla, že se má u nás hostům vždy něco předložit.«

Žena: »Ale já jim přec předložila naše rodinné album.« *D.*

Digitized by Google

V listopadě halali!
Leckdy lovci ospalí
všeliké už divné věc
přihodit si nechali.

V LÁSCE TÉŽ, NEŽ KDO SE NADĚJE, PŘÍLEŽITOST DĚLÁ ZLODĚJE.

1. *Pan Karásek:* »Koukejme, smůla! My si dáme s Lolou rande na jednu hodinu, a tu máš s ní starého krokodýla!«

2. *Pan Karásek*: »Má úcta, vašnosti!« — »Má taky, pane Karásek! To je náhoda, že jsme se setkali, zrovna někoho potřebuju. Spadly mně dnes ráno hodinky a zastavily se. Kolik máte na svých? . . .

3. . . Měl jsem být tuhle s Lolinkou ve čtvrť na dvě na nádraží. Nepřijdeme už pozdě?« — *Pan Karásek:* « Ba né, vašnosti, hned padne jedna! Račte se podivat.«

4. »Na mou věru, zrovna padá jedna. To si musíme pospíšit, Lolo!« — *Pan Karásek*: »Ano, vašnosti, zrovna padla jedna!«

Digitized by Google

»Já nevím, co ti lidé proti té elektrice mají? Už tu stojím pět minut vedle koleje, a ještě nikoho nepřejeli.« *D.*

Oba stejní.

Přítel X: »Nevíš, jak se srovnal skladatel Pobera se svou paní, kterou přistihli při kleptomanii?«

Přítel Y: »Ale dobře. Ona krade brilianty a on melodie.« *P.*

Matka (k synovi, klečícímu z trestu): »Vstaň, trest ti odpouštím!« Po chvíli: »Proč nevstáváš?«

Synáček: »Já si odbudu trest na zejtřek!« *Vb.*

Roztržitý.

Služka (vběhne k doktorovi do pokoje): »Milostpaní potřebuje do kuchyně nějakou stolici.«

Doktor (roztržitě): »Tvrdou nebo měkkou?« *K.*

Ba hůř!

Malíř secese: »Jsem absolutní umělec. Příroda nemá na mé obrazy žádného vlivu.«

Přítel: »Hůř by bylo, kdyby tvé obrazy měly vliv na přírodu.« *—kub.*

U řezníka.

Panička: »Mne sice takto opravdově těší, že mi vzdáváte zvláštní poctu, ale víte, upřímně řečeno, milejší by mi bylo, kdybyste sekal raději menší poklony, ale za to větší porce.« *—x—*

Kosa na kámen.

Šafář: »Já že mám dlouhé prsty, pane správče? Křivdíte mi. Změřte je a uhlídáte, že nejsou ani o píď delší než ty vaše.« *—X—*

Jen šetrně.

Doktor: »Ale, ale, proč pak necháte tu holku v posteli, vždyť už dávno je zdráva?!«

Matka: »Prosím, pane doktor, ona dosud nevyužívala medicinu.« *—ta.*

U elektrické koleje.

Venkovan: »Poslechni, hochu, proč vybírají to bláto z kolejnic?«

Švícko: »Ale, pantáto, aby v nich bylo místo zas pro jiné.« *D.*

Digitized by Google

MAGNET

NEBOLI LASKA VŠECKO ZMŮŽE.

Starodávná historie v 6 obrazech.

1. Don Pedro jako došek plál,
vždyť krásnou Inez miloval,
u hradu ve dne v noci stál
a pořád lkal a pořád hrál.

2. Inezin táta zle však lál,
vyletěl z hradu, toto prál:
»To čert už aby poslouchal,
tu mají jednu, táhnou dál!«

Také důvod.

»Já tě nechápu, muži, chodíš teď do hostince mnohem častěji než dříve, ač je pivo dražší.«

»Právě proto, dělám to jen proto, abych mohl za to zdražení šenkýřům častěji vynadat.« *D.*

Na výletě.

Nápadník (k bratříčku své lásky): »Jak daleko vlastně ještě půjdem, neví, Emánku?«

Emánek: »Ba jo, vím, tak dlouho, až vyznáte Žanynce lásku, pane doktore.« *—x—*

O Sylvestru.

První Pepík: »Jářku, Francku, nech ho bejt, to je tajnej.«

Druhý Pepík: »Tak, jak to víš?«

První Pepík: »Inu, mám voči. Je půlnoc pryč, ten člověk je ještě střízlivej.« *D.*

Služka: »A na kterou stranu tu budu chodit pro vodu?«

Paní: »Jo to já nevím, z kterých kasáren vám bude chodit voják naproti.« *—x—*

Mladík: »Co jsto hrála dnes na piano, Olgo?«

Olga: »Chtěla jsem nacvičit jednu milostnou arii.«

Mladík: »Inu pak se nedivím, že to hrála tak falešně.« *—x—*

Lufťačka: »Ale dovolte, proč má být ten byt letos dražší. Přec se tu nic nezměnilo.«

Venkovanka: »Ba jo, v zahradě se nám uhnízdil slavík, a jeho tlukot budou poslouchat.« *—x—*

Magnet neboli láska všecko zmůže.

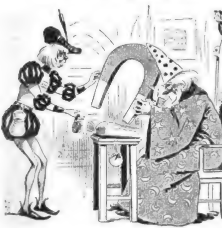

3. Vztek arci dona Pedra jal,
o kruté pomstě přemítal.
Spěl s měšcem peněz k mudrci,
vše řek' mu, co měl na srdci.

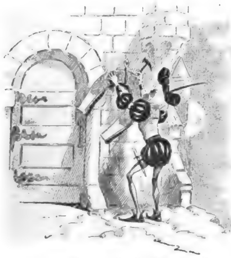

4. Prál mudrc: »Proč pak byste lkal?«
A strašný magnet jemu dal,
by ke bráně jej přivázal,
že skončen bude jeho žal.

Nezvratný doklad.

Voják: »Věř mně, Mařko, že mimo tebe nemám žádnou jinou.«

Kuchta: »Že nemáš, o tom nepochybuju. Jinak bys ke mně nepřicházel s tak obrovským apetitem.« —x—

❂

Seladon (najímající hnízdečko): »A což vaše žena domovnice? —«

Domovník: »Inu vědí, ta je jako každá jiná hausmistrová. *Nevidí-li nic*, vidí všecko všude, ale *vidí-li tu a tam něco* na dlani, nevidí nikde nikdy nic.« *D.*

❂

Mistrová: »V každé hospodě se musíš zastavit! Ráda bych věděla, kdy ti přec už jednou přestane vysýchat v krku.«

Učeník: »Až panu mistrovi začne vysýchat v kapse.« —x—

❂

Taťík: »Voni chtěj, pane mistr, od soboty platit mému synovi méně? Proč to?«

Mistr: »Zdá se mi, že bere na mou starou, ale nemám jistotu a nechci mu utrhat na cti, tak utrhnu mu na mzdě.« —x—

❂

Cesťák.

Že má cesťák práci těžkou,
to jsou povídačky:
chvíli v stínu tluče kámen,
chvíli zase špačky.

Jan Juan Giovanni.

❂

Povážlivá chvála.

Otec: »Poslechni, hochu, jsem s tebou tuze nespokojen. Tvoje kvartýrská —«

Student: »— opovážila se snad něco o mně říci?«

Otec: »Naopak, vynášela tě přímo do nebe, a to, víš, můj milý, je hrozně podezřelé.« *D.*

❂

Od hotelu kandelábr.

Viřtlář: »Ujišťuju jich, že jsou ty párky znamenité, ale nevěřej-li, je tu snadná pomoc. Koupěj, zaplatěj a nebudou-li jim chutnat, nemusej mou firmu nikde doporučovat.«

D.

❁

SNÁŘ,

NA KTERÝ MUSÍ KAŽDÝ VYHRÁT!

	Znamená	Vsadí se číslo
Sníst biřtláře	hlad	2
Válet se v povidlech	dlouhá chvíle	7
Koulet biliár na střeše	vyražení	11
Strkat vidle do nosu	čipernost	42
Hlídat v noci strnisko	dobrý nápad	63
Hvízdat do komína	povýšení v úřadě	74
Cumlat starý knot	stálé zdraví	81
Jet ve škopku do Ameriky	smělost	3
Objímat zouvák	přenáhlení	22
Honit ženu v košili	rozčilení	44
Chytnout štiku v podmáslí	trefa	83
Sníst v nudlích ofinu	zbrklost	74
Tlouci brejle v hmoždíři	roztržitost	35
Chytat v díži raky	pytláctví	38
Snídat kraťáky	hlad	40
Vidět brečet kuří oko	tanec	14
Plívat na měsíc	opovážlivost	88
Jezdit na knedlíku	dobrý nápad	68
Spolknout díž	hrozný mor	64
Smažit kramflcky	vytrvalost	17
Vidět 2 hospody nad sebou	opice	3

Vb.

Zajisté.

Pán: »To je neslýchaná drahota, u bývalého krejčího platil jsem za oblek sotva polovic.«

Učeň (s novým šatem): »Jo, vašnosti, ten nešil tak pěkně, a proto chce-li jich náš pan mistr znovu pěkně obléknout, musí jich dřív svléknout.«

D.

❁

5. Don Pedro všecko udělal,
po žebři Inez z okna sňal —
tu táta již se k bráně hnal,
leč ten si dal, no, ten si dal!

6. Železo cítě magnet: klap,
rytíře jako mouchu lap' —
Don Pedro, radost ve tváři,
šel s Inez rovnou k oltáři. *P.*

On: »Co rozumíte šťastným manželstvím, milostivá?«
Ona: »To, když manželé jsou svoji již pět let a ještě si navzájem lichotí.« —*u*—

Přítel měsíček.

Neznámé stezky
svádí a klamou,
a já jdu nejradši
cestičkou známou.

Cestičkou známou,
známými vrátky;
to jednou k panence,
podruhé zpátky.

Měsíček přítel
na stráži bývá,
když mne má panenka
vyprovázívá. *R.*

❂

Sedlák: »Tu máte úroky, nenasytný lakomče! Ale přeju vám, aby vám při počítání schromla ruka.«

Lichvář: »To mi nepřejte, sousede! Čím bych vás — až přijde váš statek na buben — z něho vyhodil?« —*x*—

❂

U soudu.

»Řekněte nám, ženo, jaký jste měla ž i v o t se svým mužem v posledním roce!«

»Prosím, na léto k a r t o u n o v e j a na zimu b a r c h e t o v e j!« *Vb.*

❂

Na trhu.

Odkvétající Aurelka: Minule jsem u vás vejce sama vybírala, a byla vzdor tomu špatná.«

Princmetálová: »Jo, slečno, to by mohly vědět, že přílišné vybírání přináší zklamání.« —*x*—

❂

Mnohý má dobré srdce, ale pravidelně cení si více dobrý žaludek. *trt.*

❂

Digitized by Google

Doktor: »Nu, a nemohl byste sousedovi dobrovolně povolit čerpání vody z vaší studně?«

Hotelier: »Ba ne, co vás to napadá, pane doktore. To by byla brzy prázdná.«

Doktor: Co je vlastně ten soused?«

Hotelier: »Také šenkýř.« *D.*

Mezi dětmi.

Klouče: »Abychom si zahráli na milence a milenku, Boženko? Ale vždyť ona ještě ani neví, co to je láska.«

Boženka: »To nic nedělá, zeptám se maminky.« *al.*

U BRÁNY NEBES.

Student (zhurta tluče): »Otevřete . . .!«
Bývalý domovník (k sv. Petrovi): »Tomu neotvíraj, ten jakživ nedal ani pětník!« *—ta.—*

Poslední rozmluva.

I. hlas.

Již odcházím z té země kleté,
tam odcházím, kde teče Léthe.

II. hlas.

A budeš z Léthe vodu píti?

I. hlas.

Ne — té jsem nepil v celém žití,
nepil jsem vody, nejeď viksu,
teď budu lkát na břehu Styxu,
tam u černých vln Acheronu
sedávat budu v touhy stonu
snad uzřím čarnou Melpoméne . .

II. hlas.

Tvé srdce na mne zapomene.

I. hlas.

Ne, tebe nezabudu více?

II. hlas.

Tak posílej mi — **pohlednice!**

J. M.

Digitized by Google

Policajt: »Pane, vy jste křičel!«
Pán: »Jáá? Ne. To je mejlka.«
Policajt: »Tak jste chtěl křičet!«
Pán: »Ani mi nenapadlo.«
Policajt: »Vy byste moh' křičet, pojďte se mnou!« *těka.*

Z výletu.

Host: »Vy prý tu máte velmi dobrou vodu, je to pravda?«
Hostinský: »K službám vašnosti, znamenitou.«
Host: »Tak nám tedy přinesete místo piva bílou kávu.« —*r.*—

Ženy a vtipy.

Hromádka bublinek.

Škarohlídi tvrdí, že ženy bývají velmi zřídka vtipné. A přece ženy a vtipy v lecčems jsou sobě velmi blízko. Tak na př. u obou nikdo neví, jak jsou staré.

A zdaž nejsou otřelé vtipy i ženy?

Špatný vtip leckomu pomohl k výsměchu. Zrovna tak i špatná žena.

Vtip čím stručnější, čím méně slov při něm, tím lepší. O ženě platí totéž; následkem toho je stejně málo výborných vtipů jako výborných žen.

Leč přece nějaký rozdíl. Kterýsi odborník vypočetl, že vskutku originelních vtipů jest pouze deset. Naproti tomu vskutku originelní žena — neexistuje vůbec. *P.*

Požitek z cest.

Dáma: »Pane Šťovíčku, vy jste byl až na Madeiře? Prosím vás, co se vám tam nejvíc líbilo?«
Pan Šťovíček: »Výtečné hovězí jazyky, milostivá.« *P.*

V jedné škole blahopřáli žáci svému učiteli po jeho řeči takto:

Vaše řeč nás dojala,
budeme se dle ní řídit —
jako jedna fiala. *Pac.*

Paní Horáčková: »Věřejí-li, paní Nosáčková, naše sousedka pokaždé vypráší frak svému muži, když přijde po dvanácté z hospody.«
Paní Nosáčková: »Inu je to čistotná rodina.« *P.*

Digitized by Google

V prosinci se najdou známí,
v kapsu sáhni hluboce.
Lajtnanti a mladé dámy
mají hezké vánoce.

ed by Google

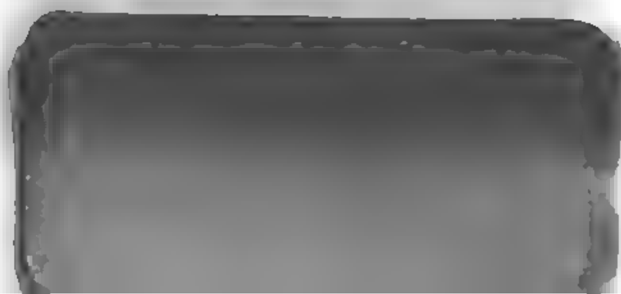

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 033750982